26008

POVIJEST SVJEDOČI O KRISTU

ZBIRKA PRIMJERA

ZAGREB 1961

Izdaje Nadb. bogoslovsko sjemenište-Zagreb, Kaptol 29
Umnoženo vlastitim ciklostilom.
Odgovorni urednik: Ferdinand Vražić-Zagreb, Kaptol 29.

ZAGREB 1961.

P r e d g o v o r

U životu svakoga čovjeka, Krist jednom, prije ili kasnije postavlja pitanje, na kojega mora svaki odgovoriti: "Simone, ljubiš li me?" I od odgovora na to pitanje ovisi čitav život. Povijest tragedije u životu svakog pojedinca, naroda ili sveukupnog čovječanstva počinje s tim pitanjem.

Tu počinje ili jedan intiman život s Kristom, život, kojemu je Krist signum salutis, život, kojemu je Krist Put Istina i Život, ili jedan buntovan život, život pun očaja i borbe protiv Krista, život, kojemu je Krist signum perditionis.

Zašto na jedno pitanje Krist dobiva diametralno oprečne odgovore? Zašto je za jednog život, a za drugog smrt? Zašto On u jedan život unosi radost, sreću i mir zajedno s križem, a u drugi čemer, borbu i nemir bez križa? Zašto je On za jednog znak spasenja a za drugog znak propasti?

Na ta pitanja ne mislimo u ovoj knjizi odgovarati, jer to je problem, kojega mi ljudi možemo tek djelomično riješiti. U ovoj knjizi: "Povijest svjedoči o Kristu" želimo donijeti važnije momente iz povijesti pojedine ljudske duše - odgovore pojedinih duša - njihovu borbu za ili protiv Krista. Ti će nam primjeri duša nama sličnih mnogo pomoći kad Krist i nama postavi isto pitanje:... ljubiš li me? Pa ako smo na to pitanje već odgovorili zajedno s Petrom, te se zaputili za Njim, ali smo možda pod težinom križa, kojega nam je pružao malaksali, sustali, ili se možda okrenuli natrag, a On nas pogleda i upita: Zar ćete me i vi ostaviti? - onda imajmo snage i odvažnosti reći: Gospodine, kuda ćemo od Tebe. Ti imaš riječi vječnoga života.

U r e d n i k

OTKUPITELJ - SPASENJE PO ISUSU KRISTU

Od Adama, Kristu

Slijepi, kršćanski pjesnik John Milton (+1674) napisao je "Izgubljeni raj". Dirljivim riječima opisuje gubitak zemaljskog raja napastovanjem sotone i grijehom čovjeka. U drugom svom djelu crta Milton "Ponovno stečeni raj", kako Krist otvara čovjeku put u nebo: "Grješnog čovječanstva izgubljenu sreću, vraćaš opet Ti Kralju mira!"

Nada pogana

Na mnogim mjestima u svojim djelima govori Plato o nekom posredniku. Označuje ga kao "Riječ" (logos), a nazivlje ga spasiteljem, Bogom, Sinom Božjim. U svom dialogu "Timeu" kaže: "U početku našeg razgovora zazvat ćemo Boga spasitelja, neka nas izvanrednom i čudsnom poukom spasi. Neka nas pouči o pravoj istinitoj nauci". Na drugom mjestu (ep.6) piše: "Molimo se Bogu svemira! Stvoritelju svega što jest i što će biti; molimo pravoga oca - našega vodiča i stvoritelja, kojega ćemo svi mi spoznati toliko, koliko je to čovjeku moguće".

Kršćansko naviještanje

Neki profesor medicine vodio je slijedeći razgovor sa prot. pastorom Buschom: "Eto vidite! Moju religioznu potrebu, nastojao sam godinama zadovoljiti onim, što obrazovani ljudi posljednjih godina zovu "vjerom". To je Goetheova vjera. Vjerovao sam u sve što je u čovjeku dobro, lijepo, plemenito i istinito. Uvjeravao sam sama sebe: 'Svoga Boga, nosim u sebi!' No što sam stariji, to je više uzdrmana ta vjera. O, koliko je u meni bijede, prljavštine, laži i prostote. Jest, vjerujte mi: u meni nije sve, kako bi moralo biti. Otvoreno vam kažem, godinama sam se borio, da o tom podrobnije razmišljam. Imamo li neke stečene poglede o izvjesnim stvarima, ne odstupamo rado. No nedavno ste propovijedali u našem kraju. I kad ste nam tako govorili rekli ste jednostavno: 'Po Križu pruža Bog pomilovanje svima grješnicima.' Vi ste to tako jednostavno rekli. I meni je jasno: to je naviještanje, koje donosi mir. To je istina!" Još smo dugo razgovarali. Jedno ne ću nikad zaboraviti. On je često ponovio: "Zašto kršćanstvo snažnije ne iznosi ovo naviještenje?"

NAVJEŠTENJE MARIJINO

Duhovita opomena

Fra Angelico naslikao je u samostanu sv. Marka u Firenzi prekrasnu sliku "Navještenja". Ta je slika smještena u hodniku gdje završuju stepenice. Bilo da tko uzlazi ili silazi mora vidjeti tu sliku. Ispod slike napisao je pobožni umjetnik duhovitu rečenicu: "Virginis intactae si veneris ante figuram / Prae-

tereundo cave, ne sikatur Ave! Prolaziš li pokraj netaknute (Bezgrješne) Djevice, ne propusti pozdravit Je Ave! (ili anđeoskim pozdravom).

"Anđeo Gospodnji", bojna molitva kršćanstva

Papa Urban II. pozivao je 1090.god. na križarsku vojnu za slobodu svete zemlje. Odredio je, da od dana polaska kršćanske vojske, svaki dan u svim crkvama svijeta zvoni, i da ljudi mole za pomoć Božju. God. 1239. obnovio je ovu zapovijed papa Grgur IX. i dodao, da se jutrom i večerom klečeći moli ova molitva. Tako je Anđeoski pozdrav već od početka bojna molitva kršćana, molitva križara, jer se tu radilo o najuzvišenijoj stvari. 1453. god. zauzeli su Turci Carigrad. Čitava katolička Crkva bila je ugrožena. I opet se pitao papa: "Kako ćemo osloboditi kršćanstvo od propasti?" Zazvao je u pomoć Onu, koju je anđeo u času Navještenja pozdravio, i koja je svojim pristankom spasila svijet. I tako je papa Calixto III. odredio, da vjernici i u podne na glas zvona mole "Anđeo Gospodnji". "Anđeo Gospodnji" postala je molitva kršćanstva, da se za najveće pogibelji održi vjera u zapadnim zemljama.

DJEVICA MARIJA

Po Mariji Kristu

Neki gotovo slijepi starac s mukom je prolazio putem pipajući štapom. Približio se biskupskoj rezidenciji Yunuau u Kini. Apostolski vikat Fenonik opazi dobrog starca i nukao ga da uđe. Velikim oprezom upita on: "Jesi li ti kršćanin?" Biskup potvrdi. Starac nastavi pitanje: "Štuješ li presv.Djevicu?" "O naravno", glasio je odgovor, "više od svih anđela i svetaca. Njezino štovanje ne možemo ipak usporediti s onim, što ga iskazujemo Bogu." Do suza ganut pade starac na koljena ponavljajući: "Našao sam!" Ukratko ispripovijedi svoj doživljaj. Dok je bio predstojnik svog sela, pohodio je onaj kraj neki katolički liječnik. Nagovarao ga da postane kršćanin i podučavao nekoliko dana. Na rastanku preda dobrom starcu križ, katekizam i molitvenik. Tada mu reče, da će u ove krajeve doći misionari, ali neka ne pristupi k njima, ako ne štuju presvetu Djevicu. "Četrdeset godina prošlo je otada. Mrzili su me i progonili radi vjere. Izgubio sam sav imetak. Osjetio sam, da ću još samo kratko vrijeme živjeti i pođoh na put da tražim misionare. Oče, ti si čovjek Božji, imaj smilovanja s mojom jadnom dušom i ne uskrati mi sv.Krst. Jer eto već četrdeset godina čekam." Apostolski vikar rado se odazvao molbi. Starac je bio potpuno poučen i kršten. Za kratko vrijeme umre kao sretni kršćanin.

Obraćenje

Veliko je udivljenje izazvalo prije nekoliko godina obraćenje jednog uglednog čovjeka u glavnom gradu jedne američke države. Bio je osnivač tamošnje slobodno-zidarske lože. Premda je imao dobar katolički odgoj, na sveučilištu je izgubio vjeru. Cijeloga života ostao je daleko od Crkve. Teško oboli i bio je na rubu groba. Tu okolnosti prihvati neki njegov davni školski drug prelat Dr.B. u želji da ga pomiri s Bogom. Posjeti ga u zgodan čas. Kad je bolesnik opazio na vratima svećenika - nije vjerovao svojim očima. Godinama nisu njih dvojica razgovarali. "No, ipak si došao, da se opet jednom vidimo!" reče bolesnik. Činilo se, kao da je tim povjerljivim tonom htio odagnati strah pred svećenikom. Prisilnom prijaznošću pruži blijedu, mršavu ruku, neočekivanom posjetiocu. "Srdačno te pozdravljam! No čuj me, ne govori mi ništa o vjeri! Svatko ima svoje uvjerenje. Uostalom, zašto mi se nisi nikad javljao? Šta radi tvoj brati?" Prelat je jedva stigao odgovoriti na sva pitanja. Bilo je očito, da je bolesnik nastojao izbjeći i najmanju pauzu, kako se ne bi razgovor svrnuo na drugu temu. I tako su govorili o svemu i svačemu, samo ne o jednom najpotrebnijem. Liječnik je dozvoljavao samo kratke posjete. Prelat je bio prisiljen otići gotovo neobavljena posla. Da barem nešto postigne, upita bolesnika: "Hoćeš li mi nešto za ljubav učiniti?" Nagovoreni odmah povuče ruku iz prijateljeve; sakrije je pod pokrivačem i povuče ga sasvim do brade, kao da ga trese zima i reče povrijeđenim tonom: "Ipak počinješ o vjeri..." Zabrinuti svećenik odgovori mirno: "Dragi moj, ne ću ti držati nikakvu propovijed, ali jednu malu želju bi mi mogao ispuniti." "A ta bi bila?" "Izmoli još danas jednu "Zdravo Marija". Bolesnik se sućutno nasmije: "Da molim? Ja to već davno ne znam. Zahtijevaš nešto sasvim nemoguće. Pitaj moju ženu,što mislim o molitvi... " Na časak zašuti. Opazivši, da prelat nije očekivao takav odgovor, nastavi: "Uz najbolju volju, ne znam više moliti. Ne mislim time reći, da vašu Majku Božju pogrđujem. Sigurno ne. I danas nalazim priliku ove Žene kao remek djelo vaše vjere. Ponavljam ti, ne rugam Joj se. Moram priznati, u Njoj je sve puno poezije. Lijepog li sna mojeg djetinjstva, dok sam vjerovao u tu čistu sliku." "No, ako tako misliš", upadne mu u riječ prelat, "ne bi li barem meni za ljubav nosio na grudima sliku ove uzvišene Žene?" Ovo pitanje iznenadilo je bolesnika. Časak je promišljao,a onda reče trška srca: "Pa kad baš hoćeš!" Svećenik izvadi srebrnu medaljicu Bezgrješne Djevice o svilenoj vrpci i stavi je oko vrata bolesniku. Ovaj je stidno sakrije na grudima. Svećenik ode. Slijedeće jutro svećenik je bio u sakristiji i upravo htio obući misno ruho, da služi sv.Misu, kad mu predadu pismo. Donosioc je rekao, da mora sačekati odgovor. Svećenik zato raskine omot i nađe stari liječnički recept. Na poleđini je pisalo jedva čitljivim pismom: "Pošalji mi odmah svećenika!" Lako ćemo pogoditi sve - što je slijedilo. U posljednji čas dovela je Majka kući zalutalog sina.

Slika Djevice pokazuje put u visine

Neki mladić piše: "Često sam dugo stajao pred jednom modernom slikom Majke Božje. Ona je budila u meni neopisivu čežnju za

nutarnjom slobodom. Za mene je to bila opreka onih bestidnih slika u izlozima. Marijino Djevičanstvo, ova apsolutna uzvišenost nad svaku sjetilnost, ona me je svladala. Usred pokvarenog svijeta, Ona stoji čista, bez i najmanje nutarnje slabosti. To mi je bila podrška u borbi za čistoću. Temeljne pojmove o toj stvari stekao sam većinom u posve religioznoj i svetoj sredini. Dnevna molitva krunice - sa 18 godina - bila je za mene stvar časti. Bilo je često vrlo teško, često sam je molio tek o ponoći."

Molitva

Sveti Bernardino Realino D.I. preporučivao bi svojim pokornicima, da u borbi za čistoću načine znak križa na srcu i tri puta ponove slijedeću molitvicu: "Svojim svetim Djevičanstvom, o prečista Djevice, očisti moje tijelo - u ime Oca, i Sina i Duha Svetoga." Nakon svečeve smrti javio se jedan zahvalni pokornik i priznao, da je ovim sredstvom pobjeđivao u borbi kroz dugih 50 godina.

Grješno srce slavi nevinost (čistoću)

L.Arthofer izvješćuje: Neki čovjek počinio je promišljeno strašno umorstvo. Već godinama okajava to u zatvoru. Prije nekoliko godina komponirao je latinsku "Ave Maria" i posvetio meni kao svom duhovniku. Jedne nedjelje pjevao ju je kažnjenički zbor zatvora. Zvučilo je kao molitva jedne izgubljene duše iz bezdna. Kompozitor, koji je već osijedio, sjedio je zatvorenih očiju. Na njegovom licu, na kojem je mnogi grijeh ostavio trag, zrcalio se sada osobiti sjaj. I ja sam kod oltara slušao zvukove "Ave Marije". Melodije su proizlazile iz patničke duše. Činilo se kao bolni odjek propale sreće, koju je preplavilo more grijeha.

BEZ GRIJEHA ZAČETA

Zavjet jednog sveca

U vrijeme studija sv.Ivana Berhmansa u Rimu obuhvatio je sveučilišta katoličkih zemalja novi val borbe o dogmatiziranju Bezgrješnog Začeća. Svetac je već u djetinjstvu duboko i srdačno ljubio Majku Božju. Sad u mladenačkoj dobi čvrsto odluči, da će svoju prvu knjigu napisati i posvetiti Blaženoj Djevici, a u obranu Bezgrješnog Začeća. Za vrijeme studija neumorno je skupljao potrebnu građu. On je želio još i više. Posljednje godine svog života odluči na poseban način posvetiti svoje čisto srce - Prečistoj. Tako je god. 1620. dozvolom svoga ispovjednika položio izvanredan zavjet pred presv.Sakramentom. Taj dokumenat čuva Berchmansov kolegih u Brüsselu, kao dragocjenu relikviju njegova duha: "Ja, Ivan Berchmans nedostojni sin Družbe Isusove zavjetujem Tebi i Tvome Sinu, čiju prisutnost u presv.oltarskom Sa-

kramentu vjerno ispovijedam, da ću uvijek, - ako Crkva drugačije ne odredi - nepokolebivo ispovijedati i vjerno braniti Tvoje Bezgrješno Začeće. Za vjerodostojnost potpisujem ovo svojom vlastitom krvi i završavam Imenom Isusovim, pečatom Družbe(Isusove). God. 162o. Ivan Berchmans I.H.S."

Zvijezda Mora u huci oluje

Bio je to u kasnu jesen 1849.godime. Večer tmurna i olujna. Prije nekoliko dana, zbog revolucije prognan je papa Pio IX. iz Rima. Sa terase u luci Gaeta zamišljen gleda bijesne zapjenjene morske valove. U njegovim očima zrcale se suze. U divljim valovima, njegovo srce vidi sliku Petrove lađice, koju sa svih strana biju valovi. Stari kardinal Lambruschini stajao je kraj njega i reče: "Sveti Oče, rane ovoga vremena izliječiti ćete jedino, ako svijetu proglasite istinu o Bezgrješbom Začeću. Ovom naučnom odlukom osvijestiti će se narodi i spoznati vrhunaravne istine. Duhovi, što su zalutali u naturalizmu, vratit će se na Kristov put." Pet godina kasnije, 8.XII.1854. proglasio je Pio IX. dogmu o Bezgrješnom Začeću Blažene Djevice Marije - Majke Božje.

Dan vrijedan spomena

Svanuo je 8.XII.1854. Dan proglašenja dogme Bezgrješnog Začeća u crkvi sv.Petra u Rimu. Snažna pjesma: "Dođi, Duše Presveti" vinula se k nebu. Iza toga je ustao papa Pio IX., da kao vrhovni učitelj Crkve i tumač apostolske predaje, stojeći proglasi uzvišenost slavne Kraljice neba pred blizu 2oo kardinala, nadbiskupa i biskupa, više tisuća svećenika i redovnika svih redova i najmanje 5o.ooo vjernika sa svih strana svijeta. Kad je došao do mjesta koje se odnosi na Bezgrješnu, zadrhtao je njegov glas od nutarnjeg uzbuđenja. Kad je izgovorio: "Mi izjavljujemo, proglašujemo i odlučujemo", toliko ga je prevladalo ganuće, da je morao zastati i otrti suze što su navrle na oči. Dok je čitana bula, dizao je vjetar svakog časa zastor na prozoru crkve. Sunčane zrake osvjetljavale su lice pape, koje je sjalo kao preobraženo. Činilo se, kao da i nebo iskazuje svoje zadovoljstvo, a Blažena Djevica svoju zahvalnost.

Doživljaj pape.

Što je osjećao papa Pio IX. u času, kad je proglašivao dogmu o Bezgrješnom Začeću, donosi veoma ugleda list (Le bien Public) u Imoli, njegovom bivšem biskupskom gradu. Papa je posjetio samostan Dobroga Pastira. Gornje pitanje upravila mu je nadstojnica samostana. U prisustvu sestara, koje su ga okružile, odgovorio je slijedeće: "Nema jezika, koji bi mogao opisati,što sam osjećao u času, kad sam tumačenjem i proglašenjem potvrdio vjerski članak o Bezgrješnom Začeću. Kad sam počeo čitati Dekret, osjećao sam, da je moj glas preslab, a da bi me razumjelo golemo mnoštvo, što je nagrnulo u vatikansku baziliku. No kad sam došao do mjesta same vjerske odluke, Bog je dao glasu svoga zamjenika toliku snagu, da je odjekivala čitava crkva. I dok je

Bog, na usta svoga nevrijednoga namjesnika proglašivao dogmu, udijelio je mome duhu tako jasnu i čistu spoznaju o neokaljanoj čistoći Blažene Djevice, da je moja duša uronjena u dubinu te spoznaje bila ispunjena neopisivom slašću, koju ne može prikazati nikakav izraz, nikakva poredba."

Lijepa molitva

O pedesetgodišnjem jubileju dogme, preporučio je papa Pio X. kratkim pismom (5.prosinca 1904.) pobožnu vježbu sv.Alfonsa Liguoria. Naročito toplo preporuča je mladeži. U pismu kaže: "Sv. Alfons Marija Liguori raširio je među vjernicima pobožnu naviku, da svakog jutra i večeri izmole tri puta "Zdravo Marijo" i dodaju: 'Svojim Bezgrješnim Začećem Marijo, uzdrži moje tijelo čisto i moju dušu svetom". Prema njegovom mišljenju, ova molitva je bila najbolja obrana nevinosti proti napastima pakla. Budući da se približuje 5o.godišnjica, kako je naš predšasnik proglasio, da je Majka Božja bez grijeha začeta, to mislimo, da je veoma podesno, da vjernicima preporučimo ovu hvalevrijednu vježbu sv. Alfonza". Sveti Otac podijelio je 3oo dana oprosta, kako za jutro tako za večer, svima onima, koji, bilo jutrom, bilo večerom izmole tri Zdravo Marijo (prema najnovijim oprostima jedan Zdravo Marijo) sa dodatkom: 'Svojim Bezgrješnim Začećem o Marijo, uzdrži moje tijelo čisto i moju dušu svetom!'

Pravi katolički pozdrav

U mnogim mjestima Španije vlada još i danas lijep običaj. Uđe li netko u čiju kuću a ne vidi nikoga od ukućana glasno će nazvati: "Zdravo budi o Marijo Čista!" Bude li u kući ma tko, odgovoriti će: "Bez grijeha si začeta!"

KRISTOVO UTJELOVLJENJE

Mudrost iz dječjih usta

Na satu prirodopisa govorila je učiteljica o redu, koji vlada u svemiru. Pri tom je istakla veličinu i svemogućstvo Božje, koji je samo riječju iz ništa stvorio silna nebeska tjelesa. Tad jedna mala upita, ne boje li se anđeli i sveci Boga, kad je On tako velik. Učiteljica je umiri odgovorivši, da se u nebu nitko ni čega ne boji. I djeca se ne boje oca, makar je on mnogo veći od njih. Dijete je donekle shvatilo. Njezina najbliža drugarica zakima glavom i reče: "No da; ali da Ga ljubim, ipak mi je draži mali Isus, nego veliki Bog." U ovim dječjim riječima leži velika mudrost. I sv.Bernard je rekao jednim: "Velik je Gospod Bog i svake hvale vrijedan. Malen je Gospod - u prilici Djeteta - i svake ljubavi dostojan". Do naše ljubavi bilo Mu je najviše stalo. Zato je i došao među nas ljude; kao Dijete, da tako raspr̀si strah pred svojom veličinom i veličanstvom, i tako steče ljubav sviju srdaca.

Bog razuma i Bog kršćana

O čemu se u gornjem primjeru zgodno izrazilo jedno dječje srce, to je potvrdio na sličan način prot. teolog Vinet. On je u prošlom stoljeću ustao protiv nekih pjesnika (Aufklärungsdichter) i filozofa, koji su na prijesto biblijskog Boga i Sina Božjega, koji je čovjekom postao, postavili "Razum-boga". On piše: "U neodređenom i maglom zastrtom bogu pjesnika Lamartina ne nalazim ništa, što bih mogao shvatiti. On nema nogu, koje bih mogao zalijevati suzama, ni koljena, da ih obujmim. Nema očiju, u kojima bih čitao oproštenje i milost, ni usta, da to iz njih čujem. On nije čovjek, a meni je potreban upravo "Bog-Čovjek".

MARIJA MAJKA BOŽJA

Misaoni natpis

1892. god. bila je u Kevelaeru proslava krunisanja zavjetne slike. Jedan slavoluk bio je i noću sjajno rasvijetljen da se moglo čitati: "Neka Ti je naša ljubav, hvala, što si nama Spasitelja dala!".

Car iskazuje čast Mariji

Car Manuel Komnen (1143-1180) bio je hrabar i viteški knez. Poslije sretno završenih ratova u Aziji vratio se u Carigrad, da tamo proslavi pobjedu. Narod je vilinski raskošno ukrasio grad. Pobjednička kola bila su po svoj prilici od čistoga srebra, ukrašena zlatom i dragim kamenjem. Na prijestolju u kolima nije sjedio vladar. Ne, tamo je bila prekrasna slika Majke Božje, a iznad nje riječi slave: "Nesavladivoj saveznici i nepobjedivoj voditeljici cara!" Tek iza pobjedničkih kola Majke Božje, skromno je jašio car na bijelome konju.

Zasuti tragovi

I danas ima u Japanu hramova sa imenom: "Božica sa Djetetom". (Komotschi-Kanon) Taj se naziv ne može dovoljno objasniti ni budizmom ni šintoizmom (te su dvije vjere najraširenije u Japanu). Štaviše to je spomenik nekadašnje ljubavi Japanaca prema Mariji, a silom prilika sklonio se na mjesta poganskog kulta. Da se sačuvaju kipovi Majke Božje, za vrijeme vel. progona, donijeli su ih otmjeni katolici u hramove svojih prijatelja. Tokom vremena katolička je vjera sve više i više padala u zaborav, a prema kipu nazvali su hramove: "Božica sa Djetetom". Kad je katolički misionar iz Tokia, pater Tulpin D.I. prije više godina pregledavao jedan takav hram u sjevernom Japanu, našao je na svoje veliko iznenađenje jedan takav kip Blažene Djevice u sa-

krivenom ormaru. To isto dogodilo se ljeti 1924. profesoru Saito, učiteljskog seminara u Niigata u jednom Komotschi-Kanon-hramu u selu na otoku Lado. Uprava jednog raširenog poganskog lista u Osaki, priredila je god. 1927. izložbu katoličkih pobožnih predmeta iz davnog doba. Među tim predmetima bilo je i nekoliko kipova "Komotschi-Kanon", ili samo "Kanon", koje su i pogani štovali, ili su se sačuvali kao dragocjena obiteljska baština (nasljedstvo).

Prva "Zdravo Marija"

Pjesnikinja Helena Mort bila je isprva evangelistkinja, a neko vrijeme potpuno bez vjere. Umrla je kao sestra Dominikanka M.Regina u samostanu sv.Magdalene u Speyer-u. U knjizi svog života "Idi i reci" pripovijeda kako je prvi puta molila "Zdravo Marijo" i od kolike je milosti bila ova molitva za nju. "Jedanput sam zamolila Poljakinju (drugaricu u sobi penzionata), da mi polagano govori "Zdravo Marijo". Ona je to učinila, a ja sam si napisala. Ovu ceduljicu sam dugo nosila kao dragocjeno blago u zaklopcu sata. Prošlo je dosta dugo vrijeme, a da se nisam usudila moliti. Jedne večeri, jedne vedre zvjezdane večeri mjeseca studenoga, molila sam u samoći. Kad su unišle druge dvije drugarice vedre i vesele kao uvijek, ja sam pristupila prozoru. Srce mi je bilo prepuno. Sjedila sam na oplati prozora i šuteći gledala u daleko noćno nebo. Velike misli: Bog-Istina-blaženstvo snažno su me prevladale. Tada je u meni nešto počelo govoriti, a moja duša kao prestrašena i ushićena prisluškivala je sama sebe "Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin je s Tobom, blagoslovljena si Ti među ženama, i blagoslovljen plod utrobe Tvoje Isus. Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grješnike, sada i u čas smrti naše. Amen. Obuzela me duboka tišina i silan osjećaj sreće. Nepomično sam sjedila još neko vrijeme. Tada sam otišla k drugaricama, razgovarala i smijala se kao i inače. No mene je ovijala atmosfera mira i radosti, u koju nije mogao prodrijeti duh svakidašnjice. Zaista, te večeri dogodilo se nešto veliko. Stavila sam se u zaštitu One, koju nitko uzalud za pomoć ne moli, i čije molbe Gospod ne odbija. Ovom svojom prvom "Zdravo Marijo" stekla sam pravo djeteta u kući Oca nebeskoga. Sad je sve bilo u dobrim rukama. Sve je moralo biti dobro".

Posljednji Ave

K jednom berlinskom župniku došao je jednoga dana član orkestra berlinske državne opere i pitao ga, bi li mogao prikazati sv.Misu za jednog protestantskog kolegu. Svećenik obeća. Nakon tri tjedna došao je glazbenik opet i pričao:"Jučer sam bio na grobu kolege. Tamo sam sastao njegovu majku i sestru. Pričale su mi, kako je on umro. Ležao je u bolnici sestara Dominikanki u Hermsdorfu. U lo sati oprostio se sa majkom i sestrom. Zatim opet legne i ne progovori ni riječi. U podne je zvonilo pozdrav Gospi. On se probudi i uspravi. Podigne obje ruke i učini pokret kao da će prihvatiti uže zvona. Činio je pokrete kao da zvoni i

pjevao jasnim glasom "Ave Maria" iz opere "Trubadur". Kad je završio, padne nauznak i bio je mrtav. Tako je umro protestant: njegova usta odpjevala su veliku molbu: "Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grješnike, sada, i na čas smrti naše! Amen!"

MARIJA, MAJKA MILOSTI

Crkva, zavjetni dar

U Veneciji, sagrađena je usred mora prekrasna crkva nazvana: Marija della salute - Marija (Majka) od spasa. Kad je u šestnaestom stoljeću zavladala svijetom kuga, mnogi su gradovi gotovo izumrli. Republika Venecija svečano se zavjetovala Mariji, pomoćnici kršćana, bude li Njezinim zagovorom pošteđena od kuge, sagraditi će crkvu Njoj u čast. Tako i bi. Mlečani su sagradili prekrasnu crkvu u čast Majci Božjoj što ih je milostivo uslišala. Nad glavnim oltarom sjedi na prijestolju Marija sa Božanskim Djetetom u naručju. Sve je isklesano iz bijeloga mramora. Do nogu Majke Božje jest kip žene - simbol republike Venecije - kako pruža Majci milosrđa crkvu sa natpisom: "O madre, madre, madre - o Majko, Majko, Majko!"

Grobni natpis

U crkvi Naše drage Gospe u Puitier-u na grobnom kamenu kardinala Pie uklesane su riječi: "Tuus sum ego, mater" - "Tvoj sam, Majko". Ovo je bilo i geslo njegova života. Mladi, bogati nadareni student prikazao se Majci Božjoj kao dijete, riječima: "Tuus sum ego, mater". Ovim riječima pristupio je oltaru da bude zaređen za svećenika, a kasnije za biskupa. Ovim riječima oprostio se od "Majke" u Marijinoj stolnoj crkvi uvijek, kad bi se spremao kuda na put. Ovim riječima oprostio se i sa životom kad je umro kao 65-godišnji (18.V.1880.) biskup-kardinal.

U zahvalu Majci milosti

Na podnožju glavnoga oltara Marijine crkve u Mergentheimu (Württemberg) našli su jednoga dana kitu svježih ruža i pokraj nje lijepe stihove. Stavila ih je jedna protestantkinja. "Došla sam bolna i satrta na duši i tijelu/Iz daleke domovine u tuđi grad./Nisam pitala ni za koga, i nitko nije pitao za me./ Tad nađoh otvorena vrata jedne kuće;/nađoh je daleko od buke i vreve(taštine), tihu i spremnu da primi svakog gosta/nađoh je u cvijetu i sjaju/blagotvornu kao melem svakoj rani./Tu nađoh svakog dana moj duhovni Kruh,/i blago Srce za svu bijedu moju i svih mojih,/nađoh Ljubav što i moje grijehe prima,/i osjetih u dubini srca svoga,/da pod Tvojim okri-ljem milosti, o slatka Majko,/ima mjesta svakom kršćaninu". Slijedila su dva početna slova i opaska: "U znak duboke zahvalnosti, jedne Pruskinje, evangelistkinje."

Priznanje

Neki mladić piše: "Majka Božja jest jedino biće s kojim u mojem dosadašnjem životu nisam nikada prekinuo veze. U najtežim časovima, kad sam se u dnu duše htio otrgnuti od ljubavi Božje; kad sam zaslijepljen i mržnjom u srcu proti Bogu legao na počinak, ipak sam poslao makar i kratki, tihi pozdrav Majci, koja svakog razumije. Ona je, koja me i danas čvrsto drži za ruku i vodi mome Spasitelju. Osjećam, Njoj za ljubav, pozivlje me On na svetost. Od Nje se nisam nikad odvratio. Znam, ako se moram bojati pravednosti Božje, Boga-Suca, to u Njoj odsijeva najljepše svojstvo Božje - beskrajna ljubav."

Opomena

Glasovitom povjesničaru Johannu Jansenu rekla je njegova pobožna majka na času smrti: "Moli često pred slikom žalosne Gospe. Stavi se u zaštitu Božju, zagovorom Njegove prežalosne Majke. Bog je uslišao mnoge moje molitve, što sam ih molila pred Njezinom slikom. Kad sam posljednji puta bila u crkvi, tamo sam molila za tebe."

Utjeha onih, koji oskudijevaju na majčinoj ljubavi

Malo, pastirsko djevojče Melanija la Salette, bila je već kao malo dijete nečovječno progonjena od vlastite majke. Često je morala za bure i oluje provesti noć napolju, jer majka nije bila dobre volje. Nikad nije čula riječ ljubavi, nije znala što je milovanje. Jednog dana reče joj Dijete Isus: "Ja ću ti dati dobru Majku!" Malo zatim ugleda dijete Majku Božju čudesne ljepote. Dijete je bilo presretno. Obuzeta božanstvom izustila je samo jednu riječ: "Majko"! Našla je pravu Majku.

Vrijeme ne ništi blagoslov Majke

U japanskom gradu Shikoku, živjela je prastara obitelj, koja je posjedovala dragocjenu tajnu kutijicu. Tristo godina nije se drznulo ljudsko oko da zaviri u nju. Predaja je glasila: tko pogleda unutra, za kaznu će oslijepiti. Prije nekoliko godina odlučio je kućevlasnik da otkrije tajnu. Otvorio je kutijicu. Što je našao? Lijepu, staru sliku Majke Božje sa natpisom: "Santa Maria", i krunicu. Tako je bila objašnjena tajna dragocjene kutijice. Slika je potjecala iz doba, kad su sa dalekog zapada prvi put došli misionari i naviještali Kristovu nauku, te govorili i o Majci sa Djetetom. Sjeme, što su ga posijali bilo je doduše ugušeno poplavom krvi i suza. Ovdje je jedno zrno sjemena preživjelo zla vremena, jer je počitanjem čuvano. Kakvu snagu je imala ova klica vidi se odatle: kućevlasnik, koji je otkrio ovo blago, a što su mu namrli katolički predci, prigrlio je pravu vjeru sa čitavom obitelji. Opet se obistinilo da štovanje Majke Božje po praroditeljima, donosi blagoslov praunučadi.

KRIST PRAVI BOG. SVJEDOČANSTVA I PRIZNANJA

Izjava mislioca

Francuski mislilac Blaise Pascal bilježio je često svoje misli na bilo kakav papirić. Tako su na jednoj ceduljici bile zapisane samo tri kratke, ali sadržajne rečenice. Kad bi ih trebalo opširno protumačiti, moralo bi se napisati više knjiga. U njima je izražen jasan dokaz Kristova Božanstva: "Isus Krist želio je biti ljubljen. Bio je ljubljen. Dakle je Bog."

Osvajač

U razgovoru sa generalom Bertrandtom na sv.Heleni, izjasnio se Napoleon o Kristu: "To je ono, što mene najviše zadivljuje i što mi bezuvjetno dokazuje Kristovo Božanstvo. Ja sam i sam mogao oduševiti mase, da pođu za me i u smrt. No bila je potrebna moja prisutnost, munjevita iskra moga pogleda, moj glas, moja riječ, da raspalim u srcima svetu vatru. Ja sigurno posjedujem onu tajnu magičnu silu, koja ljude predobiva, ali ja je ne mogu prenijeti ni na koga. Nijesam je mogao predati ni jednome od mojih generala. Ne posjedujem ni onu tajnu moć, kojom bi u srcima ljudi ovjekovječio svoje ime, i ljubav prema sebi i da tu stvaram čuda bez pomoći materije. Tako je bilo i sa Cezarom i Aleksandrom. Uzmemo li pravo - mi smo zaboravljeni.Ime osvajača ostaje samo kao tema za školski rad. Kakav jaz zijeva između mene bijednika i vječnog Kristova carstva. On je ljubljen od čitavog svijeta, svi Mu se klanjaju i o Njemu se svuda propovijeda! Zar je Krist uopće umro? Tim više, ne znači li to vječno živjeti? To je eto smrt Kristova, ne smrt čovjeka, nego smrt Boga".

Učenjak

Pasteur je znameniti kemičar i istraživač prirodnih nauka. Bio je duboko prožet vjerom. Jednom reče: "Proglasim li Isusa Krista Sinom Božjim, činim to u ime znanosti. Moj um, koji se bavi znanošću i polaže veliku važnost na odnose uzroka i posljedica, nalaže mi, da priznam, da ne znam što bi On drugo bio,ako nije to..Ali On jest Sin Božji. Njegove riječi su Božanske,Njegov život je Božanski. Pravo kažu: Kao što ima matematskih jednadžbi, tako ima i jednadžbi čudoređa. Osjećam potrebu, da nekoga obožavam, da se nekomu klanjam. Kad Njega priznajem Bogom i Njemu se klanjam, moja potreba zadovoljena je potpuno."

Bezvjerac

Prošlog stoljeća putovao je neki Englez radi naučne svrhe Palestinom. Svojim uvjerenjem bio je potpuni ateist. Prema tome nije vjerovao u Kristovo Božanstvo. Ismjehivao je sve, što su mu katolički svećenici pripovijedali o svetoj Zemlji, svetim mjesti-

ma i relikvijama. Samo s namjerom, da se svemu naruga pošao je napokon, da vidi i pećinu na Kalvariji. Kažu, da su napukline i pukotine, koje se na njoj vide, nastale od potresa u času Isusove smrti. On ih je pregledavao i ispitivao točnošću i pomnjom učenjaka. Zatim reče svom prijatelju, pratiocu: "Počinjem biti kršćanin. Mnogo sam se bavio prirodnim naukama. Uvjeren sam, da ove pukotine nisu nastale običnim, prirodnim potresom. U tom slučaju razdvojili bi se slojevi prema žilama i na najslabijim mjestima, kao i za drugih potresa. Ovdje je to sasvim drugačije. Pećina je pukla poprijeko. To je jedino djelo čuda. Zahvaljujem Bogu, što me je doveo ovamo, da vidim spomenik Njegove svemoći, kojim je tako jasno osvijetlio Kristovo Božanstvo."

KRIST, PRAVI ČOVJEK

Kriva nauka o Kristu

Još za života sv.Ivana apostola i evanđeliste, nastala je kriva nauka doketa. Pristaše ove nauke nijekali su, da je Krist imao pravu ljudsku (čovječansku) narav. On je uzeo samo prividno tijelo. (Odatle i ime doketi, od grčke riječi dokein - izgledati, činiti se). Temelj ove nauke leži jamačno u tome, što je u ono vrijeme bilo vrlo rašireno mišljenje, da sve materijalno i tjelesno potječe od zloga.(sotone). Zato već sv.Ivan učinio u svojim pismima odlučan stav protiv ove zablude. Kasnije to čini i sv.Ignacije antiohijski. Ova je nauka u cijelosti oborena od svih svetih otaca.

BOG - ČOVJEK - POSREDNIK

Borba za Krista

Tajna Božanske i čovječanske naravi u osobi Kristovoj bila je žarište teških vjerskih borbi u Crkvi. Već tamo od 4.stoljeća, pa dalje dugi niz godina trājāle su borbe, osobito na istoku. Kako su već prije doketi nijekali pravu čovječansku narav Kristovu, tako je sad ustao Arije i njegovi sljedbenici Arijevci, kao veliki protivnici Božanske naravi Kristove. Još nijesu bile završene borbe s ovim krivim naukama, kad su se pojavile druge hereze u pogledu pitanja, kako se moglo u Kristu spojiti Božanstvo i čovječanstvo u jednog Bogo-čovjeka, Otku-

pitelja (hipostatska unija). Razvio se i nestorianizam, koji je Kristu pridavao dvije osobe - Božansku i čovječansku, i time zabacila jedinstvo dviju naravi u Kristu. Iza toga je slijedila kriva nauka monofizita (i kasnije monoteleta) koji su prikazali božansku i čovječansku narav u Kristu, kao neku mješavinu naravi. Ove su nauke u ovo doba imale mnogo pristalica. Do danas su ove već skoro posve nestale. Neke malobrojne zadržale su se u Istočnoj Crkvi. Bure svih vremena, pobjedosno je izdržalo ispovijedanje katoličke Crkve u jednoga Boga-Čovjeka Isusa Krista sa dvije naravi, kako se nalazi u Credu sv.Mise.

Zabluda i istina

Krivi naučitelj Nestorije priznao je Boga u Isusu Kristu i pravog Sina Božjega, kao što je priznao u Njemu i sina čovječjega. Ali on je tvrdio, da je Sin Božji u čovjeku Kristu tako prebivao kao Bog u hramu, u Mojsiji ili drugim prorocima. Krist je bio "Bogo-nosac", a ne Bog, nego čovjek. Po tome, što je Njegova volja bila u najvećem skladu i istovjetna sa voljom Božjom, On je tijesno povezan s Bogom i prema tome Mu pripada i božansko štovanje. Proizlazi dakle tvrdnja, da Krist nije jedan i isti koji djeluje i trpi, nije ista jedna osoba, nego dvije, jedna je Bog, a druga čovjek. Tvrdio je dakle, da Marija nije Bogorodica, nego Kristo-rodica. Nestorijeva kriva nauka bila je poništena na koncilu u Efezu. On uči svečanim načinom, "da je Krist" samo jedan, Bog-Čovjek." Isto tako u Kalcedonu prema čijoj su naučnoj odluci "dvije naravi sjedinjene u jednoj Osobi", i Krist "nije razdijeljen u dvije osobe."

Ispovijeda pravoga Krista

München ska "Mjesna grupa" Keplerovog saveza priredila je u veljači 1911. god. javnu večer diskusije sa monistima. Monistički govornik dr.Horneffer završio je svoje predavanje riječima: "Čitav moj osjećaj se buni, kad gledam, kako već gotovo dva tisućljeća uzdižu čovjeka do božanstva, a on nije ni bio najsavršeniji." Tada ustane zoolog profesor dr.Hauser, Berlin i odgovori: "Nakon što je moj protivnik žarkim oduševljenjem priznao svoje lično vjersko uvjerenje, iznijeti ću i ja oduševljeno ispovijedanje. Ispovijedanje, koje će biti najbolje djelo moga vlastitog života. Evo čujte: Ne stidim se evanđelja o Kristu; Kristu, koga priznajem Sinom Božjim".

KRISTOVO ROĐENJE. BOŽIĆ

Nastalo je novo doba.

Prigodom proslave dva tisućljeća cara Augusta izdala je Italija niz maraka. Jedna od tih slavi veliku promjenu svih vremena, koja je nastala Kristovim rođenje. Prikazan je Betlehem. Njega nadvisuje ogroman križ, uokviren rimskim pobjedničkim znakovima. Iznad toga sja - zvijezda mudraca. Ispod vodoravnog dijela Križa stoje riječi pjesnika Vergila: "I bit će novi dar, darovan s neba."

Mir na zemlji

Borac iz prvog svjetskog rata priča, kako je na Badnjak 1916. god. bio sa drugovima u prvim borbenim redovima. Nad njima i oko njih snijeg. Njima nasuprot bili su Englezi i sipali na njemačke odrede jednu vatru za drugom. Neki drug dobio je od kuće (iz domovine) božićno drvce. Bezbrižno i mirno kitio ga je u rovu. Stavljao je posljednje srebrene niti i palio svijećice, pa reče: "Ti, izgleda, da su Engleži zaboravili da je ovo Sveta noć!" I, kao da je htio reći: "Znam, što ću učiniti", vine se iz rova prije, nego što ga je itko mogao spriječiti. Pozao je sa rasvijetljenim drvcem prema neprijateljskoj žičanoj ogradi. Prošlo je tjeskobnih pola sata. Iz daljine smo vidjeli, kako je nekolicina engleskih vojnika prenijela svijetlo božićno drvce u svoje postave. Još se nije vratio naš hrabri vjesnik mira, kad je odjednom neprijateljska vatra umuknula. Tako je i ostalo. Niti ovu noć, a ni slijedeća dva dana nije pao ni jedan hitac. Vladao je Mir Božji.

JASLICE

Početci postavljanja jaslica

Božićne igre (prikazivanja) u Crkvi postojale su možda već u 9. stoljeću, no u 11. posve sigurno. Prepošt Gerhoh iz Reichenberga govori 1162. god., kako se u to doba u crkvama postavljaju jaslice sa Božanskim Djetetom. Pismeno je zabilježeno jedno takvo postavljanje u Rouenu u 13. stoljeću. Iza oltara bile su postavljene jaslice. Na njima je stajala slika Majke Božje. Na povišenom mjestu pred korom stajao je dječak. Prikazivao je anđela, koji naviješta Kristovo rođenje. Za vrijeme ovog prizora pristupilo je pet malih pastira. Crkvom je odzvanjala anđeoska pjesla "Slava Bogu na visini", a pjevala su je djeca.

Spomena vrijedna Božićna noć (Badnjak)

Sv. Bonaventura opisuje u svom djelu "Život sv. Franje", onu (spomena vrijednu) božićnu proslavu sa jaslicama, što ju je priredio sv. Franjo 1223. god. dakle tri godine prije svoje smrti.

Svečanost je održana u šumici nedaleko samostana Greccio. Svetac je iz Rima dao nalog jednom prijatelju, da sve pripravi. U šumi su postavljene jaslice. U njima je sijeno i slama. Pokraj njih vol i magarac. Tek što je svijet za to doznao u grupama je hrlio, da pribiva toj noćnoj svečanosti. U ponoć je bila u šumi sv.Misa. Svetac je od pape ishodio odobrenje. Sam sv.Franjo posluživa je kod sv.Mise kao đakon. Ganutljivim riječima govorio je puku o ljubavi Betlehemskog Djeteta. Jedan drugi pisac života (Thomas Celano 1,3o) kaže: "Obuzet neizmjernim žarom pobožnosti, sav kao preobražen od radosti, stajao je svetac pokraj jaslica. Riječi su mu bile pune slasti, dok je govorio o siromašnom Kralju, koji se rodio ove noći. Žar ljubavi ovladao je njime svaki put, kad je htio izustiti ime Isus. Mjesto imena rekao je "Betlehemsko Dijete".

Pod dojmom božićnjeg raspoloženja

Bilo je to 24.prosinca, za francusko-pruskog rata 187o.god. Pariška zvona odbijala su 12 sati u noći. Jedan francuski dobrovoljac pođe prema njemačkim linijama. Već su mu zaprijetile njemačke puške, kad on stane. Zapjeva snažnim glasom u noćnu tišinu: "Poncć je, o blažen čas. Vječna Riječ sišla je na zemlju." Za njim su nastavili svi francuski vojnici: "Pjevajte, puci, pjevajte veselo; raduj se, Otkupitelj živi!" Francuski pjevač vrati se u tvrđavu (za bedeme tvrđave). No gle, sad brže stupi jedan njemački konjanik pet koraka naprijed, pozdravi i zapjeva osjećajnu pjesmu o Majci Božjoj, kako traži konak; o pastirima i mudracima sa dalekog istoka. Poslije svake kitice slijedio je pripjev. Taj se je čuo iz svih rovova, položaja i šatora i odzvanjao kao od jakog muškog zbora. Francuzi su zadivljeni slušali i oduševljeni glasno odavali svoje odobravanje. Tako su se o Božiću 187o.g. bratski složile dvije neprijateljske vojske.

IME ISUS

Ime, koje je svima poznato

Jednom su zamolili protestantskog župnika Buscha (Essen), da sahrani Indijanku iz cirkusa Sarrasani. Župnik se našao u neprilici i zapita direktora cirkusa: "Recite, molim vas, razumiju li vaši ljudi njemački?" "Ma kako", nasmijao se on, "i engleski ih razumije tek nekoliko. Govorite makar što, i onako vas neće nitko razumjeti." Župnik poče, ali nitko nije obraćao pažnje. "Ali" pripovijeda Busch, "kad sam izustio ime Isus, kao da je struja prošla sakupljenima. To je bila riječ, koju su svi razumjeli. Na riječ Isus svi su pozorno slušali. Opazio sam odmah, da to nije bilo samo zato, što je to ime svima poznato. Ova riječ posjeduje sasvim izvanrednu moć! Indijanci su svi prignuli glave. Nemirni su Azijati ušutili. Rusi su me gledali rasko-

lačenim očima. Eto tako sam našao moj nadgrobni govor. Taj je bio samo jedna riječ, to veliko i sveto Ime Isus. I dok sam i nadalje spominjao Ime Isus, a svi ovi ljudi iz raznih dijelova svijeta su šutli pognutih glava, činilo mi se, kao da proživljujem dijelak onoga, što će biti u dan suda: da će se na glas toga imena pokloniti svi na nebu, na zemlji i pòd zemljom!"

Nezaboravne riječi blagoslova

Bilo je to zadnje godine života plemenitog pastora Bodelschwingla. U to vrijeme on je već bio uzet, uslijed teškog slučaja kapi. Jednoga dana vozio ga netko u stolcu vrtom njegovog zavoda u Bethelu. Tu on opazi mladića, kojega je bilo vrlo teško odgajati. Taj je prije kratkog vremena pobjegao iz zavoda. Bolesnik dade znak mladiću da pristupi i upita ga kako se zove. Tada s mukom podigne ruku, položi je na glavu mladića i polagano izgovori: "Blagoslivam te u ime Isusovo!" Iste večeri sjedio je mladić veoma zamišljen u jednom kutu. Nadstojnik zavoda ga upita, što mu je. Mladić je zapinjući pripovijedao popodnevni doživljaj. Napokon zaplače: "Nadstojniče, mene su u mom životu svi proganjali i gurali od sebe. Izvukao sam mnogo batina. Ni jedan čovjek nije mi još rekao: "Blagoslivam te u Ime Isusovo!" Za kratko vrijeme našli su pitomcu i namještenje. Mjesecima se nije javljao. Nadstojnik je mislio, da je i opet pošao starim putem. Jednog dana ipak stiže pismo. Pismo je završio: "Nemojte misliti, da sam krao! Nisam zaboravio, da mi je jedamput netko rekao: "Blagoslivam te u Ime Isusovo!"

Najljepša molitva

Sestra Marija Josipa od Isusa, redovnica Vječnog klanjanja presv.Srca Isusova umrla je u Torinu 1917.godine. Veoma je štovala sv.Antuna Padovanskoga. Nazivala ga je svojim ocem, dobrim prijateljem i učiteljem. U vlastitom životopisu kaže: "On (svetac) mi je preporučio, da izgovaram Ime Isusovo živom vjerom, ljubavlju i razmišljajući. Izgovaramo li ga tako, to je ono svaki puta kao objava Njegova Bića, našoj duši. To sam odsele i iskusila.Koliko je u tome istine. Događalo se stoga, da sam to Ime čitave sate pobožno ponavljala".

Posljednji zapis

23. lipnja 1916. godine pristupila je smrt bolesničkom krevetu župnika Henrika Hansjakova, švarcvaldskog pučkog pripovijedača. Umirući je zatražio slabim glasom papir i olovku. "Napisao sam štošta, što bi bolje bilo, da nije pisano. Sad ću napisati ono jedino, što je doista vrijedno." Tako je govorio i umorno i polagano stao pisati. Htio je napisati Ime Isusa Krista. Njegova se snaga gasila. Napisao je samo Ime Isus. Olovka je ispala iz klonule ruke.

Posljednja riječ.

Sedamdesetih godina prošlog stoljeća bio je operiran na jeziku jedan seljak. Operaciju je vršio profesor univerzitetske klinike u Bonnu. To je bio rijedak slučaj i operacija vrlo teška. Prisustvovao je velik broj studenata medicine. Profesor je upozorio bolesnika, ako operacija i najbolje uspije, posljedica će biti teška, on više neće moći govoriti. Želi li nešto reći svojim rođacima, neka to sada kaže. "Promislite", rekao je profesor, "što ćete sad reći, to je zadnja riječ u vašem životu. Poslije ćete biti nijemi!" Zavladala je napetost. Seljak je časak razmišljao, a onda izgovori čvrsto i glasno: "Hvaljen budi Isus Krist!" To su bile njegove posljednje riječi. Studenti su bili duboko dirnuti. I profesoru su navrle suze na oči. Operacija je uspjela. Čovjek je ostao nijem.

S Imenom Isusovim u smrt.

Petak, 16. prosinca 1927. stradao je u Sjev. Americi nesretnim slučajem benediktinac o. Luka Etlin, rodom Švicarac. Živio je svetim životom. Pojam ljubavi prema bližnjemu vezan je uz njegovo ime. Poslije svjetskog rata osnovao je tamo društvo za pomoć bijednima u Njemačkoj i Austriji. Sav se je predao tom djelu milosrđa. Bezbroj ljudi misli i danas na njega sa zahvalnošću - kao na svog pomoćnika i spasitelja. Toga petka vozio se autom izvan grada, kad sa prostranog puta najuri ludom brzinom neki mladi čovjek, sruši ga i preveze preko njega. Njegove su posljednje riječi bile: "Isuse, Isuse!"

BOGOJAVLJENJE

Običaj pun smisla

Prema izvještaju "Seelsorger-a" (14,85) prikazuju djeca župe Neulerchenfeld pohod Triju Kraljeva. Djeca ove župe spremaju Malome Isusu svoje darove (žrtve) već od adventa. Ovi darovi sastoje se dijelom u sitnišu, što ga djeca štede, dijelom u žrtvama, što ih zabilježe na cedulje. Jedno i drugo polože na Božić u jaslice u crkvi. Bogojavljenje je, Evanđelje je pročitano. Glavni oltar sine u sjajnom svijetu. Sa glavnog ulaza dolaze sveta Tri Kralja. Orgulje bruje. Oni idu sredinom crkve prema glavnom oltaru. Prvi u povorci ide dječak, koji nosi "Zvijezdu mudraca". Za njim ide kralj što nosi zlato. Odjeven je u crvenu haljinu. Visoko uzdignutim rukama drži kutiju sa dječjom uštedom. Za njim slijedi kralj sa tamjanom. Odjeven je u bijelo odijelo . On nosi u posudi tamjan, što su ga djeca nabavila svojom uštedevinom. Treći je odjeven u ljubičastu halju i nosi u tamnoj kutiji mirhu - cedulje dječjih žrtava. Za sva-

kim od njih idu po dva ministranta sa svijećama kao pratnja. Kod oltara prima darove jedan ministrant i odlaže ih na stolić na strani evanđelja. Na "Svet" uzimaju ministranti opet svoje svijeće. Kralj, što je nosio tamjan, kadi za vrijeme Pretvorbe Presveto. Na Pričest kleče svi na stepenicama oltara i primaju Živi Kruh. Prikazivanje postaje istinom. - Oni su kod Betlehemskog Djetešca.

Dirljivo priznanje.

Bilo je to na dalekom sjeveru. Nakon više godina došao je opet misionar i po prvi puta preuzeo pastvu kod siromašnog puka Laplandije. Kad se o tom proširila vijest, dolazili su pojedini još preostali kršćani na misijsku stanicu. Puni zahvalnosti došli su da čuju riječ Božju, da obnove vjeru, da primaju sv.Sakramente i da opet prisustvuju sv.Misi. Bilo je, da se divimo, kolikom su ustrajnošću, dugi niz godina napušteni, ipak zadržali i njegovali kršćanstvo (vjeru) koliko im je to bilo moguće. Osobito ganutljivo je bilo, kolikom su se ljubavi radovali sv.Misi; kako se nisu ustručavali ni pred kakvim žrtvama i teškim putom, samo da joj mogu pribivati. Jednoga dana dođe misionaru neki stari čovjek, umoran, iscrpljen, gotovo mrtav. Prema njegovom pripovijedanju došao je iz daleka. Danima je putovao snijegom i ledom, u muci i oskudici; dijelom idući, dijelom puzajući, samo da dođe do misionara. U svom dalekom - negostoljubivom domu čuo je, da je misionar došao. Kad se je starac malo odmorio i okrijepio, zapita ga misionar što li mu je u njegovoj starosti dalo hrabrosti i jakosti da svlada sve poteškoće i ustraje do cilja. "Eto vidiš", reče on, "uvijek sam mislio na kraljeve sa istoka, o kojima nam je prije mnogo godina pripovijedao naš svećenik. I oni su morali ići daleko. Preko brda i dolina, preko rijeka i mora. Podnosili su danju žegu i hladne noći. Sve su to morali proći da dođu u Betlehem, do novorođenog Kralja (Spasitelja). Kao oni, tako sam i ja uvijek čeznuo za Djetetom Isusom, kojega sam prije tako često gledao duhovnim očima u sv.Misi, i kad sam Ga pod prilikama Kruha smio primiti. I ja sam čekao i propitkivao, dok nisam doznao - kao oni po zvijezdi - da je došao k nama novi svećenik. Od sveta tri kralja naučio sam, da s ljubavlju svladavam sve zapreke, koje me dijele od mog Spasitelja, koji se u sv.Misi uvijek ponovo rađa. No sada sam ovdje. Ako ću moći samo jednom prisustvovati sv.Misi, i barem jednom primiti sv.Pričest, biti će to preobilna nagrada za sve žrtve, muke i odricanja." - Misionar je ganut slušao starčevo pripovijedanje. Vidio je njegove suze radosnice. U duhu prepoznao je u starom Laplanđaninu onoga kralja, koji je došao, da pribiva velikoj Božićnoj svetkovini, kako se u svakoj sv.Misi obnavlja.

PRIKAZANJE KRISTOVO U HRAMU - SVIJEĆNICA

Dioništvo prikazanja

Bl.Anđela Foligno bila je počašćena, da jednom na blagdan Marijina očišćenja vidi Bl.Djevicu za vrijeme prikazanja u Jeruzalemu. Bilo je, kao da joj je Marija položila u naručje Božansko Djetešce. Ono ju je gledalo prijazno i ljupko. "Ne mogu iskazati", piše ona, "kakav je sjaj, kakav žar ljubavi i kakva slast sjala u tim očima. U isto vrijeme odražavalo se na Djetetu neizrecivo dostojanstvo kad mi reče: "Tko me ne vidi u stanju moje nemoći, ne će vidjeti ni moje veličine". Dijete Otkupitelj nastavi: "Došao sam k tebi, i žrtvovao se za te, da se i ti meni žrtvuješ." Anđeli to nije bilo uzalud kazano.Prikazala je od sveg srca sebe, sve svoje vlasništvo i svoje rođake, Bogu. Bilo joj je dopušteno,da spozna kako je Bogu ugodna takva žrtva. "Ne mogu ništa reći o sreći i slasti koju sam osjetila, kad je Bog ljupko i milosno primio moju žrtvu. Ne dostaje mi riječi, da to opišem i prikažem.".

Duhovna proslava blagdana.

Bl.Henrik Suzo bio je veliki štovatelj Majke Božje. Srdačno ju je ljubio. Tri dana prije blagdana Svijećnice,pripravio je trokraku svijeću. Ona je morala prikazati čistoću, poniznost i dostojanstvo Majke Božje. Tri puta dnevno - jutrom, o podne i uveče - molio je Njezin himan "Veliča". Na sam blagdan pošao je u cik zore pred oltar sa presv.Sakramentom. Duhom se prenio u Jeruzalem i u molitvi i razmatranju čekao dolazak Djevice Majke sa Božanskim Djetetom. Kličući u svom srcu i pun ljubavi pošao joj je ususret i pratio u hram. Tu je izmolio od Simeona milost, da smije primiti Djetešce u naručje, kao što je i Simeon to učinio. U tom pobožnom raspoloženju ustrajao je do svršetka svečanosti. Blagdan je zaključio mirom Božjim u srcu uz riječi "sad otpuštaš..."

BIJEG U EGIPAT. NEVINA DJEČICA

Sličnost sa Herodovim nalogom.

Rimski povjesničar Sueton spominje u životopisu cara Augusta svjedočanstvo jednog drugog povjesničara imenom Marath-a. To svjedočanstvo čudno osvjetljuje tadašnje općenito očekivanje Spasitelja svijeta, dijelom edikt kralja Heroda o pokolju djece. Marath izvješćuje,da se u Rimu dogodilo javno čudo, kojim se nagoviješta, da će priroda roditi rimskom narodu novoga Kralja. Senat zabrinut (obzirom na samodršca Augusta) izda zakon, da ni jedan dječak rođen one godine ne smije biti othranjen. Zakon senata nije bio izvršen. Herodov pokolj nije zahvatio upravo onoga Dječačića komu je bio u mržnji namijenjen.

"Uzmi Dijete i Majku Njegovu."

Sv.Hiacint bio je dominikanac. Kao poglavar reda živio je u Krakovu upravo za vrijeme kad su Tatari opsjedali taj grad. Legenda kaže, da je vratar samostana došao jednog jutra u ranu zoru u ćeliju sveca i saopćio, da se neprijatelji nalaze u neposrednoj blizini grada. Hiacint požuri u samostanku crkvu. Uzme Presveto iz svetohraništa da ga neprijatelj ne oskvrne. S Presvetim na grudima pohrli iz crkve. Najednom začuje neki glas "Dijete, uzmi i mene, uzmi i mene!" Svetac se ogleda u pravcu odakle je dolazio glas, i primjeti, da je morao doći od oltara Majke Božje. Na oltaru je bio kip Majke Božje u nadnaravnoj veličini. Hiacint pođe oltaru i reče: "Majko, Ti si prevelika i preteška za moja slaba ramena. Ja Te ne mogu ponijeti. Činilo se, da kip povjerljivo kima glavom i kao da opet progovara: "Uzmi me sa sobom!" On se popne na oltar, skine kip i stavi ga na rame. I gle - kip nije bio ništa teži nego Spasitelj u svetoj Hostiji. Tako je Hiacint spasio Sina i Majku, da ih nevjernici ne oskvrnu. Ovaj kip i danas je mnogo čašćen.

ISUSOVO DJETINJSTVO

Pobjednički put Isusa u jaslama.

Misionar neke indijanske misije u Sjevernoj Americi iznenadio je svoje Indijance o Božiću time, što je u misijsku crkvicu postavio jaslice. Tu je ležalo Dijete Isus prikazano vrlo ljupko i milo. Djeca divljine nisu se mogla dosta nagledati tog ljubaznog Djeteta. Čitav dan su klečala i molila kraj jaslica. Na večer dođu k misionaru i kažu mu svoju veliku molbu. "Crna mantijo", rekoše, "Dijete Isus je tako lijepo, tako milo. Mi ga želimo imati uza se. Neka dođe u naše domove. Daj Ga svakoj obitelji na jedan dan. O, mi ćemo Ga lijepo primiti i dostojno častiti". Misionar ispuni dječju molbu. Za cijelog Božićnjeg doba jaslice su nošene iz kuće u kuću. Dirljivo je bilo gledati, kako su siromašni Indijanci za svoj "blagdan" čistili i redili svoje kolibice, kako su svoje bijedne domove kitili i krasili. Kamogod se svratilo Dijete Isus, tu se molilo i pjevalo od zore do mraka. Činili su to sa toliko srdačnosti i ljubavi, da je i srce "crne mantije" bilo ganuto.

Nasljedovanje Božanskog Djeteta

Majka Margareta sveto je umrla kao karmelićanka. Kao djevojčica bila je veoma poslušna i pobožna. Bilo joj je jedva sedam godina, kad su je poveli u vrt samostana u Dijonu. Tu je vidjela jednu sliku i dugo je i pozorno promatrala. Bio je to Dječak Isus, kako drži metlu i mete kuću. Šutke je gledala sli

ku. Iznenada se duboko pokloni i reče: "Gospodine, i Margareta će pomesti kuću." Tek što se je vratila kući, uzme metlu i stane mesti i čistiti. Uzeše joj metlu. Ona si načini drugu i nastavi mesti. Činila je to tako živo, da su joj morali zabraniti. Sad je dakako prestala. Poslušnost je bolja od svakog dobrog djela, a ona je to znala.

SVETA OBITELJ

Sveta Obitelj u nebu.

Papa Pio IX. izdao je nalog jednom slikaru da izradi sliku, koja će prikazivati vjerski članak o Bezgrješnom Začeću Bl. Djevice Marije. Kad je nacrt bio gotov pokaže ga slikar svetome Ocu. Papa je pažljivo promatrao nacrt. Osobito skupinu, koja je prikazivala Isusa i Mariju u nebu. Tada upita: "A sv.Josip? Gdje je sv.Josip?" Umjetnik pokaže na jednu skupinu, koja se gubila u oblacima i reče: "Sveti Oče, ovdje ću ga naslikati." Papa odlučno nastavi i upre prstom do Isusa: "Ovdje, i samo ovdje je njemu mjesto. Kraj Isusa i Marije! Jer i u nebu on je s njima!"

A naše obitelji?

P.Mateo poznat je kao neumorni apostol posvete obitelji. U deset godina opetovano je posjetio 43 francuske biskupije. Dva puta je proputovao Španiju i Italiju. Velikim uspjehom djelovao je u Nizozemskoj, Švicarskoj, Belgiji, Luxemburgu, Engleskoj, Škotskoj i Irskoj. Jednom je propovijedao o posveti obitelji u bolonjskoj katedrali. Crkva je bila dupkom puna vjernika. Kad je završio i htio sići s propovjedaonice zadrži ga kardinal riječima: "Ostanite velečasni!" Zatim nastavi pred svim slušateljima: "U vašoj propovijedi iznijeli ste nam veliku istinu, a ja bih želio reći Amen. Eto vidite. Blagdanima je i katedrala i druge naše crkve puna svijeta. Ipak ne opažam da bi puk bio kršćanskiji, bolji. Pitam se, kako to? U čemu je uzrok? U tome, što kratko vrijeme u crkvi mole, zatim odlaze kući i nastavljaju obični, prirodni, da, poganski život. Jer dom, - kardinal povisi glas, "nije ono, što je velečasni rekao - svetohranište, gdje Isus prebiva u obitelji. To mora biti drugačije!"

SVETI JOSIP

Najmilija dužnost sv.Josipa

Kipar Josip Bachlechner imao je pobožnu majku. On je umro u Hallu (Tirol). Budući se je otac slabo brinuo za kuću i obitelj, to je majka kipara izabrala sv.Josipa za skrbnika. U kuhinji, visoko na zidu visjela je svečeva slika. Pred njom je stalno gorjela svjetiljka. Kad bi se dogodilo, da se svjetiljka ugasila, činilo se, kao da u kući nešto manjka. Tako klikne jednog utorka uveče: "Svjetiljka, svjetiljka pred sv.Josipom. Sutra je srijeda!" "Od sv.Josipa steći ćete dar ljubavi prema Spasitelju" , rekla je kćerki i sinu, koji se nalazio u kuhinji. "Njegova dužnost u kući ne smije nikada izostati". Svaki dan je išla u crkvu. Najrađe bi kleknula pred oltar sv.Josipa i molila: "Podaj mojoj djeci žar ljubavi, što si je gojio još na zemlji prema Isusu!" To je bila i posljednja molitva za djecu, na njenoj smrtnoj postelji. Molitva je bila uslišana. Nema kipara, koji bi tako vjerno prikazao Otkupitelja, kao majstor Bachlechner. Jasno se je vidjelo, da je on svojim kipovima udahnuo ljubav, koju je gojio u vlastitom srcu.

Zaštitnik sretne smrti.

Jedan francuski misionar putovao je krajem oko Senegala (Afrika). Iznenada začuje iz kolibice glas: "Velečasni oče, dođite ovamo k meni!" Svećenik uđe i nađe jednog francuskog vojnika. Ležao je na podu, na smrt satrt žutom groznicom. "Prijatelju, kako si ti ovamo došao?", upita on bolesnika. "O molim, oče," reče on, "čujte najprije moju ispovijed. Osjećam, da ću skoro umrijeti. Poslije ću vam pripovijedati moje doživljaje". Poslije svetog čina, bolesnik se osjećao utješen i okrijepljen. Pripovijedao je o svom životu, koji je bio pun promjena, i kako je ovamo zalutao. "Dragi moj", reče misionar, "ti si zacijelo mnogo molio, kad ti Bog u ovu pustoš poslao svećenika?" "Punim pouzdanjem očekivao sam ovu milost", reče vojnik. "A što ti je ulijevalo toliku nadu?" - "Oče moj, godinama molio sam pouzdano sv.Josipa, moćnog zaštitnika sretne smrti, da me ne pusti umrijeti bez svećeničke utjehe. Vidite li, on me je uslišao." "Da, odgovori misionar ganuto. "Tvoje je pouzdanje divno nagrađeno. Istim pouzdanjem preporuči se i sada svetom Josipu, da ti otvori nebeska vrata, jer evo dolazi smrt." Već za dva sata, umirući je ovaj život zamijenio boljim.

NAZARET

Krist kao mladić.

Kod iskapanja uz Eufrat nađena je među ostalim i jedna kršćanska kapelica, kao dio privatne kuće. Sa sigurnošću tvrde, da ona potječe kratko vrijeme iza 2oo.-te godine poslije Krista

Zidovi su oslikani biblijskim događajima. Na užoj strani kapelice je grob jednog mučenika. Tako je anđena kapela jedan od najstarijih svjedoka, da su svete sahranjivali u crkvi. Ono, što otkriće čini osobito značajnim jest činjenica, da se među slikama na zidu nalazi i slika Krista najstarijeg datuma. Ona prikazuje Isusa kao mladića. Dakle za vrijeme Njegova skrovitog života u kućici u Nazaretu. Poznavaoci starokršćanske umjetnosti zaključuju po izvjesnim znakovima, da utjecaj za ove slike potječe iz starije umjetničke predaje. Naslućuju, da potječe tamo oko sredine drugog stoljeća.

Uzor radnika.

Pater Angelil, misionar u Libanonu, obilazio je jednoga dana mjesto Šumin. Ususret mu istrči jedan četrnaestgodišnji dječak. Bio je sav crn od dima. Odijelo u neredu. Ruke do lakata čađave. Povjerljivo pristupi svećeniku i s počitanjem mu poljubi ruku. Dotrčao je iz radine jednog kovača. "Oče, ja sam prljav", reče on, "i crn sam kao đavolčić. No ja sam vaš pitomac. Došao sam iz škole u Ghaziru. Dali ste me vrlo dobrom majstoru. Već dobivam i malu plaću. No i ja radim dobro, vidi moje ruke." "A tvoja duša?" upita misionar. "Oče, vi ćete biti sa mnom zadovoljni. Ispovijedam se svaki mjesec i ne propuštam večernju molitvu. Dođite, da vidite kako radim!" Misionar pođe u kovačnicu. U malom i uzanom prostoru stajao je riganj i veliki mijeh, kojega je pokretao mali dječak. Prvo, na što je vedri naučnik upozorio misionara, bila je slika Isusa u Nazaretu kako radi. Ova slika Isusa - uzora radnika - visjela je na zidu, da mu bude uvijek pred očima.

Uzor poslušnost

Velečasni sluga Božji, P.Valentin Paquay, nazvan i "sveti otac Hasselt", reče jednom na svoj originalan način časnim sestrama: "Ima jedna knjiga, koju bi svaka od vas morala imati. Ako je nemate, dati ću svakoj po jednu. Sve, što je u njoj zapisano živa je istina. Prema tome, kako je Blažena Djevica pripovijedala - sveti Luka je napisao. Kad je naučite napamet, možete smjelo tvrditi, da posjedujete najveću mudrost. To je knjiga života Isusova od Njegove dvanaeste do tridesete godine. Na prvoj stranici piše (Lk. 2,51): "Erat subditus illis - Bio im je poslušan". Na drugoj strani stoji: "Bio im je poslušan". I na trećoj strani: "Bio im je poslušan". To je čitava knjiga. Drugo ništa nije zapisano. Imate li tu knjigu?"

ŽIVOT ISUSOV

Značenje Isusova života.

Po jednom duhovnom viđenju spoznala je bl.Angela Foligno, kako se u životu Isusovu ispunilo čitavo Sv.Pismo. Uza to je čula i riječi Gospodinove: "Zaista ti kažem, nema drugog puta k Bogu, osim da slijediš moje stope. Put, kojim sam ja išao ne može prevariti."

Pobožnost prema Isusovu životu.

Sv.Ignacije Loyola nalazio se kao rekonvalescent na dvorcu svoga oca. Odlučio je, da najljepša mjesta iz života Isusova zapiše pažljivo i što je moguće ljepšim pismom. Uzeo je bilježnicu od 300 strana. Kristove riječi pisao je crvenom bojom, riječi Bl.Djevice modrom, a sve drugo običnom tintom.

Isusov život u slikama

U Šleškoj se nalazi hodočasničko mjesto Albendorf. Mnogi hodočaste i primaju velike milosti. Znamenito je, jer prikazuje život Isusov. Vitez Daniel Pascal Osterberg sagradio je gotovo prije četiri stoljeća ovo mjesto milosti, i to iza Tridesetgodišnjeg rata. Crkva je sagrađena po uzoru hrama u Jeruzalemu. I tamo je Kalvarija. U kapelicama ima 74 kipa, kojima je prikazan život Isusov, Njegova muka i smrt. Oko osmerokutne srednje crkvene lađe - pravog hodočasničkog mjesta, nalaze se kao predvorja kapelice, u kojima je prikazan život Majke Božje.

Lijepa riječ

Jedan od učenika velečasnog Ivana od Avile reče, kako bi želio živjeti i umrijeti u Jeruzalemu, gdje je Gospodin djelovao za naš spas. On žali što su ta mjesta pod turskom vlasti. Sveti svećenik živo reče: "Zar nemaš presveti Sakramenat? Mislim li na Gospodina u presv.Sakramentu, na ovoj zemlji ne tražim ništa drugo."

POVIJEST SVJEDOČI O KRISTU

Krist u svijetlu povijesti

O jubileju dvijetisuće godina cara Augusta, izdala je Italija razne poštanske marke. Među ostalima bila je i marka od 25 centisima. Na donjem rubu bilo je tiskano (usp.Lk.2,1): "Censum populi agi - odredio sam popis pučanstva." Iznad ovih riječi bila je sličica Jeruzalema i zvijezda, koja je vodila mudrace u Betlehem. Nad svim ovim uzdizao se Spasiteljev križ i zauzimao sav ostali dio marke.

Svjedočanstvo masa.

Nekoliko godina prije prvog svjetskog rata održao je Arthur Drews profesor visoke škole predavanja u mnogim njemačkim gradovima. Učinio je to po nalogu kruga njemačkih "slobodo-mislilaca - Monista". Predavanja su bila i u Berlinu. Profesor je nastojao dokazati, da Krist uopće nije živio. Ta su predavanja izazvala živi protupokret, koji je - naročito u Berlinu - zauzeo neslućene razmjere. Za 22. veljače 1910. bio je zakazan sastanak u cirkusu Busch, koji je mogao primiti 7.000 osoba. Tema predavanja je bila "Isus živi". Već pola sata prije početka, prostor je bio toliko prenapunjen, da više nitko nije mogao ući. Na brzu ruku otvorene su neke crkve i dvorane, da bi se omogućilo paralelne sastanke. Broj slušača cijene najmanje na 15.000. Većinom su to bili muškarci i to mladi ljudi. A što je najznačajnije, bilo je mnogo oficira. Svečano raspoloženje vladalo je masama. Sve više i više prelazilo je u oduševljenje, dok nije na kraju zaorilo slavlje Isusu Kristu. Ova večer bila je jedinstvena ispovijest (priznanje): "Isus živi!"

Svjedočanstvo jednoga

Njemački slikar Hans Thoma piše u jednom pismu, povodom borbe o Isusovu ličnost, koju Drews niječe: "Isus postoji za sve. Bezazlena, djetinja vjera obuhvata Ga dublje, nego mnogi, koji misle, da se kršćanstvo može zahvatiti filozofskim dosjetkama. Dokaz Njegove realnosti jest Njegova smrt na križu, kojom nam svima pokazuje put u svim patnjama i u smrti. On je uskrsnuo, živi, i živjet će, ako i nebo i zemlja prođu".

KRIST NAŠ UZOR

Mala "Divljakinja".

Iz Duale u Kamerunu piše jedna njemačka Pallotinka: Evo primjer kolikom je moći djelovalo blago Srce Isusovo na našu malu "Divljakinju". Jednog dana začujem neobičnu viku. Divlja vika ženskih glasova približavala se našoj kući. Prestrašena

istrčim napolje. Djeca su imala slobodno poslije podne. Bilo im je dozvoljeno posjetiti roditelje. Eto vraćaju se kući. Žestoko se prepiru i svađaju. "Nyango (majko), vikala mi je mala Marija, "molim te dozvoli mi, da smijem dobro izbiti Terezu. Ti mi to moraš dozvoliti, jer ona je zaslužila kaznu. Uvrijedila me je, pogrdila me, oduzela mi čast!" "Ja ti to ne ću dozvoliti" odgovorila sam. "Kažnjavanje nija tvoja, nego moja dužnost. Ako je Tereza zaslužila kaznu, ona će je i primiti. Ali ti - "Majko, prekine me Marija vrlo uzbuđenim glasom, ona nije tebe pogrdila, nego mene. Ja je moram istući". Djevojčica je stajala preda mnom - prava slika srdžbe, sjajnih očiju i stisnutih šaka. Uzela sam je za ruku i izvela iz kruga drugarica. "Marija",rekla sam, "slijedeći tjedan je prvi petak posvećen Srcu Isusovu; je li to tvoja priprava? Je li to zadovoljština, koju želiš pružiti Srcu Isusovu za pogrde? To je bilo dosta. Marija je zašutjela. Kratak, ali žestok boj odrazio se na njenim crtama. Oči, što su domala sijevale kao oči tigra, bile su sad pune suza. "Majko, oprosti, na to nisam mislila! Srcu Isusovu za ljubav opraštam Tereziji. Činim to samo Srcu Isusovu za ljubav, jer ona me je teško uvrijedila." Odvela sam djevojčicu među drugarice. Marija je pošla prema Tereziji. Pružila joj prijazno ruku: "Opraštam ti", reče ona, "radi Srca Isusova". Pomirile su se. Srce Isusovo zacijelo se radovalo zadovoljštini, što su je one prikazale u sv.Pričesti slijedeći prvi petak.

Surovi ratnici.

Jedan učesnik prvog svjetskog rata pripovijeda: "Bilo je to u Francuskoj blizu Ville-aux-Bois. Proljeće 1915. Iza naše postave bila je razorena crkva toga gradića. Još je stajao samo prostor sa oltarom. Sa visokih svodova visio je veliki križ sa Raspetim. Bio je neoštećen. Kadgod smo dolazili ovamo, prestale su psovke i kletve. Nismo mogli ovdje ništa učiniti, a da nas nije pratilo oko Raspetoga. Tko je dolazio na dužnost, ili odlazio, tko je išao na izviđaje ili juriš svaki je još pogledao na Onoga, što visi na križu. Ovdje su se navikli surovi muževi, da vode tihi razgovor s Raspetim. Nisu pitali,jesu li predpostavljeni zadovoljni s njima, da li su zaslužili odlikovanje, ili čezne li tko za domovinom. Nego stidnim, bojažljivim pogledom pitali su Onoga gore, je li On s njima zadovoljan. Pogledom na Njega prestao je stenjati mnogi ranjenik. Mnogi umirući izvojevao je mir uprvši pogled na viseći križ.

Sestra bolničarka

Radi nezdrave tropske klime, vodile su kat.redovnice zaraznu bolnicu francuske kažnjeničke kolonije na otoku Martinique. Bolnica je bila većinom puna. Jednoga dana posjeti bolnicu neka visoka ličnost. Razmaženi gost osjetio je vrlo neugodno teško isparivanje zaraženih. Kao svjetski čovjek, komu je tuđ katolički život i djelovanje, reče sestri njegovateljici: "Vi boravite dan i noć u ovoj zaraznoj atmosferi? Kakva sredstva upotrebljavate, da izdržite taj zadah? Sestra ne reče ni riječi. Izvuče križ i pokaže mu ga. To je bio odgovor na njegovo pitanje.

ISUSOVA SVETOST

"Veliki svetac"

Konfuciju pripisuju, da je napisao knjigu Tschung-Yung. Tamo stoji: "Riječ svih stoljeća: Putovima savršenosti prolazit će ljudi onda, kad ih Veliki Svetac posveti stopama svojih nogu."

Jedini bez grijeha

Richard Wagner izjavio je jednom već u poodmakloj dobi: "Mnogi će misliti, ima mnogo mučenika i svetaca, pa zašto bi baš od svih njih, Isus bio Božanski? Ali, svi oni sveti muževi i žene bili su nekoć slabi grješni ljudi. Potakla ih je ili milost Božja, ili prosvjetljenje, ili iskustvo, ili unutarnje obraćenje, da čine nadljudska djela. Barem mi u tome nalazimo nešto nadljudsko. I Budha je bio razbludan princ i imao harem - prije nego je primio prosvjetljenje. Bilo je to veliko djelo ćudoređa, i vrlo uzvišeno - što se je odrekao svih svjetskih slasti. Ali to nije bilo - božanski. Naprotiv, Isus je od prvog početka potpuno bez grijeha, bez ikakve strasti, Božanska čistoća naravi. Ipak nam to ne izgleda - kako bi mnogi mislili - kao nešto, interesanto, ili pače kao nešto nadljudsko; nego je to najčišća Božanstvenost, a ipak posvema i najčišća čovječnost. Po svojim patnjama i sućuti djeluje ona na nas posve čovječanski. Doista, jedinstvena i neprispodobiva pojava. Završuje rečenicom: "Svi drugi trebaju Spasitelja; On je Spasitelj!"

Nijema propovijed

Neki mladi Englez studirao je na slikarskoj akademiji u Londonu. Vruće je želio naslikati Isusa. Prvi pokušaj nije uspio. Mjesto ljupkosti i blagosti izražavalo je Kristovo lice - slabost. Nakon nekog vremena pokušao je ponovno. No i tada uzalud. Želio je da slika pokazuje moć i veličanstvo, a izražavala je krutost i srdžbu. Mladi slikar postao je malodušan, uništio je i ovo djelo. Buknuo je rat. Mladi slikar morao je na frontu u Francusku. Bio je nastanjen u jednom francuskom dvorcu. U istoj sobi bilo je još devet drugova. Uveče pođe na počinak. Sa zgražanjem opazi, kako su drugovi nad svoje krevete pribadačama pričvrstili nedostojne slike. Izrezali su ih iz isto takvih novina, koje su bile vrlo raširene među vojnicima. Najradije bi ih bio zderao sa zida. No sjeti se, da svaki raspolaže po volji sa svojim dijelom zida. Treba promisliti, kako će on iskoristiti dio uza svoj krevet. Odluči da još jednom pokuša nacrtati Kristovu glavu. Ništa nije imao pri ruci nego olovku i poštansku kartu. Osim toga morao je raditi noću pri svijeći. Kad je slika bila gotova, pričvrsti je i on pribadačama nad svojim ležajem. Drugo jutro promatrali su svi drugovi njegov crtež. Ništa nisu rekli. Malo po malo nestajale su ružne slike sa zidova. Za nekoliko dana nije bilo više ni jedne.

POBOŽNOST ISUSOVA

Dignuti se u Kristove visine

Sv.Toma Morus bio je najobrazovaniji čovjek svoga vremena. Dok je još bio engleski lord-kancelar, posjetio ga je poznati humanista iz Löwena imenom Sebaldus Lupus. Ovaj je bio zanesen preporodom klasičnih starina. Donio mu je pozdrave glasovitog učenjaka Erazma Rotterdamskog i u njegovo ime upitao, je li ostao vjeran klasičnim studijama. Kancelar odgovori: "Zacijelo. Helada me još uvijek privlači. No gledajte ovu hrpu spisa. Dužnost iznad svega. Sa užitkom prisluškujem zvuke na Homerovoj pjesničkoj harfi i gledam svitanje Platonovo. Neoslobođeni duh nije se mogao ljepše i čišće razviti nego u čudesnom svijetu Grčke. Ali sada mi je otvoren jedan uzvišeniji svijet, i to u Onome, koji nas je oslobodio uroka sudbine i utisnuo u srce Ime Boga - Oca."

U sjedinjenju s Kristom, koji moli

Francuski kolonijalni oficir Karl de Foucauld živio je kao pustinjak (u pustinji) od 1901-1916.g. Iza svoga obraćenja bavio se mišlju, da osnuje družbu po uzoru trapista. Zadaća bi im bila, da molitvom, pokorom i primjerom apostolski djeluju među muhamedancima (afričke) Sahare. Svoj vlastiti poziv gledao je u tome, da Krista donese nevjernicima u pustinji, i da živi klanjajući Mu se. On nije htio propovijedati Euharistiju radi herojske ljubavi,koja će mu ispuniti srce. Dozvolom poglavara istupio je iz reda trapista. Ponajprije se nastanio na jednoj oazi južnog Alžira, u Beni Akbesu. Stanovao je u ćeliji od palminih stabala. Uz ćeliju bila je skromna kapelica sa Presvetim. Foucauld je duboko u noć obavljao klanjanje: "O ponoći ustajem, pjevam Dođi Duše Presveti. Zatim molim Matutin i Laudes. Neopisiva je ljepota toga sata, što ga provodim u dubokoj tišini,sam sa S-pasiteljem pod prostranim zvijezdanim nebom Sahare..." Foucauld je bio odjeven u bijelu haljinu. Na prsima srce od crvene tkanine, povrh toga križ. U duhu je gledao, kaka nastavlja svoj život u redu "Male braće od presvetog Srca". Za taj red je sastavio i pravila. Po primjeru kapelice u Beni Akbesu, trebalo je podići u pustinji još mnogo kapelica, a presv.Euharistija sipala bi zrake svoje svjetlosti na zemlje i srca nevjernika. U Beni Akbesu nije našao ni jednog pristašu. Isto tako ni u još većoj zabiti na visoravni Hoggar. Tu je nastavljao svoj život 7oo km. udaljen od najbližeg mjesta. Za vrijeme rata učini njegovom životu kraj - razbojničko tane. Njegovo tijelo preneseno je 1929. u samostan "Bijelih otaca u El Golea. Činilo se, da je djelo saharskog pustinjaka završeno njegovom smrću. Družba "Male braće je ipak osnovana i to prema pravilima osnivača. Tek su neka pravila ispravljena prema propisima crkvenog prava i razbora.

KRISTOVA POSLUŠNOST

Postao poslušan do smrti

Sv.Grgur pripovijeda (dial.3,37) o svećeniku imenom Santol. Ovaj je dospio u vlast Vandala (barbara). Tek što su ga uhvatili, osudili su ga na smrt. Vojnici, koji su morali izvršiti osudu, bili su veoma dirnuti njegovom ljubavi, prijaznošću i plemenitošću. Zato su mu iskreno i od srca rekli: "Nažalost, u našoj moći nije, da ti darujemo život. No ti sam izaberi na koji ćeš način umrijeti; što ti se čini najmanje bolno. Mi ćemo ti ispuniti volju." Na ovu ponudu odgovori svetac: "Sačuvaj Bože, da umrem, kako ja hoću. Kršćanski Bog je umro po volji svojih krvnika. Tako i ja želim umrijeti po vašoj volji." Nisu postigli nikakav drugi odgovor, osim: "Izručen sam vašoj volji, koja će ispuniti volju Božju na meni."

Po uzoru Krista.

Ratna godina 1916. Na kraju sela stoji mala veoma trošna kolibica. Već godinama stanuje u njoj siromašna udovica. Sijeda starica. Njezin jedini sin Petar mjesecima je na ratištu. Danas je staricu pozvao župnik u župni dvor. Blagim glasom punim pažnje reče: "No, Katarina, ti nemaš već dugo vijesti o Petru?" "Ne, gospodine župniče. Već tjednima ne!" Bolna crta pojavi se na navoranom licu dobre starice. Župnik je razmišljao, kako da joj kaže, Mamica ga je pogledala tako ljubopitno, da je župnik izrekao bolnu riječ: "On je mrtav. Poginuo za domovinu". Mamica nije ništa rekla. Jače je stegla svoj bijedni rubac oko ramena i odteturala kući. Vrata su zaškripala. Zatvorila ih je i povukla zasun. Sjela je u svoj naslonjač i gorko plakala. Plač se malo stišao, a ona skinula krunicu sa raspela na zidu i molila dugo, dugo. "Ah, da", sine njezinom glavom. "On je rekao: Budi volja Tvoja!" I ona je govorila riječi Sina Božjega, tiho - sama za se - i predana u svetu volju Božju: "Gospodin mi ga je dao, Gospodin ga je uzeo. Blagosloveno Njegovo sveto ime!" Tračak preobraženja; odsjev sa Lica umirućega Otkupitelja, odražavao se na njezinim bolno navoranim crtama. U toj staroj siromašnoj majčici, bila je sakrivena sva veličina kršćanskog herojstva.

Dijete uči poslušnosti

Neka veoma religiozna majka prekrasno je odgajala svoju djecu. Ipak, morala je doživjeti, da je kćerkica, koju im je Bog darovao, usprkos svih dobrih primjera i upliva roditelja, svakim danom sve više pokazivala neobuzdanu srditost. To je dolazilo do izražaja u prkosu i ispadima pravog bjesnila. Velikom brigom gledali su roditelji na malu tvrdoglavku. Majka je nije htjela koriti i kazniti. To bi značilo lijevati ulje na vatru. Jednoga dana povede srditu Elizabetu u spavaonicu. Tamo je na zidu visjela lijepa slika Srca Isusova. Ispod slike bila je smještena fina košarica. Majka povede dijete pred sliku i reče: "Gledaj dijete, ovdje je Srce Isusovo, koje te jako lju-

bi. Hoćeš li ti od danas Njemu za ljubav, svladavati svoju srditost i biti dobra i poslušna? Budeš li preko cijelog dana dobra, tako, da ja budem s tobom zadovoljna, smjeti ćeš to napisati na ceduljicu. Ovu ćeš ceduljicu onda smjeti staviti u košaricu pod sliku. Dragi Spasitelj će se tome vrlo radovati. On će te blagosloviti, s istom ljubavi, kako je blagoslivao djecu - o čemu si čitala u Bibliji. Djevojčica je s veseljem prihvatila prijedlog. Uspjeh je nadilazio svako očekivanje. Mala se Elizabeta ozbiljno trsila da svlada svoju glavnu pogrešku. Često bi pristupila majci - dok još nije prošlo ni pol dana - i pitala: "Majko, hoću li smjeti danas staviti ceduljicu u košaricu?" Nije potrajalo dugo, i dijete je u većini slučajeva bilo gospodar svoje strasti.

ISUSOVA STRPLJIVOST

Čovjek Božji.

Bl.Petar Faber osjetio se jednom veoma potišten zbog nutarnjih i vanjskih poteškoća. Htio je zamoliti Boga, da ga oslobodi ovih zala. Tad začuje u svom srcu glas: "Ti uvijek želiš biti snimljen s križa, prije no što si umro. A Krist je i umro na križu!" Bio je opet miran i zadovoljan. Nije više želio da mu bude bolje, nego njegovom Spasitelju.

Utamničenik

Prije više stotina godina bio je neki engleski lord žrtva neprijatelja spletkara. Bilo mu je tek 35 godina. Tako mlad, a da doživotno zatvoren gine s dana u dan. Kao da mu život kap po kap nestaje u tamnici. Isprva ga obuze tupi očaj i zdvojnost. Danima je sjedio i razmišljao. Zatim je srdžbom i bjesnilom htio ublažiti gorčinu, što mu je ispunjala srce. Dani su prolazili polagano, kao da puzu. Već se je skoro navršila prva godina zatvora. U duši mladog lorda zbila se velika promjena. Postao je strpljiv i predan u volju Božju. Evo, kako se to dogodilo: jednoga dana zatražio je čekić i dlijeto. Ovim alatom i mučnim radom valjalo je prikazati, što je sazrelo u duši utamničenika. Od rana jutra, pa do posljednjeg tračka sunca, klesao je tvrdi kamen svoje ćelije. Svakim danom bivala je u kamenu jasnija slika Raspetoga i to u naravnoj veličini. Mladi je lord često satima sjedio ili klečao pred ovom slikom boli. Uspoređivao je svoje patnje sa patnjama Raspetoga. Ustanovio je, da one boli neizmjerno nadmašuju njegove. To je bila njegova utjeha. Toliko je napredovao u strpljivosti i predanosti, da je s ljubavlju uronio u more patnja svoga Otkupitelja.

Vojnik

Za vrijeme prvog svjetskog rata bila je u Koblenzu na Rajni velika vojna bolnica. Šef, liječnik te bolnice opisuje u jednom pismu slijedeći dirljivi događaj: sa zapadnog ratišta dopremljen je jednog dana neki Westfalac. Tane mu je teško povrijedilo glavu. Jadni vojnik trpio je mnogo. Velikom strpljivošću podnosio je boli. Koliko je utjehe i snage crpio iz vjere i koliko je bilo predanje u volju Božju vidjelo se naročito na samrtnom času. Oči je upro u trnjem okrunjenog Spasitelja. Tim pogledom nije doduše zaboravio na svoje patnje. No one više nisu bile tako teške. Kratko vrijeme prije smrti pozvao je k svojoj postelji šefa liječnika i sestre što su bile u toj dvorani. Zamolio ih je, da s njime pjevaju samrtnu pjesmu. Počeo je slabim i isprekidanim glasom:"O sveta Glavo,ranjena, / boli puna, poružena / Božanska Glavo krvava, trnjem okrunjena./ Ti nad sviju kruna, časti vrijedna si, / u mojoj svakoj suzi, moj poklon, pozdrav Ti." S pjesmom i molitvom na ustima ostavio je ovaj svijet, da kao nagradu za svoje kršćansko uvjerenje primi krunu vječnoga života.

Žena

Neka žena živjela je u nesretnom braku. Za volju zlih drugova pošao je i njezin muž stranputicom. Nije se brinuo ni za Boga, ni za vjeru. Zaradu bi zapio. Žena i djeca su gladovala. Kad bi došao kući pijan, tukao bi ženu. Ženu je to veoma boljelo. Teško je podnosila ovakav život. Dušu su joj često obuzimale samoubilačke misli. Jednoga dana bila je opet veoma žalosna. Padne joj na um, da pregleda knjige, što leže na tavanu. To bi bilo bar neko rastresenje. Ode gore i nađe u jednom starom molitveniku ceduljicu. Napisala ju je njezina baka, koja je već davno umrla: "Ako si nesretna ili srdita, pristupi križu. Pomno ga promatraj tri minute. Zatim pred križem izmoli Očenaš. Tako ćeš steći mir. To mi je savjetovao moj ispovjednik. Kroz trideset godina prokušala sam to sredstvo. Uvijek mi je pomoglo!" Baka je to napisala po svoj prilici za svoju kćer. Nesretnoj mladoj ženi bile su ove riječi prst Božji. Pokušala je - i našla mir. Strpljivost i molitva postigle su, da se i muž vratio na pravi put. Brak je bio sretan.

Bolesnica

Pobožna Marija Oignies razmatrala je jedamput u bolesti pred slikom Raspetoga gorku muku i smrt Otkupitelja. Obavljala je to tolikim ganućem, da se onesvijestila. Od tog časa nije mogla, a da ne zaplače, kad se sjetila neshvatljive ljubavi, kojom se je Bog-Čovjek, Isus Krist dao razapeti na križ za naše grijehe. Kad god bi obavljala svoj sat molitve pred Križen, bilo joj je, kao da čuje kako joj Krist govori: "Ti, koja spavaš, probudi se. Budi pripravna, da meni za ljubav strpljivo podnosiš križ i muku, koju ti šalje moj nebeski Otac! Daj meni svoj križ! Ja ću ti dati svoj, i biti ćeš blažena!"

ISUSOVA BLAGOST I MILOSRĐE

Odgovor jedne mučenice

Pred rimskoga suca Gaja u Augsburgu doveli su sv.Afru. On joj zapovijedi da žrtvuje bogovima, ako joj je život mio. Ona odgovori: "Dosta je onih mojih grijeha, što sam ih počinila, dok nisam poznavala Boga. To što ti tražiš od mene, neću nikada učiniti." Tada reče sudac: "Koliko mi je poznato, ti si javna grešnica. Žrtvuj dakle bogovima. Ti si veoma daleko od kršćanskoga Boga." Kao poganin znao je ipak toliko, da kršćanski Bog ne dopušta bludnosti. Afra mu lijepo odgovori: "Moj Gospodin Isus Krist rekao je, da je radi grješnika sišao s neba na zemlju. Evanđelje svjedoči, da je javna grješnica suzala oprala noge Isusove, i On joj je grijehe oprostio. On nije prezirno odbio ni jednog carinika, ni jednu bludnicu. S grješnicima je sjeo za isti stol." Pošla je radosno u smrt za Otkupitelja grješnika.

Dva raskajana razbojnika

Krajem prvog svjetskog rata počinila su dva razbojnika gnjusno umorstvom u jednom velegradu na Rajni. Ubili su oca i sina. Opljačkali lešine i tako ih iznakažili, da ih se nije moglo prepoznati. Sav svijet se je zgražao, nad ovim ljudima. Bili su uhvaćeni i zatvoreni. Svećeniku kazniše su javili: "O spoznaji i kajanju nema ni govora." Poslije četrnaest dana posjeti duhovnik jednoga od razbojnika. Na stolu je vidio otvoren molitvenik. Molitva o pokajanju. Upita ga što to znači. Potpuno mirno objasni razbojnik: "Sinoć me je to snašlo. Čuo sam zvona obližnje crkve. Ona su potresla ono, što je dobra u meni. Mislio sam na svoje djetinjstvo. Kako sam onda bio dobar i sretan! Zatim su se redala zla djela što sam ih počinio. Posljednje je bilo najgore i najstrašnije. Satima sam sjedio na klupici. Zgražao sam se nad samim sobom. Plakao sam bez suza. Zatim sam uzeo molitvenik i molio pokajanje. Ne znam ni sam koliko puta. Napokon sam čvrsto odlučio: "Svoju smrt prikazujem Bogu za svoja zlodjela! Želim umrijeti. Ne ću pomilovanja. Želim najgoru i najtežu smrt." Što se je zbilo? Krist je uzbibao njegovu dušu, i ona Mu se širom otvorila. Krist je dotaknuo crnu dušu i postala je bijela kao snijeg. Ubojica je bio osuđen na smrt. Sabrano je saslušao osudu. Odbio je da podnese molbu za pomilovanje. Htio je umrijeti za svoja zlodjela. Sve molitve, misli i djela prikazao je za obraćenje svojega sukrivca, koji je također bio osuđen na smrt. Pisao mu je dirljiva pisma. Kako li se zahvaljivao Bogu, kad je doznao, da je i taj priznao svoje čine, pokajao se i izmirio s Bogom. On je bio izbavitelj svoga brata. Uoči smaknuća obojica su se još jednom ispovijedila. Najvećom pobožnošću primili su Gospodinovo Tijelo kao poputbinu. U osvit popeli su se hrabro u kola. Na pustari su morali biti strijeljani. Zamolili su svećenika, da putem moli s njima jednu krunicu za njihove duše, a jednu kao zadovoljštinu za njihove čine. Na stratištu su bili vezani na stup. Pobožno su molili za svećeni-

kom strjelovite molitvice. Oči vojnika, koji su nišanili, bile su suzne. Hitci su pali. Duše obojice bile su kod Krista - njihova Otkupitelja. Ubojica - apostol Isusa Krista. Evo odakle to: Tko okusi na sebi Isusovu ljubav, obuhvati ga želja da i druga jadna i bijedna braća budu dionici ove sreće.

U posljednji čas.

L.Althofer bio je duhovnik kažnjeničkog zavoda. Iz tadanjeg djelovanja pripovijeda slijedeće: Liječnik zavoda bio je vrlo ozbiljan. Slegnuvši ramenima reče: "Ni jedan dan ne jamčim za N.N-a. Držim, da je kraj. Više vam ne mogu reći!" Znam dosta i bez toga. Opet stojim uz postelju bolesnika i šutim. Bolesnik me pogleda. Oko mu je žalosno i zagonetno. Bespomoćan i zamišljen gledam kroz prozor. Tihe molitve i vapaje šaljem Onoj, koja je već često pomogla. Tako je prošlo sigurno pet minuta. Odlučim se na posljednji pokušaj. Razvili smo slijedeći razgovor: "Rekao mi je doktor, da svakog časa može nastupiti kraj!" "U to ne vjerujem, jer nemam velike boli!" "To ne znači ništa. Vi ste vrlo slab!" Nisam dobio odgovor. "Vi mislite, da se za vas nitko ne brine. To ne stoji. Već tjednima mole časne sestre za vas svaki dan u nakani, da se osvijestite. Za mene ste dnevno prva misao kad ustajem." I opet bez odgovora. "No recite mi molim vas, jeste li vi poganin ili kršćanin?" "No kršćanin, to jesam!" "I vi želite tako otići u vječnost?" Duga šutnja. Držao sam pokušaj uzaludnim. Pošao sam i samo rekoh: "Tako tvrd čovjek!" I tada nastupi neočekivano. Na licu bijednika pojave se izvanredni trzaji. Konačno s mukom izusti: "Velečasni, molim vas, pomozite mi!" Jedva sam shvatio. Oči su mu bile pune suza. Hvala Bogu! Bijasmo sami više od pola sata. Zatim sam mu pružio sveto Tijelo Gospodinovo. - Prvi puta iza njegovog djetinjstva - i posljednji puta. Tada me primi za ruku. Gledao me pun sreće, i nije me htio pustiti. Nakon tri dana umre. Njegovo iscrpljeno pokajničko lice odražavalo je sveti mir. Bio je grješan čovjek. Razbojnički je uništio ljudske živote. Ljudi su mu sudili - i osudili ga. Ali Bog mu se je smilovao. To je najljepša poredba, što nam ju je ostavio Krist. Poredba o izgubljenom sinu. Raskajan sin vraća se u domovinu, a otac, pun milosrđa hrli mu usuret.

ISUSOVA REVNOST ZA BOGA I DUŠE

Najdivnije od svih srdaca

U lipnju 1768. umrla je plemenita kraljica Marija Leczinska, žena francuskoga kralja Ljudevita XV. Gledom na opasnosti, koje su svakog dana sve više prijetile Francuskoj, njezina je smrt bila težak udarac za državu i Crkvu. Lijep dokaz njezina uzvišenog, pravog kršćanskog shvaćanja vidimo iz njezina razgovora sa predsjednikom Henaultom. On je htio navesti o njoj neke podatke u svom djelu "Pregled povijesti". Ona mu je uskratila

dozvolu. Tada on upita: "Što smijem staviti na mjesto zasnovanih članaka?" "Stavite datume!" "Pusti datumi ne pristaju u moje djelo!" "No, stavite dakle, da je god. 1725. došla u Francusku jedna mala princesa. Bila je slabo nadarena, neznatnih kreposti s mnogo pogrešaka". "Smijem li barem to kazati, da je ta mala princesa imala veliko srce?" "Nažalost nije dosta veliko. Još ima mnogo ljudi, koji nemaju u njemu mjesta. Poznam samo jedno veliko Srce. Srce Spasitelja, koje je otvoreno za nevolje svih ljudi."

U duhu Kristova duha

Sv. Franjo Regis dozna jednom, da je neki čovjek na položaju, laskavim obećanjima uspio nagovoriti neku mladu djevojku bez roditelja da dođe na sastanak. Njezina nevinost bila je ugrožena. Bez oklijevanja pođe svetac na određeno mjesto. Prisutnost svetog čovjeka iznenadi razuzdanca. Bio je u velikoj neprilici. Razljutio se, videći, da su mu nečisti planovi pomršeni. Oštro reče Regisu: "Što tražite ovdje? Ulazite u stvari, koje se vas ništa ne tiču." "Što tražim ovdje?nastavi svetac. "Tražim nevino janje, koje vi kao krvoločni vuk želite oteti Bogu." Bijesan zavodnik odgovori: "Odstranite se! Inače bi vas vaša nerazumnost mogla skupo stajati!" Franjo Regis odgovori svetom odvažnošću, da se ne će udaljiti, dok ne bude siguran za djevičanstvo sirotice. "A što se vaših prijetnja tiče", nastavi on, "znajte, da vam ne će uspjeti natjerati me u strah. Smatram za čast, da budem žrtva vaše slijepe pohote". Bezbožni zavodnik nije se više mogao svladati. Trgne bodež i zaprijeti svecu, da će ga probosti. "O, vrlo rado!" vikne Franjo Regis. "Vrlo rado ću proliti svoju krv za čast Isusa Krista! Udarite samo! Veselo ću umrijeti, samo neka Bog ne bude vrijeđan." S lica sluge Božjega odsijevala je tolika nepokolebiva odlučnost, da se zločinački junačina osjetio razoružan i posramljen otišao.

Po primjeru Krista

Već je tome više od 200 godina, kako su građani Ingolstadta u Bavarskoj doživjeli izvanredan prizor za vrijeme poklada. Kao obično, u to se vrijeme plesalo, priređivale se gozbe, zbijale lakrdije i besramnosti. Župnik crkve sv. Mavre, Bartol Holzhauser bio je poznat sa svoga svetog života. On je često propovijedao protiv ovakve raspuštenosti. Nažalost, narod je bio gluh. On zato uzme veliki, teški križ istesan iz sirova drveta. Stavi ga na ramena. Teško dišući vukao ga ulicama i uličicama grada. S čela mu curio znoj. Time je htio pokazati ljudima, kakve uvrede nanose Kristu svojim razvratnim životom. Ovomu njegovom koraku mnogi su se spočetka smijali i rugali. Utjecaj je bio ipak od velikog značaja. Mnogi su se zamislili. Učenik nije uzalud stavio pred oči bezbrižnih ljudi sliku svoga raspetog Učitelja.

KRISTOVA PONIZNOST

Krist i Muhamed

Jedan njemački protestantski svećnik (Dr.K.Horeh) razgovarao je za svoga boravka u Egiptu s jednim mladim muhamedancem. Ovaj je neko vrijeme studirao na velikom arapskom univerzitetu Alkazar u Kairu i neko vrijeme u Berlinu. Tako su se mogli vrlo dobro zabavljati, razgovarajući sad njemački, sad francuski. Mladi Egipćanin bio je po zvanju bankovni činovnik. Oduševljeni pristaša proroka, i nazivao ga "od Boga poslanim". Tvrdio je da će prorok po volji Alaha vladati svima pravovjernima. Dopuštao je, da je i Isus prorok; kao i to da će "Isa" doći jednom da sudi svijetu. Tako se razvio i razgovor o razlici kršćanske nauke i islama. Nijemac upita mladoga muslimana: "Muhamed je navijestio rat, vjerski rat svemu svijetu. No je li Muhamed služio jednoj jedinoj duši?" "Služio?" začuđeno ga upita mladi Muhamedanac. "Prorok ne služi; on zapovijeda, vlada, traži poslušnost." Vidite, a Isus nije došao da vlada, nego da služi. Njegov čitav život, sve do smrti, nije bio ništa drugo do li služba drugima (ljudima). Predanje do posljednjeg daha. Do smrti, da do smrti na križu". Činovnik skoči. Taj mladić, inače miran istočnjak, kao da se iznenada promijenio. Veoma uzbuđen klikne: "To ja ne shvaćam! Upravo ne mogu vjerovati! Ne znam što da počnem!" Svoje riječi popratio je živim kretnjama.

Kraljevstvo poniznosti

Poznati sveučilišni profesor Albert Ruville vratio se katoličkoj Crkvi i izdao knjigu pod naslovom "Znak pravog prstena." (Berlin 1910.) Prema često citiranoj paraboli o tri prstena u Lessingovom djelu "Mudri Natan", ispituje on i traži neprevarljivi znak, po kojem će poznati jedini pravi prsten istinite Kristove vjere. Taj znak raspoznavanja nalazi u - poniznosti. Duh.načinom razvija svoje misli. Najprije osvjetljuje ulogu poniznosti u djelu spasenja. Nestanak poniznosti u grijehu praroditelja. Poniznost se opet rađa u Kristovoj ličnosti. Primjer; nauka; vjera. Heretici staroga i novoga doba odbacuju Kristovu poniznost. Značenje poniznosti u spasonosnoj ustanovi Crkve. Zatim razvija slijedeće: "Isus stoji u središtu poniznoga svijeta. On svijetli u poniznosti i obasjava sve u prošlosti i budućnosti. Čitava Crkva sa svim apostolima, biskupima, svećenicima i vjernicima sagiba koljena i klanja se Otkupitelju. S Njim su sakramentalno čvrsto povezani. Po njoj, po Crkvi, prožeti su svi pravi kršćani Kristovom poniznošću. U njihovoj nutrini zbiva se promjena. Eto to su vrlo čvrste veze sa mnogim udovima i člancima. Tko se odvoji od ovog tijela, gubi pravi odnos prema Isusu i pada u oholost." Ova knjiga govori i danas mnogo svakome, tko hoće misliti.

Smrt jednog kralja

Kralj Ljudevit XVI. trebao je biti smaknut. Prema običaju, htjeli su i njemu sapeti ruke na podnošju stratišta. Ogorčen sramotom, koju su htjeli nanijeti njemu, kralju, vikne: "Nika-

da! Zar sam ja zločinac?" Abbe Firmout pristupi k njemu i šapne: "Veličanstvo, prije vas je jedan drugi dopustio, da se na Njemu izvrši ovakvo poniženje. Bio je to Krist." Kralj ne odgovori ništa. Podigne oči prema nebu. Šutke pruži ruke. Bi sapet i tako stupi na stratište.

Riječ jednog sveca

Sv.Gerard Majella nije trpio, da ljudi govore o "poniženju". Obično bi rekao: "Čovjek je crv, ništica, ako ga Bog ne uzdržava i ne brani svojom svemoći i providnosti. Neka zato nitko ne kaže: "Ja se ponizujem". Tko tako govori, umišlja si, da nešto jest. Samo Isus Krist je mogao reći, da je ponižen. On, neizmjerni Bog, postao je čovjekom. I premda Gospodar, postao je sluga".

ISUSOVO SIROMAŠTVO

Pogled na Isusovu okolinu

Tko hoće da razumije Isusov stav prema bogatstvu, bilo u Njegovim riječima, bilo primjeru, ne smije izgubiti s vida ogromnu razliku raskošnog bogatstva i najveće bijede, što je vladala u Kristovo doba u gradovima Palestine. Iskopine koje se danas vrše u sv.Zemlji pokazuju, da je Krist Gospodin živio u doba, u koje se izvanredno razvila svjetska trgovina, a uslijed toga i pretjeran luksus. Na obalama Genezaretskog jezera propovijedao je Krist siromašnom puku. Iz ove sredine izabrao je i svoje učenike. Naokolo obale dizale su se prekrasne vile rimskih milijunera, koji su u sjaju i raskoši (razbludu) provodili vruće dane. Isto dokazuju i iskopine grada Tiberije, koju je kralj Herod proglasio glavnim gradom Galileje. Tako i silne razvaline Samarije i još divniji ostaci Gerase. Tako je nađeno u Gerasi 230 velikih stupova i korintskih pilastera, prekrasan slavoluk, kazalište za 6.000 gledalaca, veliki hram, kupke sa svim komforom i veliki bazen gdje su se priređivale svečanosti i borbe na vodi. U ovakovoj okolini gledamo u sasvim drugom svijetu Isusove propovijedi o bogatstvu i siromaštvu.

Pouka asiškog siromaha

Kad je sv.Franjo Asiški prvi puta slao svoju braću skupljati milostinju, dao im je na put slijedeće opomene: "Draga braćo i sinovi! Ne stidite se kupiti milostinju. Jer radi nas je došao Gospodin siromašan na ovaj svijet. Po Njegovu primjeru i mi smo odabrali potpuno siromaštvo. To je baština, koju je Gospodin Isus Krist stekao i ostavio. Ne samo nama, nego i svima, koji po Njegovu primjeru žele živjeti u siromaštvu. Zaista vam kažem, mnogi najplemenitiji i najmudriji ovoga svije-

ta pristupiti će našoj zajednici. Smatrati će za veliku čast i milost, da smiju sabirati milostinju. Pođite dakle puni pouzdanja i veselo na taj posao. Blagoslov Božji neka je s vama. Činite to pripravnije i radosnije, nego što neki čovjek žrtvuje sto dinara, za jednu jedinu stvarčicu, koja mu je po volji. Jer vi donosite ljubav Božju onima od kojih molite milostinju, kad govorite: "Za ljubav Boga i Gospodina, darujte nam milostinju." I prema ovoj ljubavi Božjoj, nebo i zemlja su ništa."

Pohvala Kristu

U Kini postoji redovnička družba "Male braće sv. Ivana Krstitelja". Za vrijeme velikog svjetskog rata posjetili su bezbošci jednu kuću toga reda. "Mala braća" bojala su se, da taj posjet neće proći sasvim bezazleno. Strah je bio neosnovan. Ne samo, da bezbožni gosti nisu Braći učinili ništa na žao, nego su bili vrlo susretljivi. Otvoreno su izrazili svoje čuđenje za njihov skromni zajednički život. Pohvalili su potpuno siromaštvo Braće i dosljednjo vršenje temeljnog zakona jednakosti. U velike su odobravali, što Braća ne drže poslugu, nego sve kućne poslove obavljaju sami. Jedan od posjetilaca, neki časnik izjavi: "Vi ste postigli rekord. Mi još nismo tako daleko dospjeli kao vi u vašem sistemu." Drugi upita, pod kojim uvjetima družba prima svoje članove. "Mala Braća" objasnila su gostima kršćanske temeljne istine i pred njima molila "Križni put". Na rastanku rekoše gosti: "Krist je jedan od naših. I On je bio siromašan, i trpio da spasi siromahe".

Po primjeru siromašnog Isusa

Dvije siromašne djevoje nisu imale drugog sredstva, da se probiju kroz život, osim svojih snažnih ruku. Svakdanji kruh zarađivale su na najpoštenitji način. Obavljale su poljske radove, bdjele kod bolesnika, prale rublje, uopće lačale bi se svakog kućnog posla. Za jedne oštre zime, bilo im je gore nego ikada. Jednog dana, jedna od njih nije imala što da jede osim suhog kruha. Da ugasi žeđ, morala je razbiti led, da zagrabi vode. Gorko je osjećala svoje siromaštvo. Odmah poletješe njezine misli u Betlehem. Sjetila se zime i jaslica; siromaštva novorođenog Otkupitelja, o čemu je prošle nedjelje slušala propovijed. "Kako sam ipak sretna", reče sama sebi, "Isus me je izabrao, da budem siromašna kao On. On želi da naporno radim, kao On. Gleda me, da zebem, kao što je i On zebao. Da sam otmjena dama, sada bi možda sjedila kraj tople peći, a na Spasitelja bi zaboravila. Veličam to drago siromaštvo!" Razgovarajući tako sama sobom bilo je dobroj djevojci toplo u srcu i bila je radosna. Sagnula se, uzela komadić leda, što ga je razbila da može piti, u svoje promrzle ruke i poljubila. Učinilà je, kao da je dragocjeni diamant. "Priznajem", reče svećenik, koji to pripovijeda, "da sam rijetko kada bio ovako dirnut, kao ovom jednostavnom zgodom. Čuo sam je na usta same spomenute djevojke".

ISUSOVA JAKOST I VELIČINA DUŠE

Krist uzor

Poznati promicatelj agrarne reforme Adolf Damaschke(1865-1935) reče jednom: "Biblija nije knjiga za one ljude, koji za svaku sitnicu klonu. U njoj se govori o stotinama ljudi, koji su prihvatili borbu. Od svih Božjih poslanika bio je Isus najodlučniji i najodvažniji. On je bio usred borbe. Radilo se o Njegovoj glavi. Neprijatelji su se dogovorili, kako da ga ubiju, ali On je išao naprijed. Tako moramo i mi. Pravdi i istini za volju, djeca Božja idu odvažno ususret budućnosti. Njihovo je geslo: "S Bogom naprijed!" Oni znaju, da je budućnost tamna i puna tajna. Toga se ne plaše. Dopušta li Bog, da idemo ususret teškoj budućnosti, onda mi ne smijemo biti kukavice. Borba je zato postala teška, jer kršćani mnogo govore o poniznosti, a malo o srčanosti. A ipak je obadvoje potrebno. Prava srčanost je u tome, da se ne pouzdajemo sami u sebe, nego u Boga. Do sebe držimo malo, a mnogo do kraljevstva Božjeg. I u vatru ćemo poći za ovo kraljevstvo."

Uvjet za nasljedovanje Krista.

H.St.Chamberlain piše: "Tko želi nasljedovati Krista, najpotrebnija mu je od svega odvažnost. I to odvažnost u najsavršenijem obliku. Nutarnja odvažnost, koja svakog dana biva žarča i čvršća. Koja ne dolazi do izražaja u ratnoj buci što nam obmanjuje ćutila, nego u strpljivosti i snošljivosti. Tako i u tihoj borbi, što je vodimo šutke, svakog časa, sa ropskim nagonima, koji nam sapinju grudi. Primjer imamo. U pojavi Krista imamo najuzvišeniji primjer srčanosti. Ovdje je moralno junaštvo, tako uzvišeno, da nam fizička srčanost junaka gubi svaku vrijednost. Zacijelo, kršćani u pravom smislu riječi, mogu biti samo odvažni junaci. I kad Krist kaže: 'Ja sam blag', razumjet ćemo, da je to blagost junaka sigurnog u svoje pobjede; a kad kaže: 'Ponizna sam srca', to znamo, da to nije poniznost roba, nego poniznost Gospodina, koji se puninom svoje snage sagiblje k slabima."

Ratnik

Neki francuski časnik visokog čina zadobio je teške ozljede za vrijeme krimskog rata. Nakon više godina brazgotine su se ponovno otvorile i zadavale mu teške boli. Stari vojnik davao je isprva oduška svojoj nestrpljivosti. Malo po malo bio mu je sve jasniji duboki smisao patnja. Postao je miran. Jednom zgodom spomenuo mu je župnik nagradu, koju će mu u nebu dati Spasitelj za hrabro podnašanje križeva. Časnik se osmjehne i reče ponosno: "Da, ja se nadam, da ću u nebu smjeti nositi znak velikih kršćana. Dosta sam ih skupo platio!" A župnik doda: "Ali ne skuplje, nego što je Otkupitelj platio vaš spas".

Jedna žena

U studenom 1894.god. ležala je na smrtnoj postelji gospođa grofica Klara Aichelburg. Svi su se divili njezinoj strpljivosti. Nije izustila ni jedan jecaj zbog rastanka. Ni jednom riječi se nije potužila na svoju tešku bolest. Što ju je toliko jačalo? Bio je to križ, kojega je dan i noć držala u zagrljaju. Čim bi joj križ ispao iz slabih ruku, odmah ga je tražila, ili nekoga zamolila, da joj ga pruži. Drhtećim glasom prošaptala bi: "On mi pomaže snositi bol!" To je moja utjeha i moja jakost".

Jedno dijete

Dječačić od 9 ili lo godina ležao je u bolnici. Izvadili su mu dva rebra. Uz postelju mališana sjedila je majka i plakala. U svojim teškim bolima želio je mali junak utješiti majku i reče: "Znaš majko, i dragi Bog je imao tako veliku ranu u svojim grudima, kao što je imam sada ja!"

Ustrajnost jednog đaka.

Početkom stoljeća bile su velike kulturne borbe u Francuskoj. Na jednom sastanku u Nagers-u bio je prisutan i spisatelj Rene Bazin. On je pripovijedao o jednom đaku iz departement-a Maine i Loire slijedeće: Kad su uklonjena raspela iz škole, došla su jednog dana sva djeca u školu sa križićem na grudima. Učitelj se vrlo razljutio i zapovijedio, da križiće skinu, ili da ih barem sakriju ispod odijela. Svi su poslušali do jednoga. Za kaznu je morao prepisati pedeset redaka. On je to izvršio. Donio je u školu napisanih 5o redaka, ali i križić na grudima. Učitelj podvostruči kaznu. Đak je napisao i tih loo redaka, no križić nije skinuo. Svaki puta je kazna povišena za 5o redaka. Dosegla je 5oo. Đak je ustrajao. Učitelju je konačno dodijalo i odustao od daljnje kazne. Tako je đak mogao zadržati na grudima sliku Spasitelja. Zaslužio je tu čast.

KRISTOVA MUKA

Učinak čitanja Isusove muke

Jedan duhovnik kaznione (P.Sigisbert Greinwald O.M.C.) doživio je kroz 28 godina svoga djelovanja mnogo potresnih, ali i mnogo utješnih prizora. I eto izgleda, da mu sada po prvi puta predstoje najgorči časovi. Smrt tvrdokornog teškog zločinca. Sve do dana uoči smaknuća ogradio se osuđenik od svakog nagovora i to neizmjernom gorčinom. Bila je ponoć. Nastupio je novi dan. Na smrt osuđeni neće mu doživjeti kraja. Pater pokaže na svoj sat i reče: "12 je sati! Započeo je posljednji dan vašeg zemaljskog života. Gdje će se on nastaviti? Svršiti se više neće!" Kakav odgovor je dobio? "Još nitko nije došao opet ovamo".

Svećenik ga prijazno opomene: "Ostavimo fraze. Tako, kako vi mislite, nije došao još nitko. Ali ni vi ne ćete. I to je žalosno. Sve, kad biste vi i htjeli doći ovamo da uredite vaše stvari, ne ćete smjeti!" U ćeliji je opet zavladala šutnja. Bilo je 3 sata. Svećenik učini posljednji pokušaj. Stavi pred osuđenika evanđelje. Otvorena je bila Muka našega Spasitelja. Iz svoje knjige čitao je svećenik glasno. Tu i tamo stavio je kratku primjedbu u odnosu prema kažnjeniku. I gle! Za vrijeme čitanja muke Isusove stao se otapati ledeni oklop oko srca tvrdokornog kažnjenika. Milost je započela svoje djelovanje i privela ga kraju. Kažnjenik se dragovoljno stao pripravljati na svoju posljednju sv.Pričest. Kratak čas, prije no što je ušao sudac,preda osuđenik svoju krunicu svećeniku i zamoli ga, da je preda njegovoj majci. Još jednom poljubi maleni križ i izađe iz ćelije. Čvrstim korakom stupao je u smrt.

Čudna prošnja jednog djeteta

Neka devetgodišnja djevojčica reče jednog dana svojoj majci: "Majko, nešto bih te molila, ali nemoj reći ne. Doista je nešto teško, ali ja mislim, da dragi Bog to želi." "Dijete,ako dragi Bog nešto zahtijeva, kako bi ti tvoja majka mogla uskratiti? Ništa nam ne smije biti teško, štogod Bog od nas traži." "Za mene neće biti teško, ali za tebe!" "Ah", odgovori majka, što u šali, što ozbiljno, "milostiva gospojica misli, da je jača i velikodušnija od mene. Dakle reci, što traži Bog od tebe tako veliko?" Dijete se zarumeni i odvrati: "Majko, budi tako dobra, pa mi tu i tamo uskrati nešto, što mi ide u slast. Pred sestrama me koji puta ukori, ako to i nisam zaslužila, i - odgurni me katkada, kad bih te htjela poljubiti... ali ne prečesto!" "Ali čemu to? pitala je majka ganuto. "Jer ja", prousti djevojčica oklijevajući, "nisam još ništa trpjela za dragog Stvoritelja. A ipak, ako Ga ljubimo, moramo i nešto za Njega trpjeti. Tako sam čula u vjerskoj pouci. I onda, zašto ja ne bi mogla postati svetica? Tada se ne smijem ljutiti, ne smijem mrmljati, sa svime moram biti zadovoljna. Zato se moram privyknuti, da mnogo trpim". Majka primi obje ručica svoga djeteta i počitanjem je poljubi u čelo. Suznih očiju pogleda raspelo na zidu i prošapće: "O Bože, hvala Ti!"

DUHOVITA ZAGONETKA

Knez-nadbiskup Gruber salzburški, posjetio je školu u selu Brixen im Tal. Poslije ispitivanja, dozvolio je djeci da postave pitanja. Jedno dijete se javi i upravi nadbiskupu zagonetku: "Kad je put bio umoran? Kad je voda bila žedna? Kad je život umro?" Knez-nadbiskup slutio je odgonetku, ali je dozvolio, da mu dijete objasni: "Na križnom putu umorio se Krist, naš put; na križu je Živa Voda zavapila 'Žeđam!';na križu je "Život umro". Kad su upitali dijete od koga je naučilo ovu duhovitu zagonetku, ono reče: "Od bake sam je naučilo".

Dirljiva slika

U Londonu je pohranjen crtež Albrechta Dürera iz god.15o3. Prikazuje mrtvog Spasitelja sa trnovom krunom. Na licu su tragovi neiskazane boli. Ispod slike napisao je Dürer svojom rukom: "Ovo lice nacrtao sam u svojoj bolesti". Vlastite patnje poučile su majstora, da duboko zagleda u patnje Isusove.

KRV KRISTOVA. KRISTOVE RANE

Moć Krvi Kristove

Kako vidimo iz pisama sv.Katarine Sienske, ona je osobito štovala presvetu Krv Kristovu. Jednoć je imala priliku upravo opipljivo vidjeti snagu djelovanja dragocjene Krvi. Za vrijeme nemira, zbog građanskog rata u Sieni, bio je osuđen na smrt neki mladi čovjek imenom Nikola Fuldo. Bio je tvrdokoran i neutješan. Katarina ga je posjetila. Uspjelo joj je, da sasvim promijeni njegovo mišljenje. Ispovijedio se, primio sv.Pričest i bio posve predan u Božju volju. Jedna briga mučila ga. Hoće li u času smaknuća biti dovoljno jak. "Opazila sam njegov strah", pripovijeda sama svetica, "i rekoh mu: Hrabro, dragi brate! Domala ćemo na Svadbu Janjeta! Ti ideš tamo, opran u dragocjenoj Krvi Sina Božjega. Očišćen u svetom imenu Isusovu." On više nije osjećao straha pred smrću. Katarina je prije njega otišla na stratište i molila za njega. Tada je došao siromašni grješnik, miran kao janje. Videći sveticu osmjehnu se i zamoli njezin blagoslov. Zatim klekne i položi glavu na panj. Katarina mu razotkrije vrat i podsjeti na Krv Janjeta. Samo je izustio:"Isuse, Katarino!" - Slijedećeg trenutka držala je svetica njegovu glavu u svojim rukama. Njegova je duša bila spašena dragocjenom Krvi Isusovom i štovanjem, što je presvetoj Krvi iskazivala svetica. Na njemu se obistinila riječ sv.Pavla: "I vi, koji ste bili daleko, sada ste nam blizu u Kristu Isusu, po predragocjenoj Krvi Kristovoj."(Efež.2,13).

Pogledom na Isusa sve je lako

Bilo je to u dječjoj bolnici, koju su vodile časne sestre. Mala, dvanaestgodišnja djevojčica Ana marljivo je pomagala u poslovima. Tako je manjoj djeci donosila jelo i obavljala druge sitne poslove. Jednog dana bila je vrlo neodlučna. Trebalo je jednoj pet-godišnjoj djevojčici ublažujućom masti namazati vrlo bolnu, gnojnu ranu na uhu. "Sestro", reče ona,"to ja ne mogu". Sestra je blago primi za ruku i reče: "Gledaj dijete. Kod takvoga posla moraš uvijek misliti, da njeguješ rane dragoga Spasitelja. Onda će to biti vrlo lako." Djevojčica je časak razmišljala, i shvatila. I "mala Ana" odvrati srdačno: Sestro, dopustite, da od sada to činim ja! Željela bih to činiti svaku večer dokgod rana ne zacijeli." Velikom radosti činila je to svaku ve-

čer. Kasnije je priznala: "Kadgod mi se to činilo teško, pomislila sam na dragoga Spasitelja, i sve je išlo glatko".

Veoma zadivljeni

Jedan misionar u Africi dobio je iz domovine lijepu veliku sliku raspetoga Otkupitelja. Odlučio je, izložiti je u jednoj kući, kako bi je mogli novokršteni ci do mile volje promatrati. Na djecu prirode, bio je učinak vrlo velik. Dolazili bi uvijek ponovo. Nijesu se mogli nagledati Spasitelja, koji je umro na križu iz ljubavi prema njima. Došla je i jedna stara žena. Ona je primila sakramenat sv.krsta u teškoj bolesti,kad je prijetila smrt. No ubrzo je ozdravila. Ušavši u sobu gdje je bila izložena slika pristupi misionaru i reče: "Oče, ja ne vidim skoro ništa, dopusti mi, da pristupim sasvim blizu mojem božanskom Kralju!" "Dođi ovamo, mamice" reče misionar. "Gledaj Ga, kolikogod hoćeš!" On stupi nekoliko koraka dalje i promatrao je. Starica prisloni svoje lice otvorenim grudima Spasitelja. Čim je opazila ranu, klikne: "Oče, to je krv!" Uzbuđena ustukne. "Samo Ga gledaj, ne boj se ništa!" "Ne, oče, dosta sam vidjela. Ranjen je Gospodar ljudi i svega stvorenoga! Vidjela sam Njegovu krv!"Suznih očiju ispružila je starica ruke i pipala, kao slijepac kad traži put. Misionar zaključuje svoj izvještaj: "Kako li postiđuje ova zgoda nas, koji često bešćutno i hladno prolazimo mimo raspela! Pođimo u školu novokršteni ka i padnimo ničice pred slikom Krista, koji je i za nas bio raspet"!

Sućut djece

U hodniku jednog dječjeg doma visjelo je veliko raspelo.Kip Raspetoga gledao je ozbiljno na sve prolaznike. Jednog dana stajalo je pred križem troje djece u dobi od 4-5 godina. Zadubili su se u promatranje. Nisu znali, da ih netko gleda. Podigli su žalosna mlada lica i gledali gore na Spasitelja. Tiho i tužno zvučali su glasići: "Bože dragi, križ, čavli, zabijeni, kako to boli." Prstiće su upirali prema raspelu i gotovo plačući nastavili: "Krv, krv, ruke, noge - zločesti ljudi, zločesti ljudi!"

Opomena

Na putu iz Eichstäth-a u hodočašće Buchenhüll stoji u šumi križ sa natpisom: "O stani čovječe, i promotri bol moj! Skruši se, i priznaj, to kriv je grijeh tvoj!"

KRISTOVA SMRT

Jezgra kršćanske vjeroispovijesti

Poznati metodistički propovjednik Spurgeon bio je teško bolestan. Prije no što je posljednji puta pošao u Meutonu posjetio ga je jedan prijatelj. Spurgeon mu reče: "Moja teologija postala je neobično jednostavna. Ona mi ipak potpuno dostaje. Mogu je sa-

žeti u četiri riječi. To možda ne bi bilo dosta za propovijed, ali za smrt je dosta. Ove četiri riječi glase: "Isus je za mene umro." Brate, to je potpuno dosta!"

Biljeg prave vjere

Grof Montholon bio je prognan na otok sv.Helene zajedno sa carem Napoleonom. Grof izvješćuje, da je car jednom govorio i o tome, kako je za svoga vladanja često osjetio napast, da svrgne papu, a sebe proglasi glavom Crkve. I nastavio je: "Ni to nije bilo dosta. Bilo ih je, koji su željeli da osnujem novu vjeru. Jednog dana nagovarao me neki političar, da osnujem novu vjeru. Odgovorio sam mu: "Hoćete li da se i razapeti dadem? Čovjek me je zbunjeno pogledao, a ja dodah: Zar ne, to ne ćemo ni vi, ni ja. Ipak, to je nužna predpostavka prave vjere. Ja znam jednu, i to samo jednu takvu vjeru. Na kakvu drugu i ne mislim."

Kristove riječi na križu, kao molitva za sretnu smrt

Lijepe misli iznio je u svojoj propovijedi knez-nadbiskup dr.Sigismund Waitz 25.I.1935.: "Naviknuo sam se, da upotrebim sedam Isusovih riječi na križu, kao molitvu za sretnu smrt. U tome nalazim veliku utjehu. To možemo učiniti ovako. Kazat ćemo Božanskom Spasitelju: Ti si za mene umro na križu, da meni olakšaš smrti. Kad budem jednoć umirao, reci i meni, kao desnom razbojniku: Još danas ćeš biti kod mene u raju! Na samrtnom mom času reci svojoj Majci: Evo Tvog djeteta, brani ga!" Kad budem jednoć umirao, ne dopusti da dođem tamo, gdje bih bio zauvijek ostavljen od Tebe. Kad budem jednoć umirao, ne dopusti da dođem tamo, gdje bih zauvijek, a uzalud žeđao za Tobom. Pomogni mi, da živim tako, da mogu na samrti veselo reći: Svršeno je, što si mi stavio kao životnu zadaću! Kad budem jednoć umirao predaj moju dušu Svojemu i mojemu nebeskom Ocu. Tako može moliti svaki za sebe, ali i roditelji za svoju djecu, naročito za onu, koja im zadavaju mnogo brige. Tako mogu moliti i svi oni, kojima je povjerena briga za druge."

Žrtva na križu i žrtva sv.Mise.

Oko god.1350. živio je u Konstanci dominikanac Henrik Suzo. Otac njegov bio je surov čovjek. Majka žena finih čuvstava i pobožna. Sv.Misi išla je svaki dan. S njom je išao i mali Henrik. Dijete je opazilo, da je majka za vrijeme pretvorbe veoma uzbuđena i plače. Ovaj plač bio je djetetu tajinstven i ono upita jednog dana: "Majko, reci mi zašto plačeš kod pretvorbe"? Majka mu je odgovorila tako mudro i tako lijepo, da se ljepše ne bi izrazio ni jedan učenjak: "Dijete", reče ona, "pretvorba je Veliki petak! U duhu gledam Otkupitelja, kako je raspet na križ, trpio i umro. Gledam, kako za vrijeme pretvorbe uvijek ponovo prikazuje svoje muke nebeskomu Ocu."

Za Krista razapet

Bilo je to na Veliki petak za vrijeme najžešćih progona Crkve u Meksiku. U dvanaest sati o podne vodila je grupa vojnika nekog katoličkog mladića na stratište. Razapet će ga iz mržnje

na Krista. U mislima na skoru smrt i slavu napisao je mladi junak već u zatvoru: "Ne bojim se smrti; ja je veselo pozdravljam!" Stigli su na stratište. Mladi kršćanin klekne i pomoli se. Ustane, pripravan na smrt. Zatim napiše na papir natpis za grob: "Umro je za Boga". Krvnici ga svežu na križ. Kako je Učitelj visio tri sata na križu, tako su i njega ostavili tri sata visjeti. Konačno, nakon tri sata strašnih muka, opkole vojnici svoju žrtvu. Uperiše puške. Sa križa se začu glasan poklik mučenika: "Da živi Krist, Kralj!" Istoga trena zatutnji smrtna salva. Junak je svršio. Bio je Veliki petak, tri sata poslije podne.

Razapeti pita

Grof Zinzendorf odigrao je u svom kasnijem životu značajnu ulogu u vjerskom životu Njemačke. Isprva je slabo mario za duhovni život. Jednoga dana vidio je u galeriji slika u Düsseldorfu sliku Raspetoga. U dnu slike pisalo je: "Ovo sam ja učinio za tebe! Što činiš ti za mene?" Ove riječi bile su zraka milosti za njegovu dušu. Iz temelja promijeni život. Živio je kao prijatelj Raspetoga i Križa.

Molitva Raspetome

J,S.Bach skladao je muku Isusovu po Mateju. Veoma je potresan i svet momenat kad "Evanđelista" javlja Isusovu smrt: "Isus povika iza glasa i ispusti dušu". Pjevači i instrumenti zanijeme. Iza potpune i mrtve tišine začujemo koral. Napjev je uzet iz crkvene pjesme: "O, glavo sveta ranjena", koja se često pjeva za vrijeme korizme. Riječi su u koralu slijedeće: "Kad ću ostavljati ovaj svijet, ne dopusti da se odijelim od Tebe! Za moje smrtne borbe, Ti budi uza me. Najveću tjeskobu moga srca, ublaži svojom mukom i tjeskobom.

Opomena s Križa

Na raskršću Brennerstrasse stoji Križ s natpisom: "Bog je umro za tebe! Spasi svoju dušu!".

SRCE ISUSOVO - KRISTOVA LJUBAV

Zašto je on govorio o Kristovoj ljubavi

U svoje vrijeme bio je veoma čuven engleski propovjednik imenom Judson. Putovao je Amerikom. Prijatelji misija zamolili su ga, da i njima održi predavanje. On je pristao. Na veliku sastanku govorio je o Kristu i Njegovoj ljubavi prema nama. Poslije predavanja izrazi jedan prijatelj negodovanje u odnosu prema temi. "O čemu ste vi danas govorili, to su ljudi već odavno i često slušali. Ovaj puta trebali su čuti nešto nova, i to od čovjeka koji je s tako daleka puta došao k njima." "O", odgovori propovjednik, "veoma me veseli, što sam ovim ljudima pokazao, da i čovjek, koji je došao s drugog kraja Zemlje ne zna ni o čemu boljemu govoriti nego o predivnoj Kristovoj ljubavi."

"Ludost" ljubavi

Gerard Majella, sveti brat laik, nasmijao se veselo, kad je jednom prolazio mimo svetohraništa rale samostanske crkvice. Poglavar kuće upitao ga, zašto je to učinio? Tada reče svetac: "Ah, moj Spasitelj mi je rekao, da od same ljubavi nisam posve razuman. Rekao sam Mu, da je taj slučaj kod Njega još teži, kad se je zagledao u tako jadno ljudsko čedo, kao što sam ja."

Hladno srce počinje gorjeti

Neka sestra bolničarka u Španiji uložila je sav trud kako bi nagovorila jednu na smrt bolesnu gospođu, da primi sakramente umirućih. Sve nastojanje ljubavi bilo je uzaludno! Sve riječi i molbe odbile su se od tvrdog srca, tvrđeg od najtvrđeg mramora. Sestra se izjadala jednom dobrom gospodinu, a bio je dobar katolik. Osobito se isticao muževnom odlučnošću u štovanju presv. Srca Isusova. "Ali sestro", upita on, "jeste li barem pokušali nagovoriti bolesnicu, da samo jednom izgovori strjelovitu molitvu: Presv.Srce Isusovo, u Tebe se uzdam!? "Posve sam sigurna", odgovori sestra, "ona će se opirati, da makar samo usnama moli". "Ne biste li ipak pokušali", reče gospodin. "Već osam dana nastojim oko sirotice, a postigla nisam ništa." "No, onda ću se pobrinuti", s punim pouzdanjem reče revni gospodin. Rastadoše se. Posljednje riječi štovatelja presv.Srca Isusova zvonila su još dugo u ušima sestre. Kod ponovnog posjeta sestra čvrsto odluči i nagovori umirućU: "Sirotica, kako teško patite! Kako su vam malo pomoći pružili liječnici, premda su mnogo truda uložili, da vam ublaže boli! Kako bi bilo, da se obratimo presv.Srcu Isusovu, tom Božanskom liječniku? Da započnemo devetnicu Njemu u čast?" Bolesnica odmah prihvati prijedlog. Sestra joj pruži ceduljicu, sa navedenom molitvom. I gle! Tek što je bolesnica pročitala molitvu, bila je sva izmijenjena i reče: "Najbolje bi bilo, da što prije pozovete svećenika. Posve je sigurno, što se prije vratim životu milosti, to će mi Bog radije vratiti zdravlje!" Milost je pobijedila.

Svjedočanstvo iz prakršćanskog doba

Izvještaj o mučenicima u Lyonu sačuvan je u Euzebijevoj povijesti Crkve. Za vrijeme rimskoga cara Marka Aurelija i njegovog brata i suvladara Lucija Vera vršili su se u Lyonu progoni kršćana. Uz sv.lyonskog biskupa Pothinusa stradalo je mnogo kršćana. Među njima i đakon Sanctus, "On je izvanrednim i nadljudskim načinom podnio sva mučeništva, što ih čovjek samo izmisliti može, Na sva pitanja odgovorio je samo: "Ja sam kršćanin". Kad već krvnici nisu znali kako bi ga mučili, staviše mu užarena metalne ploče na najosjetljivije dijelove njegova tijela. Ovi dijelovi tijela bili su doduše oprženi, ali on sam ostao je čvrst, nije se kolebao i ustrajao je do kraja u svojoj ispovijesti."Što ga je jačalo u toj žrtvi? U izvještaju se dodaje: "Bio je orošen i okrijepljen nebeskim izvorom vode života, što je tekla iz Srca Isusova (ex ventre; uspor.Iv.7,38)... Trpeći u njemu proizveo je Krist veliko čudo u slavu svojega Imena, time, što je poništio svoje protivnike. Kao uzor drugima dokazao je, da ništa nije strašno gdje je ljubav Očeva, i ništa nije bolno, gdje je slava Kristova.

Tajna novijeg doba

Sv.Gertruda razgovarala je u duhu sa sv.Ivanom, Isusovim ljubimcem. Pitala ga je zašto nije za potomstvo ništa napisao o sreći, koja ga je prožimala onoga blaženog časa, kad je počivao na Isusovim grudima (Iv. 13,23). On odgovori: "Moja zadaća bila je, da pišem za Crkvu, koja je tek osnovana. Pisao sam dakle o Nestvorenoj Riječi Očevoj. Na tome može iskušati svoju snagu duh cijeloga roda ljudskoga do konca svijeta. Ipak je neće nitko potpuno razumjeti. Za ova posljednja vremena pridržano je, da razumiju govor onog blaženog kucaja Srca. I to zato, da se po tajni Srca Spasiteljeva opet ogriju srca svijeta, jer su ohladnila u ljubavi prema Bogu.

KRISTOV KRIŽ. SLIKA KRIŽA

Znak nade

Mramorni križ postavljen je na groblju švicarskog saveznog glavnog grada Berna. Na njemu je natpis zlatnim slovima: "In cruce spes - U križu je nada". Neki bogati Englez bio je na bračnom putovanju. Pošao je sa ženom iz Mürren-a na Zschingelhorn. Zahvatila ih je oluja. Žena je stradala od munje. Gornje riječi stavio je bogataš na grob svoje žene, kao znak nade, koja ga je u teškoj boli održala da ne klone.

Izvor jakosti

Plemeniti, djetinji pobožni grof Chambord imao je dragocjeno raspelo sa sv.moćima iz Svete Zemlje. To je bilo najveće blago njegove kuće. Ujedno je to bila i najjača utjeha za dugih dana i noći njegove posljednje bolesti. Često bi rekao: "Ovo je moj najveći, jedini i pravi tješitelj!"

Svijetlo u smrtnom mraku

Tri smjela moreplovca Köhl, Fitzmaurice i Hühnefeld preplovili su prvi puta Sjeverno More u travnju 1928.g., i to u smjeru istok-zapad. Nakon 26 sati velike pogibelji, nalazili su se spašeni u sobici čuvara svjetionika na Greenly Island. Jedini ukras ove stražarske ćelije bilo je raspelo. Hühnefeld, komu je tada bilo tridesetšest godina, zagledao se u raspelo i potaknut napiše svojoj majci nekoliko stihova: "Tiho razmišljam / lijet je završen / On, čija nas je ruka nosila, kao blaga milost, preko mora i leda, kroz noć i maglu, / On je sad uza me i sklapa moje ruke. / Onaj, kome si Ti o Gospode, dopustio da gleda smrti u oči / kleči pred Tobom i osjeća samo jedno: Nikad nije vidio svijetlo u najjasnijoj čistoći onaj, čije se srce nije poklonilo pred križem".

Kraljičin križ

Mnogi stranci prolaze vatikanskom zbirkom i čude se mnogim stvarima. U toj zbirci nalazi se i jedan priprosti drveni križ. Mnogi prolaze, a da i ne pročitaju što piše ispod toga križa. Tamo stoji, da je to križ nesretne francuske kraljice Marije - Antoinette. Taj križ ju je pratio na stratište i u smrt. Već dugo prijetila je oluja revolucije u Francuskoj i prolomila se žestinom prirodnih sila nad glavom ove žene. Utrnulo je sunce nekoć tako sretne kraljice. Muž ubijen, ljubljena djeca ugrabljena. Samo Jedan nije ostavio nesretnicu, pa ni onda, kad joj se približavao kraj - Gospod na križu. Prerano osijedjela žena uspela se na samrtnička kola. Činila je to dostojanstvom kraljice. Njezine ruke grčevito su držale znak Onoga - Koji nije ostavio još nikoga, tko se u Njega pouzdao - upravo onaj drveni križ, što se nalazi u vatikanskoj zbirci. Kruna nije ispunila što je obećavala. Križ - međutim - izvršava uvijek ono, što obećaje. On je najbolji, najvjerniji i konačni prijatelj čovjeka.

Uskrsnuće križa

Narodne čete zauzele su Sevillu. Uz oduševljeno učestvovanje čitavog civilnog pučanstva i vojske, bio je križ opet postavljen na svoje časno mjesto u svim školama. Kardinal Iludain vršio je obred u prisutnosti generala Queipo de Llano. Poslije govora kardinala uzeo je riječ general i izjavio: "Ovo je za mene najvažniji čin za vrijeme revolucije. To kažem i mislim. Uvjeren sam, da je vjera najvažnija za svakog dobrog rodoljuba. Jer, tko ne ljubi Boga, ne može pravo ljubiti ni svoju obitelj ni pravim načinom služiti svojoj domovini.

Križ u koloseumu

24. listopada 1926.godine, bio je križ svečanim načinom opet postavljem u rimski koloseum. Tako se ispunila želja, koju su već godinama u obliku molbe podnosili vladi nebrojeni vjernici i mnoga katolička udruženja. Godine 1874. zavladala je Rimom liberalna stranka i nastojala, što je više moguće - ukloniti sve što je u vezi sa Crkvom. Tako je iz arene u koloseumu uklonjen križ - pod iz-likom, da će se ovdje vršiti naučna iskapanja - a križ bi tome smetao. Ovaj križ postavio je sv.Leonardo a Porto Maurizio za vrijeme pape Benedikta XIV. jubilarne godine 175o To je mali željezni misijski križ, koji se još danas nalazi u crkvi sv.Franje Paulskoga. No križ je opet dobio svoje mjesto na starom Trgu senatora na Kapitolu, današnjem sjedištu gradske uprave. S pravom su se mnogi ponadali, da će on zauzeti i ono časno i dostojno mjesto, koje je posvećeno krvlju mučenika. I doista. Uspjeh je okrunio ova revna nastojanja. Prenos križa u koloseum razvio se u uzvišenu svečanost. U četiri i po sata poslije podne obavljena je u crkvi sv.Križa posveta Raspela određenog za koloseum. Nad Vječni Grad spuštao se sumrak, kad je povorka prolazila kroz Via S.Giovanni di Laterano i približavala se koloseumu. Siromašna gradska četvrt bila je okićena zastavama, rupcima i sago-

vima. Svijeće su plamsale, lampioni sjali, baklje buktile. Polagano micala se povorka između tisuća i tisuća gledalaca što su stajali po strani. Najprije su išli karabinieri, pa milicija, skauti, redovnici i zatim svjetovno svećenstvo. Napokon je slijedio Križ. Osam metara dug križ iz hrastovog drveta. Počivao je na ramenima tesara, koji su ga izradili. Bili su tu još članovi udruženja radnika za duh.obnovu, razna bratstva, župljani sv.Ivana Lateranskog, ali i oni s druge strane Tibera i iz papinskog Borga natjecali su se za čast, da ga smiju nositi. Šutke i ozbiljno kretala se povorka. Prekidali su je česti i oduševljeni povici: "Eviva la croce! Živio križ! Eviva il Signor! Da živi Gospod! Svuda je sa prozora padala prava kiša cvijeća na križ. U koloseumu su plemenite Rimljanke prekrasnim cvijećem ukrasile postolje, na koje će biti postavljen križ. Ne može se procijeniti koliko je naroda bilo u areni i na zidinama koloseuma. Desec tisuća ispunili su ogromni oval toga prostora u njegovom donjem dijelu. U samom koloseumu nije bilo nikakve raskoši. Samo su svijetla plamsala večernjim mrakom. Baklje i luči ocrtavale su rubove ovoga kruga i osvjetljavale redove katova magičnim svijetlom. Jedno pobožno bratstvo u smeđim mantijama dočekalo je povorku. Usred arene dočekao je znak otkupljenja guverner grada Cremonesi. Raspelo je položeno na određeni prostor posut ružama. Tada su svi prisutni proveli nekoliko minuta u strogoj šutnji i tako izrazili počitanje. Zatim su govorili župnik iz Laterana i predsjednik diecezanskog poslanstva i protumačili prisutnima značenje ovoga događaja. Ova - spomena vrijedna svečanost zaključena je pjesmom "Tebe Boga hvalimo", koju su oduševljeno pjevale mnoge tisuće grla.

MAJKA BOLI

"O vos omnes..." (Tuž.1,12)

Bilo je to u lazaretu jednog gradića pokrajine Pfalz za vrijeme prvog svjetskog rata. Otac i majka sjedjeli su uz postelju umirućeg sina. Sve suze nisu mogle odagnati smrt. Srce je bivalo sve slabije i napokon stalo. Majka se više nije mogla svladati. Bacila se na mrtvo tijelo ljubljenog djeteta i bolno jecala. Muž je primi za ruku i nježno reče: "Ženo, budi jaka! Misli na majku Teodora Körnera. I ona je to isto morala trpjeti." "Pokušat ću" reče žena kao bez glasa, i dalje tiho plakala. Kad se tijelo ohladilo i ukočilo - roditelji odoše. Majka je tražila mjestance gdje bi mogla nesmetano moliti. Kako su bili evangelici, odoše do evangeličke crkve. Bila je zatvorena. Zato odu dalje i stupe u katoličku crkvu. Postrance u jednoj udubini bio je kip žalosne Majke Božje, koja drži na krilu mrtvo tijelo svoga Sina. Pod kipom bile su napisane riječi: "O vi svi, koji prolazite, vidite, ima li ijedan bol jednak mojem bolu." Pred kipom gorjela je jedna svijeća. Malo podalje klečala je neka žena u crnini. I ova rasplakana majka klekne podno Marijina kipa. Pokrije lice rukama i stane moliti. S časa na čas podigne oči prema kipu. Dugo je klečala. Napokon reče tiho muž, koji je uz nju stajao: "Hajdemo,

ženo, vrijeme je". Neko vrijeme išli su šuteći. Žena nije više plakala. "Jesi li sabrana?" upita ljubezno muž. "Da, ja sam mirna", bio je odgovor. "Kad bi prevladala bol, pomisli na druge majke, koje moraju to isto trpjeti"; opomenu je zabrinuti muž, "i ja činim isto." Žena ga tada pogleda i reče priprosto i jednostavno, ali tako uvjerljivo, da se muž zadivio: "Vidiš, tata, mi oboje teško patimo. Tješimo jedno drugo, koliko možemo. Ali ja ti moram priznati, ja mislim, da bi moje boli bile nesnosne, kad ne bi imala drugu utjehu, nego da mislim na majku Teodora Körnera ili na majke drugih junaka. Jer, ni za jednu od ovih majki ne znam, jesu li ljubile svoje dijete, kao ja svoje. No otkako sam gledala Mariju, utješena sam. Za Nju znadem, da je Ona mnogo žarče ljubila svoje dijete, nego ja svoje. I na Njoj sam vidjela, što su neki ljudi bliže Bogu, to više trpe". Ova žena je kupila sliku žalosne Gospe i stavila je na zgodno mjesto u svojoj kući. I svaki puta kad bi bol razdirala njezinu dušu, promatrala bi sliku žalosne Majke Marije. I svaki puta je bila utješena.

Bio je njezin jedinac

Bilo je to za vrijeme prvog svjetskog rata. Mladi vojnik morao je završiti svoj mladi život u jednom lazaretu, daleko od zavičaja. Majka je stajala kraj mrtvog tijela svoga sina i neprestano ponavljala: "On je bio moj jedinac!" Pokušali su je tješiti. Sve uzalud. Milosrdna sestra, koja je njegovala mladića, povede majku pred kip Žalosne Majke sa mrtvim Sinom na krilu i reče tiho: "To je bio Njezin Jedinac". Jadna, žalosna žena bila je kao preporođena. Sabrala se i smirila.

"Ti mi pomozi!"

Bilo je to u Lurdu, u blizini bazilike; na Kalvariji sa postajama Križnog puta. Neka jednostavna žena iz puka stavila je svoju krunicu na Spasiteljevu ruku. Činilo se, kao da je ruka Spasitelja ispružena na pozdrav prema Žalosnoj Majci. Tim putom upravo je došao jedan profesor. Skinuo je krunicu i položio u Grob. Kad je obišao svih četrnaest postaja htio je poći kući. Žena mu pristupi i reče: "Zacijelo sam Vas razljutila. Ali vidite. Imala sam sina. Mržnjom u srcu otišao je jednog dana od mene. U legiji stranaca pao je u borbi. Kad noću ležim, a ne spavam, uvijek gledam svoje mrtvo dijete. Zato sam se otputila k Majci Božjoj i hodočastila u Lurd. Tu sam evo objesila svoju krunicu na drvo Križa i rekla Spasitelju: "Moj Bože i moj Spasitelju. Ja to ne mogu i dalje snositi! Ti mi pomozi!" Pun počitanja prema boli jadne žene, profesor ode ka Grobu, uzme krunicu i objesi je opet na drvo Križa. U njegovim ušima dugo su zvonile riječi one majke: "Spasitelju, ja to ne mogu i dalje snositi!. Ti mi pomozi!"

KRISTOV GROB.- SILAZ NAD PAKAO

Crkva nad grobom u Jeruzalemu

Nad Kristovim grobom u Jeruzalemu diže se prekrasna crkva u obliku kruga, "Crkva sv.Groba". Njezina visoka kupola smještena je na 18 velikih stupova. U sredini dvorane okružene stupovima, a upravo ispod svjetlosnog otvora kupole nalazi se mramorna kapela Sv.Groba. Dan i noć gore u njoj 43 svjetiljke. Sjajnim svijetlom osvjetljuju prostor, kao da potvrđuju proročke riječi: "I Njegov grob bit će slavan!" (Is.11,1o). Sv.Jelena, majka cara Konstantina, bila je prva, koja je podigla crkvu na Spasiteljevu grobu. God. 335. bila je crkva posvećena. Na tu svečanost hrlili su i biskupi i vjernici cijeloga istoka. Ljeti 614. razorili su Perzijanci ovu građevinu. Biskup Modesto dostojno je obnovio ovo sveto mjesto. Tako ju je našao sv.Wilibald, kasniji biskup u Eichstattu, na svom hodočašću u Jeruzalem god. 724. Jeruzalem je zatim pao pod vlast Muhamedanaca. Za prve križarske vojne uspjelo je osloboditi Jeruzalem 15.srpnja 1o99. Prvo, što je pobožni pobjednik, vojvoda Gottfried Lotarinški učinio, bilo je, da iskaže čast ovom svetom mjestu. Zato pošao Gospodinovim putem križa do sv.Groba. U današnje doba obavlja se svake večeri u ovom svetištu procesija sa svijećama. Kad dođu na sv.Grob, odzvanjaju veseli poklici: "Iz ovoga groba uskrsnuo je Gospodin! Ovo je mjesto, gdje je anđeo rekao ženama: "Ne bojte se! Vi tražite Isusa Nazarećanina; On je uskrsnuo - Alleluja!"

Odricanje u čast Spasitelja

Biskup Berthold II. dao je sagraditi lijepu kapelu s južne strane stolne crkve u Strassburgu. Posvetio ju je g.1349.Želio je biti u njoj sahranjen. Za života, dao si je izraditi grob.Klesari su se marljivo latili posla. Jednoga dana dođe biskup, da vidi započete radove. Pozdravio je majstora i zanimao se, kako napreduje posao. "Milostivi gospodine", reče majstor, "vaš grob će biti lijep. Mogli bismo u njega položiti i samoga Gospodina i Spasitelja!" Kad je biskup to čuo, i vidio prekrasni glavni kamen, odvrati: "Sačuvaj Bože, da moj grob bude ljepši od groba Kristova!" Odmah odredi, da se grob izradi još ljepše i bogatije, nego što je bilo predviđeno, jer će služiti za Kristov grob,gdje će odtada biti izloženo Presveto na Veliki Petak. Za sebe je dao napraviti posve jednostavan grob.

POBJEDA NA VELIKI PETAK

U velikoj bolnici sestara "Caritas" ("Ljubavi prema bližnjemu") u Dublinu, bila je i jedna mlada sestra. Veoma se je bojala mrtvih. Nije se mogla svladati, da samo i pogleda mrtvaca, a kamo li, da ga stavi u lijes. Ona saopći ovu slabost nadstojnici kuće, č.majci Aikenhead. Ova joj je savjetovala, da se ne sili na taj posao. Neka mirno i strpljivo snosi i čeka. Strah će jednom sam po sebi prestati. Naskoro je nadošao taj dan.Bio je Veliki Petak. Upravo taj dan, umro je netko u bolnici. Dalje

neka pripovijeda sama sestra: "Po mojem mišljenju velika je milost, smjeti umrijeti u isti dan kad je umro i Božanski Spasitelj. Živo sam željela pridonijeti toga dana neku žrtvu. Zato odoh sestri nadstojnici i zamolih je, da smijem umrlome iskazati posljednji čin ljubavi. Ozbiljno me je pogledala i rekla: 'Jeste li doista čvrsto odlučili izvršiti taj čin ljubavi?' 'Da časna majko, i vjerujem, da ću danas moći'. 'Dobro, dijete, idite u ime Božje. Mislite na to, da je na taj sveti dan, draga Majka Božja držala na krilu svoga mrtvog Sina i spremila Ga za ukop. Majka boli neka vam bude uzor u ovoj vašoj dužnosti. Smatrajte za naročitu čast, što smijete izvršiti ovu dužnost. Po tom ćete biti u neku ruku slična Njoj'. 'Ne trebam ni reći', nadoveže sestra, kako sam pohrlila da izvršim ovu zadaću, i da nisam od toga dana nikad više osjetila ni najmanje gnušanja. Č.majka Aikenhead često je govorila, kako moramo u duhu Crkve s najvećim poštovanjem gledati na tijelo usnulih, koje je po sv. Krstu hram Duha Svetoga, a po sv.Pričesti najtjesnije sjedinjeno s Isusom Kristom. To je sada shvatila mlada sestra. Duh vjere je pobijedio.

KRISTOVO USKRSNUĆE

Tako govori onaj, koji ne vjeruje

U jednoj bolnici, želio je neki svećenik podijeliti vjersku utjehu umirućem čovjeku iz puka. Govorio mu je o pouzdanju u Božju providnost. Tješio ga, ukazujući na križ Kristov i Kristovo uskrsnuće. Bolesnik reče hladno: "To su sve miti, kao i druge vjerske priče." Nisu ga mogli skloniti, da primi sv.Sakramente. Njegova je duša otišla u vječnost neizmirena.

Jedan, koji je našao istinu

1867.god. osnovano je udruženje učenjaka bez vjere. Svaki član izabrao je jednu dogmu, koju bi opovrgao. Predsjednik Lord Brighton je uzeo uskrsnuće Kristovo. Tri godine istraživao je i proučavao o svojoj temi. Zatim je sazvao sastanak za 3.V.1870., da saopći rezultat svojih studija: "Moja gospodo! Najžarča moja želja bila je oduvijek istina i samo istina. Evo me pred vama, da odam čast istini. Moj govor će biti kratak. Bit će to jednostavno očitovanje. Radio sam tri godine, da opovrgnem vjeru u Kristovo uskrsnuće. Međutim, ja sam pobijeđen. Moja istraživanja dovela su me do uvjerenja, da najravniji put od Isusova groba u Jeruzalemu, vodi k sv.Petru u Rimu. Odlučio sam postati katolikom".

Priznanje

Jedan od vodećih ljudi francuske kulturne borbe bio je so-

cial-demokrata Gustav Herve. Izgledalo je, da mržnja toga čovjeka prema Crkvi nema granica. I taj se je čovjek ipak vratio Crkvi i javno priznao svoje obraćenje. Potresen ravnanjem Božjim u prilikama njegove obitelji, opet je slušao propovijedi i pribivao zajedničkim molitvama vjernika. U Velikom Tjednu 1937.čitao je Gustav Herve "Nasljeduj Krista" i to posljednje glave četvrte knjige gdje stoji: "Tko ispituje Božju mudrost, biti će pobijeđen silom Njegove slave... Ako ne možeš dokučiti i razumjeti ono što je pred tobom, kako ćeš razumjeti ono, što je iznad tebe?... Bog ne vara, prevaren je samo onaj, koji se u sebe previše uzda". Na Veliki Petak, u sat, kada se kršćani sjećaju smrti svoga Otkupitelja, piše on jednom ocu Marinistu. Taj je otac na blagdan Uzašašća 1935.g. držao propovijed o vrhunaravnoj moći molitve. Ova propovijed bila je najjači poticaj za Herve-ovo obraćenje. "Molio sam ga", piše Herve, da mi slijedeći dan omogući sv.ispovijed, kako bi u nedjelju (Uskrs) mogao primiti uskrsnu sv.Pričest. Tako se eto dogodilo, da se je Krist, kojega sam progonio, i kojega nisam mogao dokučiti svojim ljudskim razumom, udostojao slaviti uskrsnuće u mojoj duši upravo na dan svoga slavnog Uskrsnuća. Herve, koji je 1910. god. izjavio: "Ja ne poznam nikakvog Oca na nebu. Znam samo za braću na zemlji, koja trpe." On sad na Uskrs 1937.god. kličući priznaje: "Danas na blagdan Uskrsnuća, priznajem sa apostolima i svim bezazlenim srcima, koja već gotovo dvije tisuće godina živu od riječi sv.Evanđelja: "Vjerujem u Uskrsnuće!"

Ljudska čežnja i njeno ispunjenje u vječnosti

Postojalo je vrijeme, kad se je Krist udostojao podijeliti velike i osobite milosti sv.Margareti iz Cortone. Jedne nedjelje, nakon što je veoma pobožno primila Tijelo Gospodnje, osjeti živu želju da gleda Gospodina. Plamteći za Njim žarkom čežnjom - ostavi ćeliju i pođe Ga tražiti. Iznenada je bila u zanosu i našla se do Isusovih nogu. Obujmila ih je, kvasila suzama i sušila. Pri tom je sve srdačnije vapila Gospodinu, da joj pokaže i svoje Lice. On joj reče: "Moje Lice ne možeš gledati u njegovoj potpunoj ljepoti, dok te ne uzmem među blažene u svoju slavu." Margareta zavapi iz dna srca: "O Gospode, Ti mi nalažeš dugi post za Tobom!" Gospodin odgovori: "Kako ti je određeno vrijeme posta, tako ti je - gledom na Mene - zajamčeno i uskrsno veselje."

KRISTOVO UZAŠAŠĆE, PREOBRAŽENI KRIST

Sv.Magdalena Sofija Barat osnovala je red gospođa od presv. Srca Isusova. Kroz dugi niz godina(6o) posvetila je sve svoje moći vodstvu toga reda. U ova dva ljudska vijeka učinila je neizmjerno mnogo dobra. Naročito u odgoju djevojaka. Bila je već u 86. godini života, no još uvijek krepka i vedra, kako su je svi poznavali. U nedjelju prije Uzašašća došla je iza ručka k sestrama i rekla: "Drage moje kćerke, osjećam potrebu da vas još

jednom obiđem i sve vidim, jer u četvrtak ću poći na nebo". Sestre, koje su svoju utemeljiteljicu gledale svježu i vedru u svojoj sredini, bez ikakove slutnje primijenile su ove riječi na proslavu dolazećeg blagdana. Već slijedeći dan bilo je jasno, da je smisao izjave bio sasvim drugačiji. Udarila ju je kap, i sveta žena ležala je slijedeće dane nepomično i zatvorenih očiju. Samo jednom podigla je ruke i podijelila cijelom redu oproštajni blagoslov. Nastupio je dan uzašašća - i primicao se kraju. I tada - izbijao je posljednji sat prije ponoći - oslobodila se njezina duša tjelesnih veza i pohrlila ususret svome Gospodinu, kako je u nedjelju unaprijed rekla: "U četvrtak treba poći na nebo!"

Za Spasiteljem

U bivšem Franjevačkom konventu u Bremenu (13.stolj.), ležao je na samrti klerik, fr.Electus. Nastupala je vigilija Kristova Uzašašća. Puninom sreće u duši, otvori umirući blijede usne i zapjeva odlomak iz liturgije o Uzašašću (Iv.2o,17): "Ascendo ad Patrem meum et Patrem vestrum, Deum meum et Deum vestrum - Uzlazim k Ocu Svojemu i Ocu vašemu Bogu mojemu i Bogu vašemu". Ovu antiphonu slavospjeva pjevao je drugi puta povišenim tonom, a na čudo braće i treći puta još višim tonom: "K Bogu mojemu i Bogu vašemu!" Bile su to njegove posljednje riječi - njegova samrtna pjesma.

On će opet doći

Jedan misionar saopćuje nam razgovor, što ga je vodio sa nekim Indijcem u Colonu. Indijac zapita vjerovjesnika: "Vjerujete li i vi da će Krist opet doći?" Misionar ga pogleda i reče: "Da, ja to vjerujem". Nakon kratke šutnje progovori Indijac polagano. Na licu i glasu odražavala se duboka ozbiljnost ali i velika radost. "Svako jutro, prije nego pođem na posao, popnem se na krov svoje kuće i molim: 'Gospodine, pomozi mi, da tako živim, te budem pripravan stupiti preda Te, ako i danas dođeš! Jest, ja želim živjeti Tvojom moću, Ti, koji si uskrsnuo'"

"Šutjeli smo obojica", piše misionar, ali u ovom času osjećao sam isto u nadi i očekivanju dolaska Gospodnjega, sa ovim potpuno stranim Indijcem, komu ne znam ni imena, ni porijekla".

MARIJINO UZNESENJE

Pjev anđela

Dante se uspinjao u raju sve više i više. Prošao je i sedmo nebo. Dopro je i do najvišega mjesta, gdje stoluje presveto Trojstvo u nepristupačnom svijetlu. Najednom začuje, kako odje-

kuje ime One,"koju sam zazivao u svim zemaljskim patnjama". "Marija", klicalo se; i istog časa zasvirao je arkanđeo Gabrijel na liri hvalospjev u Marijinu čast. Pjev su prihvatili i nastavili nebeskom melodijom svi anđeli i okružili Mariju. Tek što su pjesmu završili, začuo se opet poklik "Marija". I zapjevali su novu pjesmu, jednim glasom, ali kao iz tisuće grla. U svečanoj povorci, prolazili su sveti i pjevali: "Kraljice neba raduj se!"

Blažena smrt

Na blagdan Uznesenja Marijina na nebo, umro je 1940.g. u samostanu Benediktinaca sv.Otilije, uzoran redovnik P.Claver. Svojom molitvom i divnim sviranjem na orguljama drage samostanske crkve, priveo je i oduševio za Boga tisuće ljudi iz bliza i daleka. I ovoga dana slavio je Marijino uznesenje gromkim akordima. Upravo su pjevali antiphonu druge večernje: "Danas je Djevica Marija uznesena ne bo. Radujte se, jer od sada ona vlada s Kristom u vijekove." I već su opet zabrujale orgulje tihim glasom. Umjetnik je sav uronio u Boga; njegovi prsti okliznuše se s ljubljenih tipki orgulja. P.Claver reče još glasno i razgovjetno: "Bogu hvala!" Tad klone sa sjedala ispred orgulja. Srčana kap odnijela ga Bogu istog dana, kad je zadnji put slavio uznesenje Marijino.

KRIST, SVIJETLO SVIJETA

Kristovo svijetlo pobjeđuje tamu

Kralj Olaf sveti, sazvao je na sastanak seljake iz doline Gudbrand. Tražio je da prestanu žrtvovati kumirima, i da prihvate vjeru u pravoga Boga, koji je stvorio nebo i zemlju i sve na njima. Najveći seljak iz doline prihvati riječ i reče kralju: "Ja ne znam, o kome ti govoriš. Spominješ Boga, koga ne vidiš ti ni itko drugi. Mi imamo boga, kojega možemo vidjeti svaki dan. Naravno, danas ne može doći radi ružna vremena. Ali, ako on dođe na sastanak vidjet ćete, kako je strašan i sve će vas spopasti strava. Naruči kod svog Boga za sutra lijepo vrijeme i mi ćemo opet ovamo doći." Kralj ispita stvar i dozna, da se radi o kipu boga Tora, kojemu dnevno žrtvuju meso i kruh. Jednome od svojih vođa izda tajni nalog, da on odvrati oči seljaka od kipa, jedan od tjelesne straže neka buzdovanom razbije kip kumira. On sam probdio je čitavu noć u molitvi.Ranom zorom, prije sunčanog izlaza započe sastanak. Na nebu ne bijaše ni najmanjeg oblačka. Teško dišući došli su seljaci noseći svoga boga. Bio je to ogroman kip, koji je sjao zlatom i srebrom. Dale-Gudbrand, vođa seljaka obrati se kralju: "Kralju, gdje je tvoj Bog? Mislim, prošla Ga je volja, sada, kad je došao naš bog, kojim svim upravlja i oštrim vas okom gleda". Tada opazi kralj kako prvi traci sunca pozlaćuju rubove obliž-

njega brijega. On ustane i klikne: "Pogledajte, gledajte prema istoku! Ondje prolazi naš Bog u blistavom sjajnom svijetlu!" Svi seljaci upriješe oči prema istoku. Jedan od kraljevih ljudi razbije snažnim udarcem poganski kip. I gle, iz njegove nutrine vrvjeli su miševi, štakori, zmije i crvi. Prestravljeni seljaci gledali su, kako njihov kumir nemoćan i razbijen pada na zemlji. Njihov otpor bio je skršen. Dale Gudbrand bio je prvi, koji je obećao sagraditi crkvu u njihovoj dolini.

Zgoda kao u Damasku

Povjesničar J.Müller (1752-1809) piše svojem prijatelju prirodoznancu Carl-u Bonnet u Ženevu: "Ne znam, kako mi je prije dva mjeseca palo na um, da zavirim u knjigu Novoga Zavjeta, i to prije, nego što su moje studije u to vrijeme toliko napredovale, koliko je to bilo predviđeno. Kako da vam kažem, što sam tu našao? Već godinama nisam čitao ovu knjigu. I sad, prije nego je uzeh u ruke bio sam protivnik svega što je u njoj. Svijetlo, što je oslijepilo Pavla na putu u Damask nije bilo za njega ništa čudesnije, nego za mene. Nenadano sam otkrio, da je Evanđelje ispunjenje sviju nada; najveće savršenstvo filozofije, objašnjenje revolucija; ključ svih prividnih protivurječja fizičkog i moralnog svijeta; život i besmrtnost. Spoznao sam odnose sviju potresnih događaja, koji su pokrenuli Aziju i Evropu i srušili se na bijedan narod. Njemu su dana obećanja, kao da bi važne spise povjerili nekome, tko ih ne zna ni pročitati, a još manje krivotvoriti. Čini se, da je čitav poredak u svijetu usmjeren da podupire Otkupiteljevu religiju. Nisam o tome čitao ni u kojoj knjizi, ali priznajem, da mi je u mojim studijama prošlih vremena uvijek nešto manjkalo. Tek otkad sam spoznao Gospodina, sve mi je jasno. Ne postoji ništa, što ne bi s Njim mogao riješiti.

Odlazak u domovinu svijetla

O smrti Matilde Wredes (1928.god.) piše njezina prijateljica Eva Fogelberg u knjizi: "Posljednje godine Matilde Wredes". Kad se je približavao Božić, sa sigurnošću je rekla Matilda: "Osjećam, da ću slaviti Božić u vječnoj domovini. Vidim, kako svijetlo sja s druge strane, upravo prema meni i gledam daleke poljane. Prostrane poljane i mnoga svijetla". "Dolazi li svijetlo bliže", upitala je prijateljica, koja je sjedjela uz bolesnicu. Ova se je smiješila sretnim smiješkom i odgovorila: "Ne, ono je već ovdje". I kad su na dan Kristova rođenja crkvena zvona pozivala na molitvu, ona je usnula, a da nitko nije mogao reći, kad je duša poletjela Bogu.

KRIST - SVIJETLO SVIJETA

Starokršćanski natpis

U stara kršćanska vremena bio je, osobito u istočnoj Crkvi, veoma obljubljen i često upotrebljavan monogram u obliku križa. Sastavljen je bio od dvije riječi Phos i Zoe ("Svijetlo" i "Život"). Riječ Phos predstavljala je okomiti stupac, a Zoe vodoravni. I to tako, da se je O(omega) pokrivao. Taj monogram resio je nadgrobne spomebike, ali i svjetiljke i druge kućne predmete, pa i ulazna kućna vrata, kao i vrata stambenih prostorija.

Priznanje

U proljeću 1934.god. držao je profesor matematike predavanje na sveučilištu u Londonu. U svom govoru osvrnuo se i na Krista, te izjavio, da se njegov zdrav razum protivi, da smatra mrtvim Onoga, koji posvuda živi, kao što to živi Krist.

Svjedočanstvo

Baron Ropp piše u svojoj knjizi: "Jedan čovjek je spoznao život": Time, što sam našao Krista zbilo se u meni nešto silno, što sve nadmašuje i izmiruje, i sve u nama preobrazuje u dobro i svijetlo. Spoznao sam što je "život". Tako sam dokučio "potpuni smisao". U tome, što smo došli na svijet, što smo se rodili, što su nas odgajili i slali u školu, ipak nemamo ono najvažnije, "život". Dakle upravo ono zbog čega smo došli na svijet. Sami po sebi niti znamo živjeti, niti možemo naučiti živjeti. I na zemlji nema nikoga, tko bi nas u tome poučio. Vlast nad tim područjem zadržao je Bog za samoga sebe. Nitko nema prava ući u to područje. Bog je ovlastio samo Jednoga kao "nosioca života" - Svoga Sina. Iskusio sam to na samome sebi i moram posvjedočiti svakome s kim o tome uopće mogu govoriti. Izvanredno je važno, da to spoznaju mnogi. Jer zemaljski život je bojište strašnih sila, kojima je cilj, da nas sunovrate u vječnu propast. Mi sami nemamo snage, da im se odupremo. Samo "Vječni Život" i oni, koji su Ga primili, i koji Ga čuvaju dorasli su borbi o biti i ne biti.

JAGANJAC BOŽJI

Ecce Agnus Dei

U Gehweiler-u u Pruskoj umro je 29.studenoga 1884.god. jedan rudar u dobi od 28 godina. Šest mjeseci podnosio je teške srčane boli. Prema naravnom toku bolesti morao je umrijeti. I najveće boli snosio je neopisivom strpljivošću i predanjem u vo-

lju Božju. U njegovoj bolesničkoj sobi među drugim slikama bila je i jedna, koja je prikazivala smrt dragog Otkupitelja. Bolesnik je često upravljao pogled toj slici. I kad bi ga tko upitao za njegove boli, on bi rekao: "Zašto da ja to malo boli ne trpim, kad gledam, koliko je za nas trpio Isus!" Na liječnikov savjet premjestili su ga u drugu sobu. Prve njegove riječi bile su: "Gdje je moja slika?" Za vrijeme bolesti često je primao sv.Sakramente i sa čežnjom iščekivao smrt. Izgledalo je, da je znao sat, kada će ostaviti ovaj svijet. U subotu, 29.studenoga blizu dvanaest sati često je pitao: "Je li skoro dvanaest sati?" Kad je izbijao dvanaesti sat uzeo je u ruke samrtnu svijeću. Pogledao već ukočena pogleda na ljubljenu sliku Raspetoga i smiješeći jasno rekao: "Evo Jaganjac Božji!"

Jaganjac kao sudac ili Otkupitelj

Neka majka odgojila je sina u pravom kršćanskom duhu. On je za vrijeme studija na sveučilištu u zlom društvu izgubio vjeru i svaku ćudorednu stegu. Ma koliko ga majka zaklinjala i opominjala, on nije mario ni za što, što mu je prije bilo sveto. U ovoj teškoj boli obraćala se je majka uvijek ponovo Dobrom Pastiru u svetohraništu i neprestano molila, da njezino izgubljeno dijete privede opet k sebi. Spasitelj je uslišao njene molbe i pomogao. Nastupili su praznici i sin je došao kući. Jedne noći sanjao je čudnovat san. San je bio jasan kao zbilja. Osjećao je, kako umire i bori se sa smrću. Osjetio je, kako se kaplje hladnog znoja kotrljaju niz obraze; čuo je svoj vlastiti hropac, grudi su se teško dizale i nije imao daha. Vidio je majku, kako u jednom kutu sobe kleči i moli za svoga izgubljenog sina. Začuo je zvonce, što prati Presveto; vrata su se otvorila, u sobu je stupio svećenik sa Presvetim. Približio se samrtnoj postelji, podigao sv. Hostiju i rekao: "Ecce Agnus Dei - Evo Jaganjac Božji!" Istog časa začuje u svojoj duši strahovito ozbiljan glas: "Ecce iudex tuus - Evo tvojega suca! Ecce venio - Evo dolazi brzo!" (Otkr.3,11). Dok je slušao ove riječi, probudio se je. Ležao je drhćući i sav obliven znojem. Kao u otvorenoj knjizi gledao je svoj raskalašeni život posljednjih godina. Skočio je, kleknuo uz postelju i proveo noć u iskrenom kajanju i pokorničkim suzama nad svojom prošlosti. Svanulo je jutro. Tek što se posve razdanilo otišao je k majci, duboko potresen pruži joj ruku i reče: "Majko, od danas će tvoj sin biti drugačiji!" I održao je riječ.

DOBRI PASTIR

Sretna smrt

Prije više godina živjela je u jednom selu u Meklenburgu mala djevojčica imenom Elza Toby. Bila je četiri godine stara, prava sreća i radost obitelji. Bistro, živahno i pobožno dijete. U selu zavlada teška epidemija ospica. Oboljela su sva dje-

ća obitelji Toby, pa i mala Elza. Dok su se sva braća i sestre oporavljala, mala Elza je ginula s dana u dan. Bolnim srcem gledali su roditelji, kako njihova ljubimica vene i znali su, da će je izgubiti. Kao zgaženi cvijetak ležalo je djetešce u postelji. Bila je tako slaba, da je jedva govorila. Tada najednom - roditelji nisu vjerovali svojim očima - Elza je sjela u svom krevetiću, lišce je sjalo od radosti i ona je zapjevala svojim sitnim, slatkim glasom: "Koji me ljubi, koji me zna, koji me Elza Toby zove." Tek što je to izrekla, klone i bila je kod Onoga, koji ju je k sebi pozvao. Elza je pjevala ove stihove iz jedne pobožne dječje pjesmice: "Ovčica sam Isusova, uvijek se tome radujem, jer se moj Dobri Pastir za mene brine, On, koji me ljubi, koji me zna, koji me mojim imenom naziva". Na grob male Elze dali su roditelji uklesati riječi, kojima se njihova mezimica rastala od njih: "Koji me ljubi, koji me zna, koji me Elza Toby zove". Sretna smrt njihove ljubimice objasnila im je i posljednju kiticu ove pjesmice: "Kako se ne bih radovala, ja blažena ovčica, kad me poslije zemaljskog života, uzima u svoje naručje i krilo moj Pastir. Amen! Moja sreća je beskrajna!"

I ona se je vratila

Duhovnik neke bolnice obilazio je svoje bolesnike. Pošao je u odjel za plućobolne. U popisu je bilo i ime jedne mlade žene. Uvedena je kao evangelistkinja. Ime joj je bilo Krescencija, a potjecala je iz Donje Bavarske. Mora dakle da je katolikinja, ili je to barem nekoć bila. I svećenik pripovijeda: "Pođoh k njezinom krevetu. Ona nije odmah prepoznala, da sam katolički svećenik, pa reče- "Gospodine župniče ne biste li mi mogli savjetovati, kako bi stupila među evangeliste? Rekoh, da joj u tome ne mogu pomoći, jer sam katolički svećenik. I odmah sam dodao: 'Ali vi ste bila katolikinja'? "Da, reče ona, 'ali sam prije nekoliko godina zajedno s mužem istupila. I sada evo moram umrijeti. No ja ne ću, da me zakopaju kao životinju. Želim, da se na mojem grobu bar netko moli'. "Dobro, rekoh ja, 'stupite natrag u katoličku Crkvu'. 'Zar se to može"' upitala je začuđeno. Slijedeće jutro bilo je već sve u redu. Primila je sv. Pričest i zadnju Pomast. Ta je mlada žena - nije imala ni punih trideset godina - bila presretna. 'To si još jučer nisam mogla ni zamisliti', reče ona. 'Ipak je to vrlo čudnovato. Prije mnogo godina, kao dijete, obavljala sam u zavičaju prvim petkom pobožnost Presv. Srcu Isusovu. Govorili su mi, da će mi tako biti smrt sretna.' Nakon dva sata bila je mrtva. Dobri Pastir priveo je izgubljenu ovčicu u Svoj ovčinjak.

Grobni natpis

Karolina Wolzogen (+1874.) bila je sestra žene pjesnika Schillera. Ova je željela, da joj kao grobni natpis stave slijedeće riječi: "Ona je zalutala, trpjela, ljubila; izdahnula s vjerom u Krista, milosrdnu Ljubav." Karolina joj je ispunila ovu želju, i taj se natpis nalazi na grobu, na groblju u gradu Jeni.

KRIST LIJEČNIK - SPASITELJ

Najbolji liječnik

Neka Indijanka bila je na samrti. U 8 sati uvečer poslao je doktor po misionara, da joj odmah podijeli sv.Sakramente. Napomene, da ne će živjeti ni do ponoći. Svećenik dođe odmah. Bolesnica nije više mogla govoriti, ali je bila pri potpunoj svijesti. Misionar zamoli ukućane, da izađu, kako bi je mogao ispovijediti barem pomoću znakova. No kako se je iznenadio. Vratio joj se govor i ona se ispovijedila, kao što je to činila i u crkvi. Zatim je primila Zadnju pomast. Pater joj nije podijelio sv.Pričest, jer nije mogla gutati. Kad je sve bilo svršeno spremi se svećenik na odlazak. Odredio je, da ga odmah pozovu, čim nastupi smrtna borba. Na odlasku začuje, kako Indijanka plače i pita za njega. On se vrati i zapita što želi. Ona su mukom progovori: "Crna mantijo, zar ćeš dopustiti da umrem, a da mi ne pružiš Tijelo Gospodnje?" Svećenik joj nije rekao razlog, ali u šali primijeti: "Ako hoćeš primiti sv.Pričest, moraš doći sutra ujutro u 6 1/2 sati u crkvu, kako svi dolaze na sv.Misu. Onda ću ti podijeliti sv.Pričest." Ona odgovori: "Ah", zatvori oči i sklopi ruke na molitvu. U tom položaju ostala je do slijedećeg jutra. Kao uvijek, tako je i slijedećeg dana služio svećenik sv.Misu za Indijance u 6 1/2 sati. Veoma se je iznenadio, kad je čuo da prije sv.Pričesti, brat ministrant moli confiteor - a nije bio dan sv.Pričesti. Pođe od oltara i vidi - jedva je vjerovao svojim očima - Indijanku, kojoj je sinoć podijelio Zadnju Pomast. Nakon što je izmolila zahvalu pođe u sakristiju, da mu se zahvali za vraćeno zdravlje. Svećenik je upita: "Kako si samo mogla doći k sv. Pričesti?" "Kako", odvrati ona, zar mi nisi zapovijedio, da danas ujutro dođem? Eto, ja sam molila Boga, da mi dade jakosti, da to poslušam. Hvala Bogu, izvršila sam čin poslušnosti. Sad sam zdrava i evo idem raditi na polje." Misionar završuje svoju obavijest: "Bog je nagradio njezinu bezazlenu poslušnost time, što joj je na čudesan način vratio zdravlje. Indijanka živi još i sada i dobra je kršćanka".

Spasitelj svijeta

Gregory, protestantski profesor za egzegezu Novoga Zavjeta piše: "Prije otprilike 2.000 godina darovane su ljudstvu četiri male knjižice. One moraju preobraziti duh čovječanstva i nikad više ne mogu nestati iz njegovog nutarnjeg bića. Tek kada naša zvijezda utone u posljednjem plamenu, izgubiti će se njihov zvuk, ali njihov duh živjeti će uvijeke. Ove četiri male knjige, to su četiri evanđelja, četiri blage vijesti, četiri najljepše knjige o Kristu, Prauzoru svih, koji pružaju ma kakvu pomoć, o Kristu "Liječniku", koji je rekao: "Dao sam vam primjer, da i vi tako činite, kako sam činio ja." One prikazuju - neizbrisivo za sva vremena - vječni Uzor dobroga prijatelja i pomoćnika. On pomaže i mora pomoći jer Ga na to sili Duh Božji. Krist, taj sveti, jaki uzor božanski, uzor dobrog

pomoćnika, dao nam je primjer, i od tada svi dobri osjećaju dužnost, da budu dobri kao On, koji liječi, a svi zli ne nalaze mira. Od tada je, a za sva vremena, zadaća čovjeka, da pomaže, da bude snaga Božja kao što je bio On - koji liječi - spasava." Sam Gregory je vršio ovu dužnost upravo uzorno.

Nada kršćana u teškim vremenima

Bilo je to za velike francuske revolucije 1789. Rijekama je tekla krv u Parizu. Crkvu su krvavo progonili. Daleko na morskoj pučini zasjalo je jednom o ponoći leluja-vo svijetlo. Morskim valovima širio se glas zvonca. Stotine malih čamaca vidjelo je svijetlo i veslalo prema njemu. Bio je to brod. Daleko od progonitelja, prikazivao je na tom brodu jedan svećenik sv. Misu. I kad je svećenik za vrijeme Pretvorbe podigao sv.Hostiju, širio se morem tajinstven šapat onih što su molili: "Kriste smiluj nam se! Ti si jedini naš Spas!"

Spas u času smrti

Mladi franjevački pater, Martin Wunnemann bio je na samrti. Ležao je tiho i mirno kao preobražen. Najednom su njegove usne stale šaptati dragu pjesmu: "Čezne moja duša, čezne za Gospodom. Sve preporučam Njemu. On pomaže tako rado!" Poslije kratke stanke još većim naporom: "Ne kloni dušo moja, naskoro će svanuti dan. Poslije zimske noći, sinut će proljeće." Još se čuo šapat: "Spasitelju, majko, uzmite me k sebi!" - Njegova je duša bila u vječnoj domovini.

KNEZ MIRA

Znak mira

Grof Rudolf Habsburški bio je okrunjen za njemačkog cara 1273.god. u Stolnoj crkvi u Aachenu. Krunio ga je nadbiskup Engelbert iz Kölna. Prisutni su bili knezovi izbornici. Nadbiskup ga je pomazao sv.uljem na glavi, grudima i leđima.Knezovi izbornici opasaše ga mačem i ogrnuše kraljevskim plaštem.Nadbiskup mu stavi i kraljevsku krunu na glavu. Poslije krunjenja trebao je car podijeliti knezovima lena. U tu svrhu trebao je kraljevsko žezlo. Žezlo su nekud zametnuli i nisu ga mogli naći. Car priđe k oltaru, uzme srebreni križ i vikne gromkim glasom: "Evo znak Onoga, koji je svoju Krv prolio za sve nas. Evo znaka, po kojemu je svijet spašen. Ovo je praizvor mira i pravde. To je moje najbolje žezlo protiv svih mojih neprijatelja i neprijatelja države!" Knezovi i narod slušali su ganuti riječi novoga vladara. Na njegovim su ramenima gledali odsjev Kristove kraljevske časti.

Molitva za mir

Dekan Wetzel poznat je sa svojih crtica iz puka. On piše: Poznao sam jednu ženu, koja je imala izvanredno dobrog muža. Ipak su bili oboje vrlo nesretni. Krivnja je bila na ženi. Uvijek je bila zlovoljna i svemu je prigovarala. Ako je muž ostao u nedjelju kod kuće i zabavljao se s djecom govorila bi: "Ti bi morao ići u društvo. Uklanjaš se ljudima i postati ćeš pravi čudak. Ako je popio čašu piva ili vina, predbacivala mu je, da je raskalašen. Je li se odjevao jednostavno, rugala se: "Izgledaš kao pravi prosjak". Kad bi nabavio bolje odijelo, jadikovala je, kako je rastrošan. Bijaše li za stolom vedar i veseo, kukala je: "O Bože! Ti živiš bezbrižno kao šegrt. Ne brineš se nimalo za budućnost." Ako je bio ozbiljan i zamišljen, tada je njegova bračna družica zaključila, da nema pouzdanja u Boga. Te vječite trzavice bile su uzrokom nesreće u obitelji. Djeca nisu poštivala roditelje; nisu ih ljubila ni cijenila. Naročito ne majku. To je muža najviše boljelo. On nabavi kip Božanskog Srca i stavi ga u svoju sobu. Svakog jutra i večeri morali su svi kleknuti i moliti. Na koncu je otac uvijek dodao: "O Srce Isusovo, ljubavi puno, daruj nam mir!" Ovo sredstvo je pomoglo i to savršeno. Žena je uvidjela i spoznala svoje mane i popravila se. Od tada je vladao u kući blaženi mir i ljubav.

Knez mira pobjeđuje

Časopis "Glasnik Srca Isusova" primio je dopis: "U kolovozu 1929. dao sam posvetiti svoju obitelj Srcu Isusovu. To je obavio svećenik. Svečanost je obavljena vrlo dostojno i lijepo. S nama su se radovali i svi prisutni. U to vrijeme bila je kod nas u posjetima i jedna od mojih sestara. I kako to obično biva, još isti dan došlo je do svađe. Nažalost moram priznati, mene je zahvatila srdžba. Dobacim joj ružne riječi i teško sam je povrijedio. Pobjegla je iz moje kuće i rekla, da više nikada ne će doći. Odmah sam iskreno požalio i uvidio, da sam joj učinio na žao. Sklonila se kod drugih rođaka. Otišao sam tamo, i plačući molio, da mi oprosti i da se izmirimo. Uzalud. I rođaci su je nagovarali. Bez uspjeha. Tri dana sam dolazio i moljakao, da mi oprosti. Sve utaman. Nije mi rekla ni jedne riječi. Ni dobre ni teške. A ja vrlo volim svoju sestru. U svojoj zdvojnosti utekao sam se Srcu Isusovu. Odlučio sam moliti devetnicu, da stečem oproštenje i ljubav sestre! I gle! Treći dan moje devetnice dođe mi sestra, oprostila mi je od srca i rekla: "Moli za mene i za sebe!" Moja radost nije imala granica. Bacio sam se na koljena pred Božanskim Srcem i naredne dane devetnice molio u zahvalu za tako hitnu pomoć. Što nisu mogli postići ljudi, učinio je Isus, - Kralj ljubavi.

Mir u znaku križa

Udovica admirala grofa Spec, pobjednika kod Coronela bila je protestantkinja. Na posmrtnu sliku svoga muža napisala je riječi: "Za svoga muža izabrala sam sliku Raspetoga, jer smo pod Križem uvijek riješili naše razlike u mišljenju o vjeroispovijesti."

KRIST POBJEDNIK

Starokršćanski Kredo

Među brojnim starokršćanskim natpisima na grobovima, vratima i drugdje, na istoku je bila vrlo obljubljena rečenica, koja je u najkraćem obliku izražavala nepokolebivo pouzdanje prvih kršćana: IC(Isus) XC (Krist) NIKA: "Isus Krist pobjeđuje".

Krist je pobijedio

Korejski mučenici biskup Lovro Imbert i njegovi drugovi proglašeni su blaženima. U vezi s tim proglašenjem priređena je u Rimu 5.srpnja 1925. velika svečanost. Održavala se na trgu zvanom "Neronov cirkus" u neposrednoj blizini crkve sv.Petra, a na uspomenu prvih kršćanskih mučenika u Rimu. Obzirom na karakter svečanosti nije upotrebljeno električno svijetlo. Posvuda su gorjele baklje: na fasadi sv.Petra, na zidovima Camposanto i na podnožju obeliska, što se diže na Trgu sv.Petra. Cijelim putem nosila je mladež baklje. To nas je sjećalo, kako su na zapovijed Nerona kršćani bili uvijeni u slamu, podignuti na visoke stupove i svijetlili kao žive goruće baklje. Profesor Horacije Marucchi, predsjednik udruženja "Štovatelja mučenika" održao je predavanje i istakao razliku onoga doba i današnjega, ukazujući na činjenicu da je prvi papa sv.Petar podnio mučeničku smrt upravo na tome mjestu. Zatim je slijedila velika noćna procesija. Kardinal Bonzano nosio je Presveto. Od crkve sa Camposanta išla je povorka prema Trgu sv.Marte. Ovdje su nebrojena svijetla ocrtavala nekadašnji Neronov cirkus. Katolička udruženja i kongregacije bile su brojno zastupane. Među raznim zastavama osobito se isticala vjerna kopija t.zv.Labarum-a cara Konstantina. Bila je to njegova ratna zastava sa Kristovim monogramom. U ratu sa Maksencijem dao ju je nositi na čelu svojih četa. Pjevale su se pobožne pjesme uz pratnju glazbe. Pred vratima švicarske straže, povorka je stala i podijeljen je prvi blagoslov sa Presvetim. Vladala je potpuna tišina. Svi su klečali i klanjali se sv.Hostiji, jer je u Njoj prisutan Pobjednik nad poganstvom. Onaj, o kome kaže natpis na obelisku na Trgu sv.Petra: "Krist pobjeđuje, Krist vlada, Krist je slavan". Za drugog blagoslova, što je podijeljen na trgu sv.Marte zvonila su zvona sa crkve sv.Petra. Mnoštvo je pobožno iskazalo štovanje grudi zemlje, što su je prvi kršćani natopili svojom krvlju. Kao velika rijeka krenula je povorka natrag na Trg sv.Petra, kojega je sad pun mjesec obasjavao svojim blijedim svijetlom. Bilo je upravo deset sati, kad je završena ova značajna svečanost.

Pobijeđeni priznaje

Jednog dana izjavio je Napoleon u razgovoru s jednim supatnikom u progonstvu na sv.Heleni slijedeće: "Sudbina je velikih ljudi ta, da zvao se on Cesar ili Aleksandar, ljudi nas zaboravljaju! Tek što je Ljudevit XIV. izdahnuo, dvorjanici su ga napustili, a možda i izrugivali. On više nije bio njihov gospodar. To je bila lešina, lijes, grob i strah pred predstojećim raspa-

danjem. Još kratko vrijeme i isti udes čeka mene. Umrijeti ću prije vremena, i moje tijelo biti će predano zemlji kao hrana crvima. To je bliza sudbina Napoleona. Kako je dubok jaz između moje teške bijede i vječnog gospodstva Kristova! Njega propovijedaju po svem svijetu, ljube Ga i klanjaju Mu se - i On još uvijek živi! Njegova smrt - zar to znači umrijeti? Ne znači li više živjeti? - Jest, smrt Krista je smrt jednog Boga!"

Tako pobjeđuje Krist

Prema točno provjerenim vijestima, 5.svibnja 1821.god.zatražio je neki stranac upravo nasilno ulaz u Palaču Rinuccini, gdje je stanovala majka velikog Korsikanca. Službujući stražar konačno je popustio. Tako se i Leticijin komornik Colonna dugo opirao, ali konačno učinio strancu po volji te dopustio, da uđe u odaje carice-majke. Prema bilješkama u dnevniku Leticijine tajnice pristupio je stranac Napoleonovoj majci i mnogo joj pripovijedao o njezinom sinu. Iznenada zaključi prodirnim tonom: "Ovoga časa, dok ja s Vama govorim, njegovo veličanstvo, car, oslobođen je svih muka, on je sretan". Tada izvuče križ, što ga je držao sakrivenim na grudima i svečanim glasom nastavi: "Visočanstvo, poljubite Spasitelja vašega sina! Nakon mnogo godina, vi ćete opet vidjeti svoga sina, koji je bio uzrok vaših boli, a čije se ime pronijelo cijelim svijetom." Duboko zamišljena slušala je Leticija stranca, a da nije progovorila ni jedne riječi. Prije, nego se mogla sabrati i dati odgovor, tajinstveni posjetnik je iščezao. Sva nastojanja, da ga pronađu, bila su bez uspjeha. Istoga dana ispustio je Napoleon dušu na osamljenom otoku sv.Helene.

OTKUPLJENI, NOVI ŽIVOT

Ponos otkupljenih

U jednom izvadku iz sudbenih spisa o mučeništvu sv.Justina, znamenitog apologete, i njegovih drugova, vidimo jasno, kolikim su ponosom ispovijedali prvi kršćani svoje kršćanstvo. Sudac Rusticus pitao je najprije Justina: "Ti si kršćanin?" "Da", glasio je odgovor:"ja sam kršćanin". "I ti Karitone, jesi li i ti kršćanin?" "Da, hvala milosti Božjoj". "I ti Karito,obrati se sudac jednoj optuženoj, "što je s tobom?" "I ja sam također kršćanka, hvala milosti Božjoj." Tada sudac upita roba Euelpistosa: "A ti, što je s tobom?" Rob odgovori: "I ja sam kršćanin. Po Kristu sam otkupljen i ja se nadam spasenju, kao i svi drugi". Tada upita sudac optuženog Hiraxa: "Tko su tvoji roditelji?" Ovaj odgovori: "Naš pravi otac je Krist, a majka je vjersko pouzdanje, što ga u srcu nosimo. Moji roditelji, koji su mi darovali zemaljski život - mrtvi su". "A ti Liberije, jesi

li i ti kršćanin? Pripadaš li i ti onima, koji ne vjeruju u naše bogove?" "Da, i ja sam kršćanin. Klanjam se samo jednomu pravomu Bogu."

Sreća otkupljenih

Bilo je to na duh.vježbama za dječake. Poslije propovijedi o grijehu, poveo je vođa duh.vježbi slobodan razgovor u vrtu. Neki dječačić pažljivo je slušao neko vrijeme. Njegovo lice zasjalo je srećom i blaženstvom i on reče: "Ja nemam smrtnog grijeha!" Stajao je kao pobjednik, i smiješio se odraslijima. Savjest mu je bila čista. Vođa duh.vježba (P.Mayr D.I.) piše:"Izgledalo mi je, kao da je on živi Novi Zavjet. Znao je, da je otkupljen i bio je zahvalan. Posjedovao je krepost, koja nama velikima često manjka; sveti ponos djece Božje".

Pouzdanje otkupljenih

Prošla su tri mjeseca od bitke kod Skageraka. Ribari iz Fjällbacka vidjeli su jednoga dana kod otoka Stensholmen, kako valovi nose amo tamo njemačke mornare sa prslucima od pluta. Bila su to mrtva tjelesa junaka ove velike pomorske bitke. Jedan od njih imao je u mornarskoj košulji dnevnik. U njemu je pisalo: "I ako čuješ, da je naš krstaš potonuo, i da se nitko nije spasio, ne plači. I more, u koje će moje tijelo potonuti, nije ništa drugo, nego ruka moga Spasitelja, iz koje me ništa ne može istrgnuti". Taj mrtvi mornar bio je pjesnik Goreh Fock.

Sloboda otkupljenih

Njemački slikar Hans Koma piše: "Bog, koji je čovjekom postao naš je Bog. Kršćanin je postao punopravan član kraljevstva Božjega, koje nije od ovoga svijeta. Po toj slobodi može on prkositi slučaju, sudbini, koja prijeti, da ga uništi. Vjera i milost ispunjaju njegovo srce. Patnje ovoga svijeta nisu ništa prema slavi kraljevstva Božjega."

Lingua crucis - jezik otkupljenih

Početkom prošlog stoljeća pošao je na put u Palestinu njemački učenjak (Franjo, Josip Gehlen). Prije, no što će otputovati iz Rima posjeti znamenitog kardinala Mezzofanti. Nazivali su ga "živim čudom u poznavanju jezika" (navodno je razumio 57 jezika, a 12 je govorio).

U razgovoru upita veseli crkveni dostojanstvenik: "Koje ste istočnjačke jezike učili?" Učenjak odgovori: "Znam ponešto hebrejski. Drugi ni jedan istočni jezik nisam učio. Nadam se, da ću talijanskim jezikom ipak svuda proći." "No", doda kardinal smiješeći se, upozorit ću vas na jedan jezik, koji je poznat po svem svijetu. Mislim naime lingua crucis-jezik križa. Došli vi kuda vam drago, svagdje, gdje ima katolika, poznat je znak Križa, i svaki, koji vidi da se križate, razumjet će vas, ako

i ne zna vaš jezik. I svaki će znati, koga ima pred sobom."

VJERA U KRISTA

Jedan mladić

Oko godine 1538. poduzimali su oranski kršćanski vitezovi četovanja u maurske pokrajine. U ruke im pade jedan mladi Maur, gotovo još dijete. Bio je ugodne vanjštine i lijepog vladanja. Kako je bio običaj, zarobljenike su prodavali. Ovo dijete kupi generalni vikar grada. Dječak postade naskoro kršćanin. Na krstu dobi ime Jeronim. Kad je odrastao bude uvršten u vojsku. U jednom napadu na Arape zarobe ga Mauri. Kao rob dođe u službu kralja Euloj-Ali, kalabrijskog renegata u Alžiru. Ovaj je doznao, da je Jeronim prije bio Maur i nastojao je na sve moguće načine, da ga odvrati od Krista. Kad mu to nije uspjelo, odluči, da smakne Kristovog slugu na strašan način. Upravo su gradili tvrđave izvan gradskih zidina. Kralj ode tamo, dozove majstora zidara i reče: "Vidiš li ovu udubinu". - Pri tom pokaže na daske, što su bile postavljene, da ih učvrste nabijenom zemljom. Nemoj je ispuniti. Ostavi je praznu. Ovdje ću živog zakopati ono oransko pseto, ako opet ne postane Maur, i ode u svoju palaču. Zidar je potražio Jeronima i teška srca saopćio mu, što je rekao kralj. Jeronim nije ni najmanje klonuo. Odlučno odvrati: "Gospodinu Bogu neka je za sve hvala! Neka ne misle ovi nevjernici, da će me pomisao na smrt prestrašiti, i da će uspjeti, da zatajim Krista. Neka mi se Bog smiluje i oprosti mi grijehe!" Ozbiljno i revno pripravljao se na posljednju borbu. Slijedećega dana bio je izveden k tvrđavi. Tu je već čekao kralj sa renegatima i Turcima. Još jednom zatraže od njega, da zataji vjeru. Jeronim odvrati: "Ni pod koju cijenu na svijetu ne ću biti Maur. Kršćanin sam i kršćanin ću ostati!" Kralj odgovori: "Dobro dakle. Kad ne ćeš biti Maur dati ću te ovdje živog zazidati". Pritom pokaže na udubinu. Priznavalac odgovori odvažno: "Čini što hoćeš. Ja sam na sve pripravan!" Kralj izda zapovijed, da mu skinu verige s nogu; da mu svežu ruke i noge, i da ga stave u jamu i živa zazidaju. Krvnici učiniše, kako im je bilo zapovijeđeno. Svezanoga Jeronima postave među stupove. Jedan od otpadnika skoči k jami, prihvati malj, koji je tamo ležao i vikne: "Dajte mi zemlje ovamo! Donijeli su je i bacili na mučenika. On nije ni riječi progovorio. Obadvjema rukama počeo je renegat nabijati zemlju. Srdžba i bijes podvostručili su snagu udaraca. Vidjevši to, priđu i drugi renegati i snažnim udarcima nabijali su donošenu zemlju. Nepomično gledao je mladi mučenik djelo svojih krvnika, dok mu nije nabijena zemlja zatvorila dah i smrt ga izbavila srdžbe vjerskih neprijatelja. Od usta do usta širila se stoljećima vijest o njegovom mučeništvu. 1846. god. razorene su ove tvrđave. Ostatke mučenika nađoše potpuno sačuvane. Crte njegova lica jasno su se razabirale u odvaljenoj zemlji. One su odavale toliki mir i sreću, da je je-

dan očevidac uskliknuo: "Doista, ovaj čovjek vidio je otvoreno nebo!" Za kardinala Lavigeria bile su relikvije tog vjerskog junaka prenesene u stolnu crkvu u Alžiru. Uslijedio je i proces da bude proglašen blaženim.

Jedan čovjek

Tek procvalu Crkvu u Japanu stao je satirati tiranin Xogusama. Jedan ugledni činovnik, komu je bila povjerena uprava državne riznice, bi predveden. Tražilo se od njega, da odbaci vjeru u Krista i žrtvuje bogovima. Činovnik izjavi, da je pripravan izvršiti zapovijed, ali pod jednim uvjetom: Najznamenitiji učitelji zemlje neka mu dokažu njegovu zabludu. Ne uspije li im to, neka mu je zajamčena sloboda i mir. Xogusama pristane. Veliki broj sudaca došlo je na sjednicu. Kršćanin je branio svoju vjeru tako jasno i pobijao prigovore tako izvrsno, te su suci morali priznati, da je odnio pobjedu. No sad su viknuli poganski svećenici: "Ovo je bila samo bitka riječi. To ne znači ništa. Ako hoćeš dokazati istinitost svoje vjere, potvrdi to činom. Učini čudo i mi ćemo priznati, da smo pobijeđeni". "Dobro dakle", odvrati kršćanin, "pokazat ću vam čudo, i to ne jedno, nego odmah dva. Da vas najprije upitam: "Što mislite, nije li meni dobro moje kuće, moje obitelji isto tako na srcu kao Xogusami, dobro, njegovih?" "Razumije se, da je", glasio je odgovor. "Dakle, nastavi kršćanin, ja sam pripravan to blagostanje, i svu vremenitu sreću mojih dragih žrtvovati Kristu za ljubav. To je prvo čudo. Ako ste i vi pripravni isto učiniti za vaše bogove Xaca, Chamis-a i Amidas-a, priznat ću to čudom. Drugo čudo jest, što sam ja bez odgađanja pripravan prije prezreti život, nego odbaciti vjeru. Jeste li i vi spremni isto to učiniti vašim bogovima za ljubav?" Ni jedan od sudaca nije mogao na to ništa odgovoriti. Morali su priznati, da su pobijeđeni, svladani primjerom kršćanina. Nisu bili u stanju, da pobiju njegove riječi. Ali ni njegovu vjeru nisu htjeli priznati i prihvatiti.

SPOZNAJ KRISTA

Ispovijest

Zadnja knjiga što ju je napisao H. St. Chamberlain jest: "Čovjek i Bogu" (1921.g.). Toj knjizi stavio je kao motto Cromvelove riječi njegovom sinu: "Lice Božje ne možeš nigdje naći ni razmatrati osim u Kristu. Zato nastoj u Kristu spoznati Boga." Chamberlain je napisao ovu knjigu najjačim ličnim dioništvom, i kako sam kaže, knjiga je postala njegovom "tajnom ispovijesti". Završio ju je Isusovim riječima iz Ivanova evanđelja (14, 6): "Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim p o m e n i".

Prekrasan odgovor

Jedan indijski svećenik, bramanac, prešao je na kršćanstvo. Za njega je to značilo gubitak egzistencije. Oduzeta mu je kuća i imetak. Rodbina ga je odbacila. Pače napustila ga žena i djeca. Čvrsto je stupao svojim putem. Jednoga dana zapita ga neki engleski oficir: "Hoćete li imati snage snositi posljedice vašeg koraka?" "To su me već mnogi pitali", odgovori novokršćenik, "ali me nitko nije pitao, kolika je moja radost i snaga, koja mi je darovana. Otkad sam spoznao Krista i u srcu ga nosim, radostan sam, i žalost me ne može ovladati. Sa Isusovim apostolom (Filip.4,13) mogu reći:"Sve mogu u Onome, koji me jača".

Odlučujući čas

Sv.Vinku Paulskom dolazio je neki grješnik, koji je bio vezan uza svoj grješni život, kao čeličnim verigama. Ma što je svetac govorio, ništa nije koristilo. Morao ga je pustiti, da ode - kako je i došao. On pokuša i posljednje: dao mu je sliku, koja je prikazivala Spasitelja, kako je pao pod teškim teretom križa. "Uzmite ovu sliku", reče svetac, "i promatrajte je svake večeri nekoliko časaka." Čovjek je bio učtiv. Uzeo je sliku i kod kuće stavio na svoj krevet. Na večer je letimično pogleda, a misli su i opet bile posve drugdje. Druge večeri bilo je već nešto drugačije. Slika mu nije dala mira. Dugo u noć nije mogao zaspati. Treće večeri dogodi se iznenada slijedeće: kad je pogledao sliku učini mu se, da mjesto križa leži on sa svom težinom svojih grijeha na izranjenom Bogu-Čovjeku i pritište Ga k zemlji. Kao munja potrese nešto njegovom dušom: "Što činiš svom Otkupitelju!" I tada začuje iz usta Isusovih, kao jecaj teško ranjenoga: "Što sam ti učinio, da ovako postupaš sa mnom?" Trajalo je to tek jedan trenutak. Potresen pao je na koljena i osjetio: rastrgani su okovi, što ga vežu uz grijeh. Slijedeće jutro potraži sv.Vinka i obavi ispovijed čitavog života. Veze grijeha bile su i ostale slomljene.

Iz mraka u svijetlo

Prije više godina pripovijedao je kineski misionar P. Freinademetz S.V.D.: U čitavom području Shan-Shiena nije bilo kršćana. Tim više su se širile razne sekte, koje je država branila. Neke su se bavile i spiritizmom. Mnogi ovi ljudi iskreno su željeli dobro. I sami su spoznali nevaljanost svoje nauke. 33 noći uzastopce molili su i vapili da spoznaju pravi put istine. Jednim od članova ovlada zanos i on je u prisutnosti drugih članova sekte neprestano ponavljao riječi: "Idite loo Li(milja) daleko u smjeru sjevero-istok i naći ćete". Dva glavna člana spreme se na put. Nakon loo Li naiđu na novoosnovanu kršćansku općinu. Našli su pravi put, koji su tražili. Kasnije su postali dobri kršćani.

Iz svijetla u tamu

U jednom pariskom salonu poveo se razgovor o francuskom piscu Erneste Renanu. Poznato je, da je napisao knjigu o Isusovu životu, u kojoj je strastveno pobijao Kristovo Božanstvo i vjerske istine Crkve. Tvrdili su, da je Renan ostao do smrti vjeran svojem slobodoumnom naziranju. Ni kao starac nije ništa mario za vjeru. Jedan stariji gospodin, pisac Gaston Vallier bio je među gostima i ispripovijedao jednu zanimivu zgodu. Sredinom osamdesetih godina nalazio se on na odmoru u jednom selu Bretagne. Tu je boravio i Renan. Za jedne zajedničke šetnje sreli su procesiju u kojoj je učestvovalo nekoliko stotina seljaka i seljanki. Dok je procesija prolazila, Renan je stao, skinuo šešir i sagnuo glavu pred križem. Tek što je povorka prošla upita Vallier Renana, je li on pozdravio kip Krista iz religioznih osjećaja; to nije u skladu s njegovim pisanjem. Renan dade značajan odgovor: "O ne! Mi se katkada pozdravljamo - samo ne razgovaramo".

POUZDANJE U KRISTA

Neograničeno pouzdanje

U Varšavi je bio osnovan red Redemptorista. Mladi svećenik toga reda klečao je na podnožju oltara samostanske crkvice, molio je i vapio za pomoć. Bilo je vrijeme ručku, a u njegovom samostanu ni zalogaj hljeba. Taj svećenik bio je sv. Klement Hofbauer. Molio je i molio. I što je dulje molio, pouzdanje je bivalo sve veće. On sam nije opazio, da se u molitvi uspinjao sve više. Napokon je klečao na najgornjoj stepenici. Njegovo je pouzdanje postiglo vrhunac. Nepokolebivim uvjerenjem o moći i ljubavi Kristovoj pokucao je na vratašca svetohraništa i rekao: "Gospodine, vrijeme je!" Klement se vrati u samostan. Međutim se Dobri Pastir u tabernakulu već pobrinuo i pomogao. Jedan neznanac predao je obilje živežnih namirnica na vratima samostana. Svetac i njegova braća zahvalila su Bogu iz dna srca. Svečevo pouzdanje bilo je bogato nagrađeno.

Veliko pouzdanje

Ludviga Richter-a mučile su teške brige za kćerku Mariju. Za teške i burne godine 1847. ginula je i polagano išla u sigurnu smrt. U svojim "Sjećanjima" on pripovijeda: "Jednoga dana zatekao sam je kraj otvorena prozora. Bila je veoma zamišljena. Tada smo prvi puta govorili o tajni, koju smo jedno pred drugim krili - o njezinoj bliskoj smrti. Marija je preda mnom otvorila svoje srce. Pogledala me je čednoali zabrinuto i zapitala smije li s pouzdanjem očekivati oproštenje svih svojih pogrješaka i grijeha, smije li se nadati toj utjehi.

Podsjetio sam je na staru pjesmu Agnus Dei: "Ti si ponio sve naše grijehe, da ne klonemo duhom! O Isuse smiluj nam se!" Zatim na Gospodinove riječi (Iv. 11,25): "Ja sam Uskrsnuće i život; tko vjeruje u mene, ako i umre živjet će". Sve što smo i nadalje u tom smislu razgovarali mirno i srdačno ispunjalo je njezinu dušu blaženom radošću. Zanosno je raskrilila ruke i kliknula: "O Bože, kako se radujem, kako sam sretna! Naskoro ću vidjeti moga Spasitelja!" Pri tom su njezine oči sjale čudnovatim sjajem, koji nije od ovoga svijeta."

Pouzdanje je pobijedilo

Čudesa u Lurdu ne može nitko zanijekati, makar ih pobijaju nevjernici i krivovjerci. Ganutljivi prizori zbivaju se vrlo često u ovom milosnom mjestu Marijinom. Prije više godina pošlo je u Lurd narodno hodočašće iz cijele Francuske. Među hodočasnicima bio je i jedan na smrt bolestan mlad čovjek. Prije no što su ga ponijeli k špilji primio je Sakramente umirućih. Na nosilima smjestili su ga sasvim blizu vrata ograde, da može dobro vidjeti procesiju sa Presvetim. Velika svečana povorka približavala se moleći i pjevajući. Pariški kardinal nadbiskup nosio je Presveto. Euharistijski Spasitelj prolazio je kraj teškog bolesnika. On se pridigne, koliko je mogao i vikne: "O Isuse, Sine Marijin, ozdravi me!" Minute su prošle. Ozdravljenje nije uslijedilo. Tada mladi čovjek vikne za Otkupiteljem: "Isuse, Marijin Sine, Ti me nisi izliječio. Reći ću to Tvojoj Majci!" Kardinal je čuo ovaj krik pun djetinjeg pouzdanja u Mariju, koja još nikad nije nikome uskratila pomoć. On nije mogao nastaviti put, nego se sa Presvetim vrati k bolesniku i blagoslovi ga Tek što je sa pokaznicom učinio blagoslovni znak križa, kad zamnije zrakom novi poklik: "O Isuse, Marijin Sine, Ti si me izliječio! Reći ću to Tvojoj Majci, neka me ona nauči, kako da Ti se dostojno zahvalim!" I doista, opet se zbilo čudo. Bolesnik je potpuno ozdravio.

Divne riječi

Sveti Tomas Morus zadržao je i za najtežih časova svoga sužanjstva sve do kraja neslomivo pouzdanje u svojega Otkupitelja Krista. Njegova kćerka Margareta izjavila je jednom svoju malodušnost. On joj odvrati: "Doista, ja sam samo slab čovjek, ali ne ću gubiti pouzdanja u dobrotu Božju. Sve, kad bi si bio svijestan, da sam kada zatajio Krista, - kao nekoć Petar - ipak bi se sigurnim pouzdanjem nadao, da će me Gospodin milostivo pogledati, pridići me i ojačati da opet ispovijedam istinu."

Molitva

Genijalni liječnik i višestruki učenjak Albrecht Haller (17o8-1777) piše u svoj dnevnik, osam dana prije svoje smrti: "I tako su moji dani na zemlji odbrojeni. Zacijelo uzimam posljednji puta pero u svoje ruke. Ne mogu zatajiti, da me pomisao na blizinu mojega Suca napunja strahom. Kako ću stupiti pred Njega, kad se nisam pripravio za vječnost onako, kako mi-

slim, da bi to kršćanin morao učiniti. O Veliki, Milosrdni! Bacam se u Tvoje naručje. Ti si me podnosio za moga čitavog života neshvatljivom strpljivošću i obzirom. O iskaži mi ovu milost i kad stupim pred Tvoj prijesto. O moj Spasitelju, budi mi u tom svečanom i strašnom času moj zagovornik, moj posrednik! Isprosi mi u Tvoga i moga nebeskog Oca milost. Udijeli mi, da me Tvoj duh prati u ovoj strašnoj dolini smrti, kojom moram proći. Da mogu i ja, kao Ti, o moj Spasitelju, umirući, pun vjere i pobjednički izustiti: "Svršeno je! Oče u ruke Tvoje predajem duh svoj!"

LJUBAV PREMA KRISTU

Jedan svetac

Sveti biskup i crkveni naučitelj Alfons Liguori (+1787.) povukao se u visokoj starosti i živio u Nocera de Pagani. Ondje je osam sati dnevno boravio pred Presvetim. U Spasiteljevoj blizini osjećao je veliku utjehu u svim teškim kušnjama, što su ga stigle. Često su ga morali silom izvesti iz crkve. Dok je bio u svojoj sobi, često bi rekao bratu, koji ga je dvorio: "Odvedi me u kapelicu, moram Isusu nešto reći". Kad mu već stanje nije dopuštalo, da ide u kapelicu, dao se je tamo na stolcu odnijeti. Kad već ni to nije moglo biti bio je vrlo žalostan. Ispovjednik ga je tješio ukazujući, da ima u sobi mali oltar, ali on odgovori: "Ali Isus nije ovdje!" Najblaženijim časovima svoga života, smatrao je satove provedene pred Presvetim.

Svećenik

Župnik Feuerberg umro je 18.listopada 1872. Kad su mu prije odrezali nogu, žalili su ga mnogi. A on reče: "Boga ne ljubimo ni nogama ni rukama, nego srcem. Ovo mi neće nitko uzeti... Da se mogu što tjesnije sjediniti s Raspetim Kristom, dao bih i drugu nogu, obadvije ruke i glavu!"

Jedan mornar

K jednom svećeniku dođe mladi mornar i zamoli ga za jednu uslugu, jer svećenik bolje piše, nego on-mornar. Stavi pred svećenika papir i zamoli, da napiše velikim i jasnim slovima: "Ljubim Isusa, a ti?" Svećenik ga upita, što će mu to. On reče: "Sutra će moj brod zaploviti morem. Ne uzmem li već unaprijed jasan stav prema Kristu, moglo bi se dogoditi, da se postidim svoje vjere. Čim stignem na brod, pričvrstiti ću ovo na svoj čamac, i svatko će znati, da sam kršćanin."

Jedna djevojka

1913.godine prešla je u Sarajevu 22-godišnja Srbijanka Đurđa Pavlović sa grko-istočne vjere na katoličku. Godinama je razmišljala o tome. Ovaj korak je učinila tek kad je postala punoljetna, jer su se tome protivili i majka i očuh. Prelaz je izazvao u gradu veliko uzbuđenje, tim više, što je izjavila, da je odlučila stupiti u samost. "Služavki Maloga Isusa". Sunarodnjaci bili su vrlo ogorčeni i protivili se. Jednoga dana odvezu je kolima srpskom metropoliti. Ovaj je podvrgne strogom saslušanju. Kad ju je upitao, što ju je sklonulo na taj čin, odgovori: "Želja za dnevnom sv.Pričesti. Metropolita dade pozvati majku, neka ona nagovori kćerku, da se vrati u pravoslavnu Crkvu. Majka je doista učinila sve, da dijete predobije. Đurđa joj čvrsto pogleda u oči i reče: "Majčino mlijeko je jako, ali je jača sveta Krv Kristova, što je potekla iz duboke rane Njegova Srca". Jedan od svećenika nagovarao ju je da popusti majci za volju, a ona mu odgovori, da je jutros primila sv.Pričest, a Krv Kristova jača je od svega na svijetu.

Jedan đak

Jedan učenik bio je uvijek vrlo točan. Jednoga dana nije došao na vrijeme kući. Majku je obuzeo strah, i ona pođe, da ga traži. Išla je istim putem, kojim je dijete dolazilo iz škole. Upravo je htjela proći mimo crkve, kad joj mališan istrči veseo iz crkve. "Ali dijete, gdje si bio tako dugo?" pitala je majka zabrinuto, a ipak vesela, što joj se sinu nije ništa dogodilo. Dječačić važno objasni: "Znaš mamice, kateheta nam je rekao, da sve kažemo Isusu, bilo dobro ili zlo. I upravo danas pripovijedao nam je gosp.učitelj vrlo lijepu priču, i ja sam odmah pošao, da je kažem Isusu."

Jedno dijete

Bilo je to u jednom selu. Šest-godišnje dijete uspinjalo se cestom. U rukama je imalo veliki molitvenik. Putem je išao i svećenik pa je upita: "Je li mala, kuda ćeš ti s tom velikom knjigom?" Nedužno dijete pogleda srdačno svećenika svojim velikim sjajnim očima i reče: "Ti si svećenik, pa to ne znaš? Idem u crkvu. Tamo stanuje dragi Spasitelj". Svećeniku je taj čas bilo jasno: Djeca, koja su sačuvala krsnu nevinost poznaju Spasitelja i ljube Ga. Svećenik je ušao sa djevojčicom u crkvu i reče joj: "Moli i za djecu, koja idu k meni u školu, da tako ljube Isusa kao i ti." I gle. Dogodi se - da je nakon nekoliko dana kasnije išao u školu. Dvoje djece izađe mu veselo ususret. Upitao ih je: "Odakle dolazite?" Oni odgovore: "Bili smo u crkvi. Svaki dan posjećujemo dragog Spasitelja!"

Iskušenje novokršćanina

Mnogo se govorilo o Indijcu Sundar Singh-u. Nakon mnogih sumnja našao je mir srca jednim doživljajem s Kristom. Rodbina je nastojala svim sredstvima, kako bi ga odgovorila da postane

kršćanin. Otac mu je govorio, da on nije ništa mudriji od svojih predа. Ovim svojim korakom uništit će sve očeve nade. "Mogao bi postati ministar ili general. Bože sačuvaj da postaneš kršćanin". Ovim riječima završio je otac posljednji razgovor. Vrlo ugledni i bogati ujak povede osamnaest-godišnjeg momka u svoj dvor i dovede pod jedan veliki duboki svod. On otvori više velikih sanduka. Sundan ugleda debele snopove novčanica; smotke zlatnog novca i druge dragocjenosti od neizmjerne vrijednosti. "Sve će ovo biti tvoje, ako ostaneš naš", reče ujak i kao u znak molbe stavi svoj turban pred Sundarove noge. Iskušenje je bilo veoma veliko! Takvo bogatstvo nije mladić još nikada vidio. Još ga je više dirnulo što se stari ponosni rođak ponizio pred najmlađim članom obitelji. Njegova ljubav prema Kristu bila je jača i on odgovori - ne. Od tog časa Sundar Singh nije više bio sin svoga moćnog plemena.

Vrijeme je

P.Valenti Paquay upita jednog dana jednu novakinju: "Koliko je sati?" Ona je htjela pogledati na kućni sat, no on slegne ramenima i reče: "Vrijeme je da ljubimo Isusa". Nekoliko tjedana kasnije upravi on istoj sestri pitanje: "Je li već kasno?" Ona brzo odgovori: "Vrijeme je da ljubimo Isusa". "Ta ti vrijedi", odgovori sveti otac radosno, "dobro si shvatila moju lekciju".

PREDANJE KRISTU

Jedno dijete

Na groblju u gradu Mannheimu nalazi se spomenik na jednom dječjem grobu. Na spomeniku je napisano: "Isuse, Tebi za ljubav". Kako je došlo do tog natpisa? Teško je oboljelo dijete bogatih roditelja. Odmah su pozvani liječnici. Jedino što su mogli ustanoviti bilo je, da je po ljudskom mišljenju smrt neizbježiva. U toj nevolji pozovu teško ražalošćeni roditelji svećenika. On je samo nekoliko časaka razgovarao s bolesnim djetetom. Od tog časa nestalo je kod bolesnike svakog traga nemira i nestrpljivosti. Dijete je često šaputalo: "Isuse Tebi za ljubav." Ove riječi izgovaralo je s toliko pobožnosti i srdačnosti, da roditelji nisu mogli suspregnuti suze. I s riječima: "Isuse Tebi za ljubav", preselilo se dijete u vječnost. Riječi djeteta nisu roditelji mogli zaboraviti i stavili su ih na grob svoga ljubimca, koji ih je prerano ostavio.

Jedan dječak

Za vrijeme građanskog rata u Španiji pao je u ruke neprijateljskoj rulji jedva deset-godišnji dječak, Dominik Val. Bio je ministrant u svom mjestu i netko ga je izdao. Strašno su ga mučili i zlostavljali. Napokon su ga razapeli na crkveni zid.

Krv je tekla iz probodenih ruku i nogu dječaka. Mali mučenik vikao je i stenjao od boli. Iz njegovih usta nije se čula nijedna riječ osim - Isusa i Marije. Napokon zarine jedan nečovjek mač u grudi dječaka, a lešinu baci u rijeku.

Jedna djevojčica

Mlada, veoma pobožna talijanska djevojčica, ležala je na samrti. Svećenik ju je posjetio i pitao: "Poznaješ li me?" "Ne", odvratila je tiho. "Vidiš li me?" pitao je dalje svećenik. Krasan odgovor dala je umirućа: "Non vedo che Gesu" - ne vidim nego Isusa". Blago onome, tko na samrti može reći: "Ne vidim ništa nego Isusa!"

Jedan svećenik

Velečasni Vinko Palloti zapisao je na duhovnim vježbama 1827.god.nekoliko lijepih rečenica. U njima odsjeva neopozivo predanje svoga bića Isusu Kristu, i one će biti geslo u budućem životu Pallotia: "Moj život neka je uništen, a život Isusov,neka je život moj... Kristova molitva - moja molitva; Kristov nauk - moj nauk; Kristova ljubav - moja ljubav; Kristova ljubav prema Mariji - i moja ljubav prema Njoj."

Jedna redovnica

Sestra Dorotea Kerkhof stupila je u samostan u punoj snazi i cvijetu mladosti. Istom što je položila zavjete, izbio je svjetski rat. Sestra Dorotea radila je u bolnici u Dortmundu. Njegovala je bolesnike, vršila noćnu službu, dužnost vratarice i obavljala poslove u gradu. Punih devet godina što ratnih - što poratnih radila je neumorno. Iznenada nastupi potpuna iscrpljenost i ona morade leći. Jednom prizna nadstojnici: "Kako sam često došla gladna iz grada. Tako bih rado bila pojela komadić kruha s maslacem. Nisam se usudila, da ne uzmanjka bolesnicima." Toliko je oslabila, da se ni uspraviti nije mogla. Kratko vrijeme prije smrti, kojoj se iskreno radovala, reče sestri, koja ju je njegovala: "Kad umrem, namjestite me tako, da budem licem okrenuta prema svetom Sakramentu. Jer, za Isusa sam živjela, - za Isusa i s Isusom hoću umrijeti."

Jedna blažena

Krescencia Höss ležala je teško bolesna. Kad bi je posjetioci pitali kako joj je, odgovorila bi: "Dobro mi je. Smijem trpjeti za Isusa." Katkada je molila i kratke molitvice, što ih je u teškim bolima sama izmislila:"O kosti moje hvalite Boga, što vam je dao sposobnost da trpite!"

Jedan svetac

U zimsko doba išao je sv.Franjo Asiški u svom siromašnom odijelu i drhtao od studeni. Jedan rugalac mu dovikne: "Ej Franjo, ne bi li mi prodao jednu kaplju svoga dragocjenog znoja?

Dobro ću ti platiti!" Smiješeći se, odvrati svetac: "Prodao sam ga već odavna i to uz vrlo visoku cijenu." Čitav svoj život, bio je žrtvovao Spasitelju. Znao je, da će Bog njegovu žrtvu bogato nagraditi.

Gospodinova zahvalnost

Jednom za vrijeme sv.Mise, neposredno iza pretvorbe, utonula je bl.Angela Foligno u razmatranje o raspetom Bogu-Čovjeku. Kako je ondje stajala obuzeta sućuti - i kao uronjena u muke Raspetoga, začuje kako Krist na križu stenje i bogate blagoslove dijeli onima, koji imaju sažaljenja za Njega, i koji nastoje, da ga slijede u patnjama. "Neka moj Otac blagoslovi vas, koji sućuvstvujete sa mnom, koji dijelite moje patnje, i idete mojim putem; dostojni ste da operete svoje haljine Mojom Krvlju. Blaženi, koji ste dostojni, da trpite; iz samilosti prema samima sebi podnosite siromaštvo, boli i prezir, sa mnom, koji sam za vas neizmjerno trpio i bio raspet, da vas oslobodim vječnih i beskrajnih muka. Blagosloveni da ste vi, koji se pobožno i samilosno sjećate mojih patnja, tog čuda svih vremena, spasenja i života svih nesretnih, i jedino utočište svih grješnika. Time ćete imati udjela i kroz svu vječnost baštiniti kraljevstvo, slavu i uskrsnuće što ga stekao svojim trpljenjem. Neka vas blagoslovi moj Otac i Duh Sveti! Neka vam je i Moj osobiti blagoslov, kojega ću dijeliti na posljednjem sudu; jer kad sam došao među svoje, niste me odbacili, kao moji progonitelji, nego ste mene osamljenoga puni sućuti primili u svoje srce kao dragog Gosta. Blagoslovljeni da ste, koji ste priporavno trpjeli sa mnom, i bili moji drugovi, kad sam gol, bolestan, gladan i žedan visio i umirao na Križu. Time ste učinili pravo djelo milosrđa. Zato ćete u onaj strašni dan čuti: "Dođite blagoslovljeni Oca Mojega i primite kraljevstvo, koje....; jer sam na Križu bio gladan i vi ste me nahranili." Što dalje slijedi, kaže blažena, izjavio je Krist čudesnim govorom: "Nemoguće je, kažem vam, naći izraz za onu nebesku ljubav, koja je sjala iz pogleda i očiju blagoslovljenog lica Boga-Čovjeka Isusa Krista."

BUDIMO KRISTU SLIČNI

Sličan u patnjama.

Često se događalo za španjolskog građanskog rata, da su vojnici narodne vojske odbijali kloroform i druga omamljujuća sredstva, ako je bio potreban kirurški zahvat. Kao uzrok naveli su, da žele slijediti Krista i biti Njemu slični. Tako na pr. Laurentio Blanca iz Burgosa. Bio je u boju teško ranjen i trebalo je pristupiti operaciji. Htjeli su mu dati kloroform, kako bi mu prištedjeli strašne boli. On energično odbije. Dok su liječnici zadirali svojim instrumentima u njegove žive rane, on je rukama čvrsto pritiskivao raspelo na svoje grudi. Silne boli prikazivao je Bogu za spas domovine.

Sličan na samrti

Na zapovijed progonitelja Crkve u Meksiku, bili su osuđeni na smrt i izvedeni iz grada 23.studenoga 1927., mladi otac Isusovac Mihael Pro i njegov brat inžinjer. Putem na stratište zamoli ga jedan oficir, da mu oprosti, jer on samo vrši nalog svojih predpostavljenih. Mučenik mu reče: "Ne samo da vam od srca opraštam, ja sam vam pače vrlo zahvalan. Kad su stigli na vojnu streljanu, zatraži svećenik kao posljednju želju: "Dozvolite mi, da jedan časak molim". Kleknuo je i molio. Zatim ustane. Na zapovijed: "Gotovo", raskrili ruke u obliku križa. U lijevoj je držao krunicu. I na smrtnom času htio je biti sličan svome Spasitelju.

Vjerni katehista

Jedan misionar u zapadnoj Africi poslao je crnog katehistu Josipa Ndotana jednom najdivljem susjednom plemenu. Josip radosno prihvati nalog. Nakon pola godine pođe misionar, da sam obiđe udaljeno mjesto. Došavši tamo upita za katehistu. Poglavica pokaže rukom na oglodani kostur i samo reče: "Josip Ndotuno". Kraj skeleta ležala je limenka, u kojoj je bila zadnja pokojnikova poruka. Pater je čitao: "Ljudi su ovdje vrlo zli. Često sam pokušao govoriti o dragom Bogu. Oni su me ismijavali. Tukli su me i prijetili:"Ubit ćemo te". Krstio sam umiruću djecu. Jučer mi reče poglavica: "Mi te više ne ćemo trpjeti u našem selu. Ti ubijaš našu djecu, kad ih vodom polijevaš po glavi. Odlazi!" Preteško sam bolestan, a da bih mogao otići. Mislim, da su me ljudi otrovali. U prsima mi gori, glava me boli. Ne mogu dalje. Istjerali su me u šumu. Tu sam našao malu kolibicu, koja služi kao zaklon za koze. Rekao sam dragom Bogu: "Veoma mi je zlo, ali ću ustrajati. Tako bi želio spasiti ove ljude. Zato vapim k Isusu: Neka i moje tijelo bude raskidano, kao i Njegovo, kad su ga na smrt izmučili. Kao što je Isus trpio žeđu na samrti, trpjeti ću je i ja u mojim posljednjim časovima. I ja ću umrijeti sam i ostavljen od sviju, kao i moj Spasitelj. Želim umrijeti, da se ovaj narod obrati Kristu." Svećenik je pokupio ostatke tijela, ovoga svjedoka vjere i sahranio ih na misijskoj stanici u blagoslovljenoj zemlji. On je doista bio žrtva otrova. Pet godina kasnije, bilo je cijelo selo kršćansko.

Kalež patnje

Bilo je to u 17.stoljeću. U Innsbrucku ležao je na samrti neki plemić. Rođaci i prijatelji stajali su uz njegovu postelju. Upravo je bilo vrijeme, da uzme neki gorak lijek. Kazali su mu, neka svlada odvratnost, i ispije čašu za ljubav onome, koji mu je najdraži. Bolesnik je kružio pogledom od jednoga do drugoga. Napokon ustavi pogled na slici što je visjela na zidu. Prikazivala je Isusa na Maslinskoj gori. I on reče: "Tebi za ljubav, najdraži prijatelju, - ispijam ovaj kalež, jer si Ti radi mojega spasenja ispio kalež muke!"

Spasitelj se tuži

Zbilo se početkom korizme 1858.godine. Pokojna Emilija Schneider vidje jednom Gospodina, kako stoji pred njom ranjena Srca i s kaležom u ruci. Puna sućuti divila se i kliknula: "O, kad bi i moje srce bilo ranjeno kao Tvoje!" Spasitelj je milo i tužno pogleda i reče: "Mnogo ih je, koji Me žale radi Mojih patnja, ali ih je malo, koji hoće trpjeti sa Mnom. O, kolikih se milosti lišavaju na taj način!"

ZAHVALNOST KRISTU

Kasna zahvalnost

Prije više godina bio je neki zločinac u Torinu osuđen na smrt. Njegov boravak u zatvoru, a naročito smrtna osuda privela ga je svijesti. On se potpuno obratio i obavio ispovijed cijeloga života. Na dan smaknuća došao je u ranu zoru u ćeliju osuđenika svećenik, da ga pripravi na posljednji put. Našao je kažnjenika gdje kleči. U rukama je držao križ i kvasio ga suzama. Svećenik je mislio, da plače od straha pred smrću i htio ga je ohrabriti. No osuđenik reče: "Ne plačem, što se plašim smrti. Zaslužio sam je i rado ću je podnijeti, kao zadovoljštinu za svoje grijehe. Plačem, što nisam ljubio Onoga, koji me je vjerno ljubio i onda, kad me je sav svijet odbacio. Svi su me ostavili. Svi me preziru, kao prostog zločinca. Samo Jedan ostao mi je vjeran, samo Jedan ima i sada milosrđa za mene, a to je moj raspeti Otkupitelj. Srce hoće da mi pukne od žalosti, što sam tako kasno spoznao Njegovu ljubav, i tako je kasno uzvraćam."

Suze zahvalnice

Jedan teški ranjenik morao se podvrći opasnoj operaciji. Primio je Sakramente umirućih. Poslije svete Pričesti ležao je kao mrtav. Malo zatim otvori suzne oči. Sestra bolničarka mislila je, da plače radi blize operacije i htjela ga je osokoliti. On joj odvrati: "Suze su mi navrle od sreće, što je Spasitelj bio i opet toliko milosrdan i došao k meni."

Pjesma zahvale u času smrti

Jedan mladić završio tok svoga života sa 22 godine. Dozrio je u školi križa. Primivši sv.Poputbinu, ležao je na jastucima mirno i kao preobražen. Iznenada se uspravi i zamoli svećenika: "Velečasni, molim vas, pomognite mi pjevati!" "To baš ne će biti lako!" "Ipak, ako mi vi pomognete, ići će". "Dobro, a koju pjesmu? U slavu Marije? Stoj čvrst mi? Ili koju drugu?" "Ne, sad ne ove. Nego ovu:"Sion goru". I umirući otvo-

ri blijede usne, koje su do sada samo šaputale i zapjeva: "Sion goro pjevaj-kliči, Spasitelja svoga diči. Svog Pastira Vođu svog." Svećenik je pjevao s njim, a oči se ovlažiše. Najednom glas zapne umirućemu od slabosti, a svećeniku od plača. Jednom kasnije reče svećenik: "Tako nešto još nisam doživio, da netko umre s pjesmom na ustima!"

KRIST SUDAC

Sudac - prijatelj

Jedan poznati redovnik piše: "Moj otac se rodio 1801.god. Djed je bio istaknuti slobodni zidar. Pa, kako tadanja politička i ratna previranja, tako i duh u obitelji, priječili su svaku vjersku pouku. I primjeri krivovjeraca imali su utjecaja. Tako se zbilo, da moj otac nije primao nikakve katoličke pouke - nakon uobičajene prve sv.Pričesti. Ne samo to, nego se je u svojoj 26.godini vjenčao kod protestanata, a djecu je krstio i odgajao protestantski. Svoj položaj i prirođenu dosjetljivost toliko je koristio, da se nije usudio govoriti što o katolicizmu kako oni iz okoline, tako i podčinjeni. Tada Bog odabere drugi, prekrasan put i način. Uz velike poteškoće, a iz dubokog uvjerenja prijeđe moja majka 1840. u katoličku Crkvu. To isto učini sa djecom. Ovaj majčin korak, i neke druge izvanredne okolnosti djelovale su da se i moj otac izmirio s Bogom. Doduše, tek nakon godine i pol duševnih borbi. Usprkos svih zadirkivanja, on je postao i ostao dušom i tijelom uvjereni i revni katolik. Samo s jednog uzroka nije sreća bila još potpuna. Mučila ga napast o nepouzdanju zbog prošlosti. Ova je porasla jednim prizorom, kojemu sam i ja - đak gimnazije - 1859.god. bio svjedok. Otac je sada zalazio u samostan Karmelićana. Tamo je živio jedan slijepi pater. Jednoga dana on je razgovarao s ocem i sa mnom. Iznenada počne gorko plakati. "Velečasni, što vam je?" upita moj otac. "Dragi prijatelju", glasio je odgovor, - i pri tom pipajući tražio ruku mojega oca, - "meni je sedamdeset godina. Jednom nogom sam u grobu. Kakav će to biti strašan sud!" "Ali za Boga", odvrati moj otac, "ako vi tako govorite? Vi, koji ste tolike godine (40) u ovom strogom redu; i već 20 godina podnosite tako strpljivo vašu sljepoću, što da kažemo mi svjetovnjaci, što da rečem, osobito ja?" Otada je kod mojega oca nestalo prirođenoga humora i dosjetljivosti; zamijetila je gotovo sjetna ozbiljnost. Tada Bog pozva mene 1863. sa sveučilišta u redovnički stalež; ondje sam tek spoznao pravoga Boga, pobožnost prema Srcu Isusovu. Pomislio sam: "To će biti nešto za mojega oca", i počeo sam u svojim pismima, da ga za to zainteresiram. Drugo je učinila milost i "Glasnik Srca Isusova", koji je počeo izlaziti prije kratkog vremena, a otac i majka marljivo su ga čitali. Koncem srpnja 1870. posjetio sam oca. Za jedne šetnje sjeli smo na klupu u šumi. Tada poče moj otac: "Ti me više ne ćeš zateći živoga. Čuj dakle moju posljednju želju. U prvom redu stavljam ti za dužnost, da kao svećenik objaviš sve, što ću ti kazati, i tako popraviš ono, što sam ja

skrivio kao slobodni zidar. Drugo, nad mojim grobom ne smije biti ni o čemu govora, nego:"Ovdje počiva Josip..., čovjek, koji se ni u životu ni na smrti nije stidio biti i priznati se vjernim sinom svete rimokatoličke Crkve i njezinog nepogrešivog poglavara. Koji je, vršeći savjesno svoje vjerske dužnosti crpio snagu, da vjerno i savjesno ispunja . dužnosti prema caru i domovini, kako je Krist rekao: "Dajte caru carevo - a Bogu Božje". Treće, postavite na moj grob granitni križ. U njega uklešite medaljon od kararskog mramora sa slikom Božanskog Srca Isusova, a naokolo riječi: "Kako se lako umire, ako u životu štujemo Srce svoga Suca". I doista. Ocam sam našao mrtva. Sahranjen je bio točno godinu dana iza našeg razgovora. Lijes je slijedilo više od sedamdeset oficira i činovnika. Izvanredan je bio dojam, što ga je učinio jednostavan govor župnika. Grob mojih roditelja resi i danas granitni križ sa medaljonom i natpisom. Moja dobra majka pošla je za ocem 1879. Moja najstarija sestra, nekad protestantkinja, umrla je kao kat.redovnica, a moj brat kao Kapucin. Čudnovati su putovi Božji.

"On me gleda!"

Za vrijeme velikog građanskog rata u Španiji, jedno pismo iz Andaluzije, javlja slijedeći provjereni događaj: U jednoj crkvi, koju su neprijatelji opustošili, stajao je na oltaru lijepi mramorni kip Srca Isusova. Trebalo ga je srušiti i razbiti. Nakon nekog oklijevanja odluči jedan čovjek, da će to izvršiti. No čim je s poslom bio gotov, obuze ga silno uzbuđenje. Kao izbezumljen stao je stenjati: "On (Isus) me gleda! On me gleda!" Ni pod koju cijenu nisu ga mogli skloniti, da ruši i druge kipove u crkvi. Kad se je vratio kući, umro je nenadano od kapi.

U KRISTU JE SPAS

U očekivanju vječnog blaženstva

Umirao je plemeniti obraćenik, grof Friedrich Leopold Stolberg. Njegov prijatelj dekan Kellermann stajao je kraj postelje. S vremena na vrijeme rekao bi koju rečenicu iz Sv.Pisma. Pobožni starac prihvatio bi je riječima punim vjere. Kad je svećenik rekao (Iv.17,3):"To je život vječni, da spoznaju Tebe, jedinoga pravoga Boga i koga si Ti poslao Isusa Krista", zasjalo je lice umirućega kao preobraženo nebeskom radošću. Osobito su ga utješile riječi apostola (1 Kor 1,3o): "Krist nam je od Boga poslan za mudrost, pravdu, posvećenje i otkupljenje". Od čas na čas ponavljali su mu ove riječi, a ponavljao ih je i sam. Tada ga Kellermann podsjeti i na druge apostolove riječi (Rim. 8,35): "Tko će nas odijeliti od ljubavi Kristove?" Stolberg upadne: "Ni smrt ni život..., ništa nas ne može odijeliti od ljubavi Božje, koja je u Isusu Kristu, Gospodinu naše-

mu". Njegove zadnje riječi (na ovoj zemlji) bio je pozdrav: "Hvaljen budi Isus Krist!" Pred svojom ženom i dekanom Kellermannom odredio je grobni natpis: "Ovdje počiva Friedrich Leopold i t.d., rođen 7.studenoga 1750. umro.... i rečenicu (Iv.3,16): "Tako je Bog ljubio svijet, da je jedinorođenoga Sina dao, da nitko, tko u Njega vjeruje ne propadne, nego, da ima život vječni."

Grobni natpis.

Na seoskom groblju u Doneraile-u počiva svećenik pjesnik Shehan. Poznat je kao revan pastir i pripovijedač. Na križu stoji natpis dubokog smisla: "Gospodine, gdje stanuješ?" "Dođi i vidi!" (Iv.1,39). Tko zna evanđelje, taj zna i kakav odgovor slijedi na ove riječi Spasiteljeve: "Od onoga dana ostadoše s Njim".

Posljednja molba.

13.listopada umro je u Innsbrucku pater Franjo Hattler D.I. Bio je spisatelj i čitavo je svoje djelovanje posvetio štovanju Srca Isusova. Kad mu je svećenik htio pružiti sv.Poputbinu uspravi se 78-godišnji starac na svom bolesničkom krevetu. Duboko sabran i sklopljenih ruku molio je kao posljednju ispovijest svoje vjere posljednju kiticu iz Himne: "Adore te devote" (Klanjam ti se smjerno): "Isuse, pod velom koga gledam sad,
O utaži živu, moje duše glad.
Daj, kad jednom dođe, vječne zore cik
Da Ti blažen gledam razotkriven lik!" Amen.

ISUSOVA LIČNOST

Djelovanje Isusove ličnosti na srca pogana

Protestantski misionar Dr.Ivan(Jones) Stanley napisao je malu knjižicu, koja je tiskana god.1925. Naslov je "Krist indijskih cesta". Svršetkom 1928.god.prevedena je već na četrnaest jezika (njemački Furche-Verlag, Berlin). Knjižica je pisana jednostavnim govorom, no najvažnije misli, što ih pobožni misionar iznosi doista su vrijedne pažnje. Posljednih 10-15 godina zbiva se u mišljenju Indijaca tiha revolucija. Upravo njihovi najveći duhovi osjećaju veliku sklonost prema Otkupitelju. On ne pripada prošlosti. On živi i postaje domaći na indijskim cestama. On 'veliki Savremenik' svuda stvara promjene. Uzdiže ponižene, oplemenjuje čudoređe. Iz svačijih usta čujemo riječi Novoga Zavjeta. Mnogi nastoje uskladiti svoj život u duhu Isusovu. Pogani se kršćanski izražavaju: "To je moja kršćanska dužnost!" Ili: "Ne gojim kršćanske osjećaje prema ovome čovjeku!" Kratko rečeno, na

svakom koraku osjećamo kako dubok utjecaj vrši 'najveći Karakter čovječanstva'; kako blagotvorno djeluje u svim pa i najširim slojevima naroda. Uz ova svoja opažanja povezuje pisac i izvjesne nade, koje bismo mogli možda i kritizirati (usp.St.Z.117,3o2). U svakom slučaju knjiga jasno pokazuje, kako su uz Isusovu ličnost čvrsto povezani i najširi narodni slojevi.

Utjecaj Isusove ličnosti na radnika koji se bori.

Neki radnik našao je put ka Kristu nakon mnogih zabluda. Osvrćući se na svoj život piše: "Evo odlomaka moga života:najprije zastupnik radnika-prije toga nesvjesni protivnik Krista. Stoga razloga napustio jednoć namještenje. Pomagao raspršiti udruženje spasonosnih četa - kao zastupnik radnika pred vojnim sudom ratne godine 1917. - Vojnik, kao takav revolucionarac - pomalo kršćanin - obraćen. - Kao obraćeni radnik, kućni sluga jednog kršćanskog udruženja. - Otkrivam slabe strane Crkve i kapitalista - bezutješan - vidjeh Krista - bivam duševno zdrav. Novi život uza stari teški posao - Krist kao osloboditelj Crkve iz nevolja i rješenje socijalnih pitanja, naročito radnika - usprkos nužnog odobrenja opravdanih zahtjeva radnika za kruh i poboljšanje životnih prika - usprkos borbe mir u srcu!"

Kako djeluje Isusova ličnost na srce puno vjere

Lucija Kristina bila je bogato nadarena milošću. Po svojim zanosnim molitvama stekla je mnoga saznanja. Tako piše u svom dnevniku (str.51.): "Češće mi je dano, da sam za vrijeme klanjanja pred Presvetim, na posve duhovni način naslućivala Božansku ljupkost Gospodinove Osobe, koja je svakog počitanja dostojna. Moja duša bijaše sasvim obuzeta moću Božanske miline. Ona (duša) je to nazirala tek na vrlo nesavršen način. Pa ipak i to je dostajalo, da osjeti, da bi se zacijelo odijelila od tijela, kad bi gledala jasnije i savršenije. Samo je očita Volja Božja drži i veže uz tijelo. Završava riječima: "Milino Isusova, ti si nebo!"

DUH KRISTA

Duh ljubavi

Bilo je to za vrijeme velikog građanskog rata u Španiji. U zatvoru se nalazio Viktor Pradera, znameniti pisac, poznat u čitavoj Španiji. Svojim djelima bio je neumorni apostol i branitelj katoličkih istina. U zatvoru je bio i njegov sin. Obojica su bila osuđena na smrt. Nije bio bogat, a njegovo ime kao katoličkog pisca bilo je i suviše poznato, a da bi se smio nadati pomilovanju. Kad su krvnici podigli puške, da ga strijeljaji i nanišanili, Pradera podigne križ i reče: "Čujte me! Nema druge istine do ove

koju držim u ruci. Isus Razapeti je najviša stepenica morala. Vi gorite mržnjom, a On plamti ljubavlju. Vi me hoćete ubiti, a On će me učiniti besmrtnim. Neka vam se smiluje ljubav Kristova. Da živi Krist Kralj!

Duhovno Srce čovječanstva

Slikar Hans Thoma, osvrčući se na svoj život piše: "Iako se svijet odvraća od Krista, On je za pojedine duše ipak utjeha. Tu se je On uvijek očitovao kao izvanredna snaga. I zato ja sve više vjerujem, da će se Isusova nauka i Biće očitovati kao Duhovno Srce za čitavo čovječanstvo i za sva vremena!"

KRISTOVA NAUKA

Riječi jednog sveca

Kratko vrijeme prije smrti zatražio je sv. Bonifacije, biskup u Lausanni, da mu donesu evanđelje. Primio ga, poljubio i rekao: "To je ono, što sam naučio i prema čemu sam živio. To je moja vjera i ufanje, moja želja i moja čežnja na smrtnom času."

Jedna svetica

Mala sv. Terezija upravila je pogled na evanđelje i priznala: "To mi je dosta!" Zatim doda: "Sa slašću slušam Isusove riječi. One mi kažu sve, što moram činiti... Više nego ičim drugim bavim se evanđeljem za vrijeme molitve. Odatle crpim sve, što mi duši treba. U njemu nalazim uvijek novo svijetlo i otkrivan tajni smisao."

Pisao

Veliki ruski romanopisac Dostojevski, nalazio je jedinu utjehu u Novom Zavjetu, za vrijeme svoga progonstva u Sibiriji. Četiri godine imao ga je pod jastukom. Čitao ga je kao netko, tko je propao-izgubljen. Po njemu je doživio i svoj pravi preporod. Razmišljao je o svakoj riječi. Naučio ga napamet, i nikada ga nije zaboravio. Mnogim uznicima čitao je iz Sv. Pisma. Po njemu je naučio čitati jednog zatvorenika. Njegova kćer pripovijeda, kako su joj mnogi očevi štovatelji rekli: "Kakav čudnovat slučaj, da vaš otac nije imao osim evanđelja što da čita, i to za najvažnijih četiri godina svoga života!" Ona im reče: "Slučaj? Ima li u našem životu doista slučajeva? Nije li sve predviđeno? Isusovo djelo nije dovršeno. U svakoj generaciji izabire On sebi učenike Daje im znak, da Ga slijede, i daje im istu moć nad srcima ljudi, što ju je dao ribarima u Galileji."

Mislilac

Filozof Immanuel Kant u Königsbergu, piše Goetheovom prijatelju Jung-Stillingu: "I u tome imate posve pravo, što mir tražite jedino u evanđelju. To je neiscrpivo vrelo svih istina. Ne možemo ih nigje naći pa pretresli mi razumom sve (nebo i zemlju.)"

Književnik

Poznati ruski pisac Merežkovskih piše u svojoj knjigi "Nepoznati Krist"+ "Dnevno čitam Novi Zavjet, i čitati ću ga, dok budem vidio".

Slikar

Pod kraj života piše poznati slikar Hans Thoma: "Zagledao sam duboko u život. Žestoko sam osjetio njegovu moć. Ta ja ne bih bio umjetnik, kad ne bi svim sjetilima prianjao uz život. Što sam dublje zagledao u život ljudi i svoju vlastitu dušu, to mi je sve više i značajnije Isusovo evanđelje. Tu je sadržano sve: sva visina i dubina i sva bit života. Uvijek otkrivamo nešto novo. Nije nikakvo čudo, da je Isus rekao: "Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje ne će proći!" One su doista božanske, ali su i tako srdačne, ljudske. Iz ove knjige nad knjigama crpim sve više utjehe. To je najbolji tumač svakoj tajni života."

Industrijalac

Mr. Heyde, veoma uplivni predsjednik jednog velikog američkog industrijskog koncerna, odlučio je dati ostavku u starosti od 86 godina. Njemu u čast bila je priredjena oproštajna svečanost. Tom zgodom održao je on svoj posljednji svečani govor. Na čudo svijuj, ovaj govor bio je jedinstveno ispovijedanje kršćanstva. "Približavam se, rekao je on, svojoj 87. godini života. Doduše malo nesigurnih nogu, a na čelu organizacije, koja je svojim materijalnim sredstvima postigla u svijetu silne uspjehe. Osjećam potrebu, da se ovdje javno priznam sljedbenikom Isusa Krista i Njegovog evanđelja. Nadalje ispovijedam onima, koji to još ne znaju, da sam za svoga dugoga života uložio mnogo novaca i vremena da se ova evanđeoska nauka raširi po čitavom svijetu. I to zato, jer sam kao glava moćne i utjecajne gospodarske organizacije malo po malo stekao iskustvo, da se u ovim nepovoljnim ekonomskim prilikama, kakove danas vladaju, mora širiti Kristova nauka više, nego ikad prije. Jer, kad bi ovu nauku, na primjer propovijed na gori, samo jedan dio ljudi prihvatio i praktički proveo u svom dnevnom životu, za kratko vrijeme nestalo bi svake bijede u svijetu. U svom životu sam iskusio, da nauka Isusa Krista rješava sve probleme. I kad bacim pogled na moj dugi i uspješni život ništa me ne čini tako sretnim, kao pomisao, da sam i ja nešto pripomogao širenju ove Kristove nauke".

KRISTOVA MUDROST I ZNANJE

Tlapnja i istina

1820.god. otvorio je poznati profesor filozofije Hegel, ljetni seminar svojih predavanja na berlinskom sveučilištu. Predavanja o logici započeo je riječima tako daleko preuzetnim, da bismo mogli reći, e to je hula na Boga: "Mogao bih reći sa Kristom: učim istinu, ja sam istina!"

Poučen od Srca Isusova.

P. Matteo poznat je kao apostol za širenje posvete obitelji Srcu Isusovu. On je držao propovijed u Lurdu. Poslije propovijedi pošao je k špilji. Neki skromni seljak pristupi mu, prihvati ga za ruku i upita: "Gospodine patre, jeste li vi držali propovijed u bazilici?" Pater potvrdi, a seljak nastavi: "Bilo je vrlo lijepo! Već godinama posvećujem dnevnu svoju sv. Pričest, i tjedno sat klanjanja u nakanu, da Srce Isusovo kraljuje i vlada u svakoj kući na svakom ognjištu. A sad ste vi upravo o tom propovijedali!" P. Matteo pozove seljaka, neka poslije večere dođe u njegovu sobu, jer želi s njime razgovarati. Seljak je doista došao. "Bdjeli smo", piše p. Matteo "do ponoći. Seljak je doista došao. Moj seljačić govorio je, kao pravi Božji učenjak". Usposavilo se, da on nije znao ni čitati ni pisati. Sav u čudu upita ga p. Matteo: "Pa odakle vi znate sve ovo, što ste mi govorili?" Seljak ga iznenađeno pogleda: "Odakle"? ponovi on. "I vi to mene pitate? Vi, koji svaki dan čitate sv. Misu? Ta samo po Njemu, po Spasitelju. On me je sam poučio."

U smrt za istinu

U Tongkingu (Stražnja Indija) bio je uhapšen radi vjere, nedavno pokršteni kršćanin imenom Khoa-Tuong. Tako je odvažno ispovijedao svoju vjeru, da mu se moramo diviti. Njegovu postojanost nisu mogle skršiti ni šibe, koje su razdirale tijelo; ni teške spone oko vrata i okovi pod čijim je teretom stenjao; niti tijesni kutić u kojem je mjesecima bio zatvoren. Jednog dana htjedoše mu urezati usijanim gvožđem na jedan obraz: "Kriva nauka Isusova". On se borio svim silama, ali nije mogao spriječiti. Bacili ga natrag u zatvor. On je nastavio moliti i vršiti duhovne vježbe, ali ne više onim mirom duše, kojim je to prije činio. Žigosanje njegove vjere, bila je za njega strašna sramota. Zato zamoli jednog kažnjenika neka mu rezanjem živog mesa izbriše prve dvije riječi. Tako je ostalo samo ime Isus. Mandarin je doznao za to i zapovijedi, da se izbrisane dvije riječi ponovo žigošu. Ovaj puta se Khoa-Tuong tako snažno borio, da su posumnjali, da će im operacija uspjeti. Mandarin je bjesnio. Ponovno ga je dao nepropisno teško šibati, ne bi li slomio njegov otpor. Svakim udarcem šibe, trgao se i komad mesa. Mučenik je stalno ponavljao: "Ja sam kršćanin, kršćanstvo je istina; to nije kriva nauka; ne, ne! Ne ću je se odreći." Krvnici su bili umorni i prekinuli mučenje. I opet su nastavili, ali sa istim neuspjehom. Da se stvar završi reče mandarin osuđenome: "Želiš li

živjeti, daj, da te žigošemo". "Radije umrijeti, nego da to dozvolim", odgovori kršćanin. "Dobro, dakle idi u smrt!" I Khoa odvedoše na stratište. Pred njim je išao jedan izvikivač i govorio narodu, da je osuđenik žrtva svoga neposluha, jer nije dozvolio da mu na obraz žigošu riječi:"Kriva vjera." Novokršteník je pošao u smrt za istinitost nauke svoga Božanskog Učitelja.

KRISTOVA ČUDESA

Dobar izgovor

Muhamed je začetnik vjere, koja je po njemu dobila ime. U prvo vrijeme svoga misijskog djelovanja naišao je na jak otpor svojih sunarodnjaka. U Meki su od njega tražili znakove čudesa. Karaišit mu reče: "Muhamede, učini čudo! Jedno čudo, kakvo je učinio Mojsije, ili Isus, i mi ćemo ti vjerovati." "Kakvo čudo želite?" "Brežuljak u Cafi pretvori u zlato!" "Dobro, učiniti ću", reče Muhamed i ode, da se moli. Uskoro mu pristupi - tako on kaže - anđeo Gabrijel poslan od Allaha,-svemogućega. Poslanik Božji reče:"Ako ti hoćeš, neka bude Cafa brežuljak zlato. No što će im znak? I onako ne će vjerovati. Bolje, da pričekaš, dok se obrate oni, koji se žele obratiti!" Muhamed mudro odgovori: "Dakle - čekat ću!" I čudo se nije dogodilo. Činjenica jest, da Muhamed nije nikada učinio ma kakvo čudo. Ne samo, da nije učinio takvo, kakvo je činio Isus, nego nikakvo, koje bi potvrdilo njegovo božansko poslanje. A takva su čuda u Krista veoma brojna.

"Slijepi vide" (Mt.11,5)

P.Brucher iz Buge, jednog grada u Kolumbiji saopćuje jedan događaj iz svoga misijskog života, časopisu, koji izlazi u Rimu. Bilo je to godine 1894. u Loji, jednom gradu Ekvadora. Priređena je procesija sa Presvetim,omolikom raskoši i sjajem, kako to samo Španjolci umiju, da i izvanjim načinom očituju svoju pobožnost. Onog časa,kada su sa Presvetim prolazili mimo jednog slijepca, molio je on živom vjerom, kao i slijepac u evanđelju: "O moj Spasitelju, Ti si i ovog časa isto tako dobrostiv i moćan, kao za Svog zemaljskog života. Vratio si vid tolikim slijepima. Izliječi i mene, molim Te." Tek što je izgovorio ove riječi progledao je. Čitav grad bio je svjedokom ovog čuda. "Labarum",list katoličke biskupije obznanio je događaj.

"Hromi idu" (Mt 11,5)

Godine 1900. dogodila se u Francuskoj teška željeznička nesreća. Nastradalo je preko 30 osoba. Svom silom naletio je brzi vlak Paris-Bordeaux na teretni vlak. Gabriel Gargau, poštanski činovnik u poštanskim kolima brzoga vlaka, bio je kao čudom izbačen iz smrvljenih kola. Slijedeće jutro našli su ga 18 m daleko od pruge. Zadobio je teške unutarnje i vanjske ozljede, među ostalim i tešku povredu hrptenjače. Od kukova je bio potpuno

uzet. Gotovo 2o mjeseci ležao je u bolnici i polako ginuo i približavao se smrti. Spao je na svega 36 kg.težine. Tada je izrazio želju, da ga odvezu u Lurd. Već sasvim hladna i ukočena pogleda ležao je na nosiljci kad mu se svećenik približio sa Presvetim i blagoslovio ga. I tada se dogodi nečuveno. Smrtno iznemogli protegne se na čas na nosiljci, siđe s nje i klikne jakim glasom: "Presveti, Gospode Isuse, ja sam zdrav!" Šezdeset liječnika bilo je upućeno u stanje bolesnika i pregledalo ga. Svi su bez iznimke ustanovili, da je to čudesno ozdravljenje, koje ne mogu naravnim načinom objasniti. To se dogodilo 2o.kolovoza 19o1 god. Gabrijel Gargau nije se više vratio svome zvanju. Ostao je u mjestu milosti i djelovao u službi bolesnika, sve do svoje smrti god. 1934.

Riječi jednog vjernika

Veoma poznati prot.misionar Stanley Jones reče jednom: "U svijetlu prirodnih zakona čudo je absurd. U svijetlu Isusa Krista ono je sasvim nešto naravno. Krist je centralno čudo kršćanstva. I jer je On sam "čudo", bilo bi doista čudo, da nije tvorio čudesa. Ne čine čudesa Isusa. On čini njih."

Ispovijed

Francuski pjesnik François Coppee piše: "Bilo je doba, kad sam ja na riječ "čudo", "vjera", prezirno slegnuo ramenima. Ali sada kažem: Postoji li jedno svemoguće Biće, Ono mora biti uzvišeno nad sve, što je ono samo učinilo. Prema tome nema za to Biće nikakvog nemogućeg čuda. Kad sam počeo čitati evanđelja otvorenim srcem, vidio sam u svakom retku sjaj istine. Otada mi ne može ništa više oteti vjeru u čuda. Isti Isus, koji je slijepima vraćao vid i mrtvima život, učinio je to danas i na meni."

KRISTOVI ZAHTJEVI. KRISTOV ZAKON

Krasan natpis

U Ufficijama u Firenci pohranjena je jedna brončana svjetiljka iz prakršćanskog doba. Svjetiljka ima oblik broda. Na kormilu sjedi Krist. Na kljunu broda stoji čovjek. Njegovo držanje odaje, da moli. Pogled je upravio cilju vožnje. To je jamačno čovjek, koji juri k luci vječnosti. Nosi ga lađa Crkve. Vodi ga Kristov zakon, kako to pokazuje natpis na jarbolu:"Dominus legem dat Valerio Severo Eutropio".

Kristova riječ dopire do dna srca

Bivši dvorski propovjednik u Berlinu Johannes Kersler pripovijeda u svojoj knjizi: "Zavjetovao sam si vječnu mladost", o jednoj propovijedi, kojoj je uzeo za temu riječi(Mat.5,29): "Ako te oko tvoje sablazni, iskopaj ga i odbaci". On je objasnio ove Gospodinove riječi tako, da ima stvari, koje nam se čine neophod-

no nužne, ali ih moramo žrtvovati, ako su na štetu duše: nečista strast, nedozvoljeni odnos i slične napasti. Poslije službe Božje nahrupi k njemu neki gospodin vrlo uzrujan i reče: "Odakle vi poznajete mene i moje prilike? Je li se moja žena pred vama potužila? Upotrijebili ste iste riječi što ih govori i ona: "Samo žrtve donose sreću". Kesler nije mogao drugo, nego da ga uvjerava, kako ne poznaje ni njega ni njegove gospođe. Gospodin je otišao kući veoma uzbuđen. Nakon nekog vremena primio je Kesler pismo od gospođe onoga čovjeka. Sva presretna piše:"Ja imam opet svoga muža, a djeca svoga oca... Kako sam zahvalna Bogu i vama!"

Kristov zakon predobiva ljude za se.

Jednoć dođe k jednom misionaru neki Kinez sa željom, da bude kršćanin. Ovu želju izrazio je kratko: "Vaš nauk je dobar". "Jesi li već čuo evanđelje?" "Čuo nisam, ali vidio sam. Poznam jednog čovjeka, koji je svojom strašću bio strah i trepet svoje okoline; pravi krvolok, a u srdžbi gori od zvijeri; uza to i opasan kao uživač opiuma i t.d. No otkad je kršćanin, on je sasvim drugi. Iz zlih sklonosti razvile su se kreposti. Po tomu znam, da je vaš nauk dobar. I ja ga želim prigrliti." Dobar primjer bio je za ovoga čovjeka bolja propovijed od riječi.

KRISTOVA OBEĆANJA

Isusova obećanja ne varaju

U povijesti reda Cistercita govore o smrti jednog redovnika imenom Arnold, a iz reda sv.Bernarda. Kratak čas prije smrti preobrazilo se lice umirućega. On veseo klikne: "O Isuse, kako si istinit u svojem obećanju! Već za ovoga života smijem primiti trostruku plaću koju si obećao u propovijedi na gori. Moje srce ispunja radost, koja beskrajno nadmašuje radosti ovoga svijeta".

Ispunilo se obećanje Srca Isusova

Nekom čovjeku potpuno bez vjere, umrla je žena. Ostalo je troje djece. Samo najstarije dijete-djevojčica- bila je kršteno. Ona teško oboli i zatraži svećenika. Djetetu za ljubav dozvoli otac - slobodni zidar - da dođe svećenik. Umiruća djevojčica zamoli svećenika, neka joj obeća, da će poslije njezine smrti često posjećivati njenog oca, i da će nastojati izmoliti očevu dozvolu, da obitelj posveti presv.Srcu Isusovu. Dijete je od majke čulo i znalo, da je jedina nada za očevo obraćenje u štovanju presv.Srca Isusova. Slobodni zidar dozvolio je, da ga svećenik posjećuje, ali je izbjegavao svaki vjerski razgovor. Buknuo je rat. Svećenik je morao u vojsku. Prije odlaska zamolio je drugog svećenika, da češće posjeti izvjesnog gospodina. Sa fronte je pisao svome zamjeniku, da kod posjeta ostavi nenapadno sličicu

presv.Srca Isusova i kakvu knjižicu u kojoj se govori o štovanju presv.Srca Isusova. Savjet je prihvaćen i izvršen. Nakon nekoliko dana dođe opet svećenik u posjete. Koliko je bilo njegovo iznenađenje, kad mu gospodin X odmah na ulazu reče:"Vi ste prošli puta zaboravili kod mene ovu brošuru. Smijem li je zadržati? Čitao sam je. Zašto mi niste već prije govorili o njezinom sadržaju? Ja želim posvetu doma Srcu Isusovu". "To je nemoguće! To priječe neke vaše obveze. I pomislite samo - vaša djeca nisu krštena!" Čovjek ga prekine u govoru. "Ja nemam više nikakvih obaveza. Istupio sam iz kruga slobodnih zidara i vratio svoj znak. Sutra ujutro biti će krštena moja djeca, a uvečer će ući u moj dom presv.Srce Isusovo". Sve je ovo proizvela prisutnost slike presv.Srca Isusova.

KRISTOVO POSLANJE

Dobar odgovor

U Londonu je običaj, da propovijedi drže na ulici. Propovijedao je neki mlad čovjek. Neki izrugivač prekine govor primjedbom: "Izumitelj plina učinio je za ljude više, nego taj vaš Isus iz Nazareta, o kojem govorite." Mladi propovijednik nije se snašao da odmah uzvrati na porugu. Sabrani se stanu smijati. Na to se iz skupine začuje glas: "Naravno, svaki čovjek ima pravo na vlastito slobodno mišljenje. Tko zastupa prije rečeno mišljenje, taj će na smrtnom času tražiti pomoć u tvornici za proizvodnju plina." Istog časa nastane promjena. Svi prisutni prasnu u smijeh. Izrugivač, bio je ismijan. Uvidio je, da nema što odgovoriti i netragom nestane.

Opovrgnuto lažno tumačenje

Prije više godina osvanula je u jednom ateističkom časopisu slika pod naslovom "Paravent". Tom riječju nazivamo onaj dio pokućtva koji služi kao zaklon kod peći ili odijevanja, a i mi ga zove paravan ili "spanische Wand". Što je ta riječ imala da znači? Slika je trebala objasniti. Na sred slike bio je veliki lik Krista. Crne, sanjive, sjajne oči. Ispružio je ruku na lijevo kao ublažujući. Na zemlji ležala poniknuta grupa siromaha i bijednika: iznurene žene, do kosti mršava djeca, propali seljaci i prljavi radnici. Bilo je, kao da je crtač ove karikature htio prikazati, gdje Krist govori ovoj skupini: "Ne bunite se protiv vaših ugnjetača i vaše sudbine! Blagoslivajte patnje, koje vam otvaraju nebo! Budite strpljivi! Život je kratak, u vječnosti je nagrada! Mesija je odjeven u crvene haljine. Iza njega stoji, debeli "kapitalista". Prsti su mu ukrašeni prstenjem i dragim kamenjem. Zaklonjen je likom Kristovim od one skupine bijednika. U ruci drži uzicu, čija je omča zahvatila vrat iscrpljenog radnika blijeda lica. Lik Kristov štitio je ovaj prizor od očiju bijednika na prednjem dijelu slike. To je bila slika, na koju se osvrnuo "Osservatore Romano"(3o.IV.193o.) u svom uvodnom

članku pod istim naslovom "Il Paravento". Plamenim riječima žigosao je papinski organ drsku, bogohulnu tvrdnju, koju je prikazivala slika, kao da je Kristovo poslanje u tome, da goli mamonizam zaš ićen Njegovim primjerom i naukom vrši sakriveno i nekažnjivo izrabljivanje masa. List je javno i otvoreno naglasio, da se Kristov zahtjev pravde i ljubavi odnosi na sve ljude bez obzira na stalež i imućstveno stanje, kao što je i on došao za sve ljude, kao zakonodavac i Spasitelj.

Kad će završiti Kristovo poslanje čovječanstvu

Neki protestantski pastor pripovijeda, kako je jednom za svoga jesenskog odmora posjetio jednog poznatog drvorezbara nedaleko Oberammergau-a. Dok je pastor šutke promatrao njegov revni rad, uniđe neki gospodin i zamoli, da li bi smio razgledati umjetnine. Majstor vrlo pripravno dozvoli. Posjetilac je pomno razgledao dovršene rezbarije. Razgledavajući opazi u jednom kutu radione veliki komad drveta, na kojem je bio grubim crtama označen neki lik. Gospodin upita: "Što će to biti"? "Raspelo". Kako ćete dugo raditi, da dovršite taj ogromni križ? pitao je dalje gospodin. Umjetnik odgovori: "Taj rad nije naručen i radim na njem samo iza radnih sati, pa ću trebati 5 godina." Gospodin se nasmije i prekine majstora u govoru: "Još pet godina? No dotle će s križem biti u Njemačkoj davno završeno. Jer u to već nitko ne vjeruje, i križ će zacijelo iščeznuti!" Rezbar se trgne. skoči sa stolice, stane pred psovača i reče: "To vi ne ćete doživjeti, da budu uništeni milijuni križeva, što u crkvama, što u domovima, na grobljima i bregovima! Još kud i kamo manje će doći do toga, da u srcima ljudi nestane vjere u križ! Vi ćete gospodine međutim već davno biti prah i pepeo i biti ćete zaboravljeni, dok će mnogi s pouzdanjem upirati svoj pogled na križ!"

KRIST PROROK

Propast Jeruzalema

Krist je prorekao, da će Jeruzalem biti razoren u razdoblju jednog čovječjeg života. Njegove su se riječi strahovito ispunile 7o.god. posl.Krista. 66.godine pogubili su Židovi rimsku posadu u tvrđi Antoniji. Car Neron pošalje izvrsnog vojskovođu Vespazijana sa velikom vojskom u Judeji. Dok se je on približavao Jeruzalemu, umre Neron, a Vespazijan bude proglašen carem. Zato on preda vrhovno zapovjedništvo svome sinu Titu. O Uskrsu 7o.god. posl.Krista opkoli Tito grad opkopima i bedemima. Grad je imao više od milijun stanovnika. No, kako je bio Uskrs, nalazilo se tu i stranaca oko 1,5oo.ooo. Dakle svega oko 2,7oo.ooo ljudi. Kršćani, videći da se približava rimska vojska, i sjećajući se Kristova proročanstva, sklonuli su se u Pellu sa svojim biskupom Simonom u onu stranu Jordana. U Jerusalemu nastrane strašna glad, tako, te je dnevno umiralo od gladi na tisuće ljudi. Od svibnja do lipnja samo na jedna gradska vrata izneseno je

116.ooo mrtvih. Kasnije su bacili preko gradskih zidina 6oo.ooo lešina. To je prouzrokovalo teške zarazne bolesti, koje su opet tražile nove žrtve. Židovi su oholo odbili mirovne prijedloge Tita. Na podnožju Golgote pripravio je Tito mnogo križeva i svakog Židova, kome bi uspjelo iz grada pobjeći - razapeo. Bilo ih je više tisuća. Zauzeće grada vršilo se korak po korak, jer su se Židovi očajnički branili. Nakon četiri-mjesečna opsjedanja zauzeli su Rimljani i hram. Rimski vojnici - ogorčeni tolikim otporom, uklanjali su mačem sve, što im je došlo pod ruku. Zapalili su grad i hram. Treći dan nije bilo ničega, nego gomile ruševina. Tito je zarobio 97.ooo židovskih mladića i prodao u amfiteatar. Tu su ih razdirale divlje zvijeri ili su se ubijali u međusobnoj borbi. Dvije tisuće uglednih Židova poveo je Tito u Rim. U pobjedničkoj povorci oni su morali nositi zarobljeno blago na svojim leđima. U slavu pobjede smaknute su mačem i ove dvije tisuće zarobljenika.

Sličan slučaj kod propasti hrama

Sredinom IV.stoljeća pozvao je car Julijan otpadnik Židove, da opet podignu jerusalemski hram. Židovi su pokušali obnoviti svoju svetinju već za Hadrijana i Konstantina, ali uzalud. Poziv Julijanov dobro im je došao. Sa svih strana hrlili su u Jeruzalem, pa i iz najudaljenijih dijelova svijeta. Pothvatom je upravljao Julijanov istomišljenik i prijatelj Alipije. Pomagao mu je upravitelj provincije. Goleme svote novaca stavljene su na raspolaganje. Rad je započet najvećim marom. Dopremljene su velike količine građe i kopani temelji. Prema bilješkama Grgura Nazijanskog u radu su sudjelovale i žene. Nisu se zadovoljile time, što su za gradnju poklonile dragocjenosti i nakite, nego su i same odnosile i čistile ruševine, što su pokrivale temelje bivšega hrama. Tek što su doprili do temeljnih zidina staroga hrama, desile su se najčudnovatije stvari: žestoki udarci vjetra raznesoše lakši građevni materijal; munje su razorile alat i strojeve. Potres je izbacio preostalo kamenje starih temelja i uništio obližnje zgrade. Na odijelu građevinskih radnika osvanuli su znaci križa. Najžešći udarac zadao je plamen, koji je sukljao iz temelja. Mnogi radnici su poginuli, mnogi su bili teško ranjeni. Česte ponovne provale plamena prisilile su i Židove i pogane, da posve napuste rad. Mnogi povjesničari svjedoče i pišu o čudnovatom načinu, kojim je bila osujećena izgradnja hrama. Tako Teodoret, Sokrat, Sozamen, Rufin i drugi; kao i neki crkveni oci istoga doba, kao Ambrozije, Krizostom i Grgur Nazijanski. U drugom svom govoru Grgur Nazijanski živo opisuje ove događaje: "Oni, koji su bili svjedoci tog čuda, ili su čuli o tome govoriti, mogu i danas pokazati odijela na kojima je utisnut znak križa." Povjesničar Sozomen (Povijest Crkve 5,22) završava svoje pripovijedanje o ovim događajima s primjedbom: "Čini li se to nekome nevjerojatno, neka se obrati na one, koji su sve ovo gledali vlastitim očima, a danas još žive. Neka ga uvjere Židovi i pogani, koji su morali napustiti rad, ili bolje reći, što ga nisu mogli ni započeti." I sam Marcelin poganin, koji je živio u isto vrijeme, kad i Julijan i bio njegov prijatelj, svjedoči o tim događajima:"Dok je Alipije,potpomagan upravnikom, revno vršio radove,izbijale su iz temelja strašne plamene kugle.One su spalile mnoge radnike i priječile pristup mjestu izgradnje.Uslijed opetovanih provala požara, zastao je započeti rad."

KRIST VELIKI SVEĆENIK

Jedan svećenik slijedi u smrt Krista Velikog svećenika

Dne 21.II.1794. stajao je kao optuženik pred vojnom komisijom francuske revolucionarne armije u Augers-u župnik svetoga života u Louvroux-Becounais, Abbe Pinot (proglašen blaženim 31. X.1926.). Izdao ga je i predao u ruke revolucionara čovjek, komu je župnik učinio nebrojena dobročinstva. Stajao je pred njima, kako su zahtijevali, u misnom ruhu i kaležem u ruci. "Građanine, oslovi ga predsjednik, "položi zakletvu republici!" "Nikada", glasio je župnikov odgovor. Nakon nekoliko časaka saopćili su mu smrtnu osudu. Lice osuđenika je sjalo, dok su je čitali. "Građanine", upita ga predsjednik, "želiš li u ovom ruhu vjerskog fanatizma, t.j. u tom misnom ruhu?" On odgovori: "Vrlo rado. To je za mene osobita čast i radost!" "Dobro! Vodite ga". Povorka krene. Svećenik je neprestano upirao pogled u nebo i molio: "Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh." Stigli su na stratište. Uzdignuta giljotina je prijetila. Čvrstim korakom stupi Pinot na prvu stepenicu - i zastane. Mnoštvo zanijemi. Što oklijeva svećenik? Tad začuju njegov jasni glas: "Introibo ad altare Dei..." Zaludena rulja zaurla i nadglasa njegove riječi. Pinot se uspe stepenicama "Oltara" i položi glavu na "Oltar"(pod giljotinu). Oštrica se spusti, glava padne. Završen je "Ite misa est" svećeničkog života. Oslobođena duša kliče Bogu u svetoj vječnosti svoj "Deo gratias".

Djevojka slijedi Spasitelja

U svojoj knjižici "Mala tajna" piše P.Kasian Karg: "Jedno bijedno ljudsko čedo ležalo je već mjesecima u bolnici. Započelo je gripom u glavi. Zatim se razvilo u bolest leđne moždine. Uslijed toga ležala je u cvijetu mladosti 18-godišnja djevojka i ginula bez izgleda u ozdravljenje. A Bog? Muči li On ovo jadno stvorenje komu je uskraćena radost i veselje života? Ne će li se ovo dijete buniti protiv takvog udesa? Ne će li rogoboriti protiv Boga, škripati zubima, bijesniti... proklinjati... ili pomišljati da samo učini kraj? Sa sestrom nadstojnicom pristupili smo postelji. Tu leži ona, patnica. Liječnici su je upravo dvanaesti put punktirali. Kakva patnja za jadno tijelo! Kako će nas primiti? Okrenula je glavu prema nama. Oči su sjale, nadnaravnim sjajem. Bez dvojbe, bila je u školi dubokih tajna. Prihvatila je ruku pruženu na pozdrav. Pitali smo je, kako joj je. Odgovorila je tiho, ali odrješito, premda isprekidano od iscrpljenosti:"Ja sam sretna! Smijem izdahnuti ljubav, što mi ju je Spasitelj udahnuo. Zato trpim. Kad gledam križ, često pomišljam; "Spasitelju, Ti mi pokazuješ svoje rane; evo gledaj Ti moje rane". I moja tajna čini me sretnom u ovom moru boli." Kakva je to tajna, smijem li je znati? "O, da, velečasni: "Spasitelju, želim se potpuno žrtvovati Tebi". Sestra nadstojnica se okrene. Bila je veoma potresena. Tako što nije često doživjela za dugi niz godina svoje bolničke službe. Tako još nije govorila u bolesti ni jedna mlada djevojka. "Hoće li još dugo trebati, da nastupi olakšanje?" Na ovo pitanje djevojče je časak šutjelo, a onda reče smiješeći se: "O, nikada ne će biti bolje. Nemam nade,

da ću ozdraviti. Još nekoliko mjeseci, i biti ću posvema žrtvovana. Tada će biti srce slično čistoj posudi punoj - žrtvovane krvi."

KRIST KRALJ

Posveta jednog grada Kristu Kralju

Godine 1527. zaprijetila je opasnost teškog opsjedanja lijepom gradu na rijeci Arno-Fiorenzi. Slijedeći poticaj Savonarola još iz godine 1495. zaključilo je gradsko vijeće čitav grad posvetiti Kristu Kralju. Posveta je izvršena. Kao spomen na taj događaj postavljena je nad glavnim vratima Palazzo Vecchio, između Michelangelovog Davida i Bandinetlievog Herkulesa mramorna ploča sa natpisom: "Jesus Christus Rex Florentini populi publico decreto electus" - Sveopćim zaključkom izabran je Isus Krist, Kraljem puka Firence". Cosimo Medici izmijenio je ponešto riječi, no one stoje još i danas: "Rex Regnum et Dominus Dominamtium".

Kip Krista Kralja

Pred ulazom u luku Rio de Janeiro uzdiže se iz mora gotovo okomito brijeg Corcorado visok 720. m. Stoji kao ogroman stup, s kojega se pruža pogled daleko preko kopna i mora. Na tom brijegu postavljen je god. 1931. najveći kip Kristov na svijetu. Težina kipa sa postoljem iznosi oko 1.200 tona. Spasitelj je širom raskrilio ruke, kao da želi sve privući svome srcu. Na podnožju piše: "Krist pobjeđuje, Krist vlada, Krist zapovijeda, Krist blagosilje Braziliju, svoju zemlju".

Poklon muževa

Bilo je to za Euharistijskog kongresa u Chicagu. Uvečer trećega dana pridolazilo je 200.000 muževa sa svih strana ogromnog grada. Išli su u uzornom redu po četiri, kao silna vojska. Upravo u času, kad se spuštao mrak, a nebo se osulo zvijezdama, ušli su u stadion, da se poklone Kristu u presv. Sakramentu. Iza završenih propovijedi na raznim jezicima ugašena su sva svijetla tog velikog prostora. Samo ogromni reflektori obasjavali su svojim zrakama glavni oltar. I sad se desilo nešto, što ni jedan učesnik neće nikada zaboraviti. Planulo je 200.000 svijeća, što ih je upalilo isto toliko muževa, kao znak svoje vjere i ljubavi. Široki prostor stadiona i obje visoko podignute tribine, sve do ogromnih dvorana sa stupovima, bili su jedno veliko more svijetla. Nizao se plamen do plamena. Iza svakog svijetla svijeće stajao je, - ne, klečao je jedan katolički muž. Klanjajući se pjevali su blagoslovnu pjesmu "Tantum ergo sacramentum". Pijev iz 200.000 muških grla orio se kao huka oceanskih valova. Zvuci radia prenosili su čitavom svijetu njihov zavjet vjernosti, a anđeli Božji nosili su ga pred Božji prijesto.

Riječ pape

U srpnju 1897.godine bio je u Veneciji Euharistijski kongres. Tadanji kardinal i patrijarha Josip Sarto, kasniji papa Pio X. izjavio je tom zgodom jednome gospodinu, koji je upravo došao iz Paray-le-Monial-a: "Nije li se presv.Srce Isusovo prikazalo bl.Margareti Mariji Alacoque upravo zato, da prosvjeduje protiv toga, što mu ne priznavaju gospodstvo nad svijetom? Nije li baš zato reklo utješne i ohrabrujuće riječi: "Hoću da vladam, i vladati ću usprkos sotoni i svih, koji mi se suprotstavljaju!" Zatim nastavi: "To su velike riječi, o koje se moramo osloniti. Ja, s moje strane držati ću se toga čvrsto i nastojati svim sredstvima da uspostavim kraljevstvo Isusa Krista, ma stajalo me to ne znam koliko!"

U smrt za Krista Kralja

Prvih dana opsjedanja Alcazara pozvao je vlastodržac Toleda na telefon zapovjednika, pukovnika Moscarda. Rekoše mu: Sad će s vama govoriti vaš 18-godišnji sin, koji je kao zarobljenik u našim rukama. Ne predate li se, odmah ćemo ga strijeljati". Tadá začuje pukovnik glas svoga sina: "Oče, ja sam. Što hoćeš da učinim?" Pukovnik odgovori čvrstim glasom: "Zapovijedam ti u ime Boga, klikni: "Da živi Španija! Da živi Krist Kralj! Umri kao junak! Tvoj otac se neće nikada predati". Neposredno zatim sin je strijeljan.

Pogled na kraljevsku moć Kristovu

Lucia Kristina piše u svom dnevniku (str.93) o milosti, što joj je udijeljena iza jedne sv.Pričesti:"Smjela sam gledati uzvišenu moć, koju ima moj Isus nad svim stvarima. Drugi put gledala sam ljupkost, koja je nerazdvojno vezana sa Božanskim svojstvima. Pače sa onima, koja bi - kako mi se čini - morala ulijevati počitanje i strah. O Isuse, kako je blaga i divna Tvoja uzvišena moć! Kako je duši slatko, gledati Tvoje vladanje nad svim stvorovima. Daleko slađe gledati Tvoje kraljevstvo u srcima Tvojih vjernih. Neka se širi Kraljevstvo Tvoje! Dođi k nama kraljevstvo Tvoje!"

KRISTOVA VELIČINA

Veći od svih naroda

Hans Thoma stari majstor njemačke umjetnosti piše: "U posljednje vrijeme ljudi se mnogo bave životom Isusovim. Historijskog Isusa, zagonetnog 'Sina čovječjega' žele upoznati kao tijelo našega tijela. Mnogi to istražuju, a tome nagađaju i tvrde. Ne ću dakle ni ja dulje tajiti moja istraživanja. Ona se temelje na Isusovim izrekama. Iz njih crpim svoje zaključke o Njegovom biću. Sve, što je On rekao zvuči tako ugodno, kao da vrlo dobro

poznajem govornika. Kao, da je to veoma drag čovjek, s kojim želim što tješniji saobraćaj. Nema ništa stranog, što bismo morali tek proučavanjem i dubokim razmišljanjem usvojiti. Svi se u Njega uzdaju. Svima je mio, kao netko njihov(domaći), koji im ne govori ništa tuđe. Njegova je duša upravo takva, kako dobri ljudi žele, da bude njihova duša. Dobra, prijazna duša, a ipak odvažna i vjerna do smrti. Duša, čiji je izvor i temelj sam Bog, koji je izvor svega bivstvovanja. Zato Ga jednakim pravom zovu Sin Božji, kao i Sin čovječji. Svi narodi priznavaju Ga svojim. K Njemu teže sva ljudska srca. Svaki bi Mu najrađe rekao:"Brate" pa čak i oni, koji mrze svu drugu braću. Njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta. Ipak je tako moćno i jako, da ga ništa ne može razoriti, jer je u Njemu duhovna bit čovječanstva".

Uzvišen nad osnivače svih vjera.

Neki misionar iz Tibeta piše: "Jednoga dana, dok smo molili brevijar u našoj maloj misijskoj kapelici, dođe k nama jedan kineski liječnik. Ozbiljan i šuteći stane nekoliko koračaja pred ulazom. Njegovu pozorhost svratila je velika slika Kristova razapinjanja. Stajao je kao ukopan. Kad smo svršili molitvu, pristupi mi i zamoli, da mu rastumačim sliku. Učinio sam to vrlo rado. Dok sam ja još govorio, bio je vrlo zamišljen. Stajao je neko vrijeme kao ukočen, oči je upro u sliku, i nije progovorio ni riječi. Naskoro sam opazio na njegovoj vanjštini, da se u njegovoj nutrinji zbiva promjena. Padne na koljena. Čelom dotakne tri puta tlo, ustane i reče: "To je jedini 'Buda', kojem bi se morali klanjati svi ljudi!" Obrati se k nama, duboko se pokloni i nastavi: "Budite mi učitelji i uzmite me za svoga učenika!"

MRŽNJA NA KRISTA

Mržnja na Krista

P.Matteo, apostol posvete obitelji presv.Srcu Isusovu,propovijeda slijedeći doživljaj: "Doživio sam svetkovinu Tijelova u jednom velikom gradu, gdje se taj blagdan slavio velikim sjajem. Bio sam bolestan,ali moji bližnji htjeli su, da to vidim. Kolima su me odvezli i smjestili iza jednoga od najljepših oltara. Gledao sam povorku. Prolazili su bogati, siromašni, vojska... Svi su se duboko klanjali Božanskom veličanstvu. Približavao se naš Božanski Gospodin i Spasitelj okružen svijećama. Tramvaj je morao stati, dok prođe povorka. Iz njega izađe neka žena sva bijesna od srdžbe. Približi se oltaru i glasno vikne: "Vi glupani! Da samo imam petroleuma, pa da zapalim ovu prevaru! O, ta Hostija - kad bih je mogla uništiti!"

Prezir prema Kristu

1879.godine postigli su "Slobodni zidari" u Belgiji, da je usvojen jedan antikršćanski školski zakon. Jedan od ministara želio je, da vidi, da je kršćanstvo zauvijek propalo. Dozvolio

si je ovu duhovitu izjavu: "Jedna lešina zatvara nam put k slobodi duha. To je Kristova lešina. Bacit ćemo je u grob." Lešina toga ministra davno je nestala u grobu i strunula. Ali Krist živi.

Sud Božji

Tople sunčane zrake obasjavaju kuće gorskog sela. Blagi ljetni povjetarac donosi i u stanove ugodan miris smole sa prostranih crnogoričnih šuma. Visoko se uzdižu razvaline viteškog grada Gradenegg i kao zamišljene gledaju na istoimeno selo. Duboko u dolini tjera radnim danom žubor-potok mlinove seljaka. Danas je nedjelja. Sve počiva. Samo pčelice zuje i rade. Glasna kletva zaori u gostioni poviše crkve i potrese sanjivu, slatku tišinu nedjeljnoga mira. Zidar Fritz, poznati pijanica, drži tamo svoje sramotne, bogohulne govore. Protuslovi li mu tko, riče kao pobješnjeli bik. Spotičući se izađe pred večer kroz vrata i nesigurna koraka uputi se kući. Djeca, što su se igrala zašute i stisnu se prestrašena uz vrtnu ogradu. Kod križa na putu pijanica stane. Izbuljji svoje zažarene oči u Raspetoga. Lice mu se iznakazi: "Ha Ti! Šta radiš tu? Neka sam proklet, ako me još jedamput ovako pogledaš!" Uz šupu su bile naslagane cjepanice za pekarsku peć. Pijanac izvuče jednu cjepanicu i psujući nasrne na križ. Udarci razbješnjeloga padali su na glavu i prsa Raspetoga. Od prvog udarca otpala je glava i otkotrljala se u prašinu. Ruke su se raspale u krhotine. Tijelo se oklizne u stranu i zadrži samo na čavlima nogu. Novi udarac pogodi noge. Uz porugljiv smijeh uprti razjareni pijanac trup bez ruku i nogu na rame i odtetura. Djeca su bila sva blijeda od straha. U izvjesnoj udaljenosti ipak su ga slijedila sve do njegova doma. Tu je viknuo: "Ovamo spada drveni Gospod Bog!", i baci ga u drvarnu. Od te nedjeljne večeri stoji goli križ na seoskom putu. Godine su prošle. Razbijača kipa nije stigla kazna, premda su neke žene predskazale: "Zidar Fric ne će dobro svršiti." On je ostao uvijek jednak. Kao obično, tako je i opet jedne nedjelje pijančevao u gostioni sve do mraka. Počeo je zadirkivati i napadati sve prisutne. Naskoro je nastala prava tučnjava. Vrata se naglo otvore i dva glavna svadljivca izlete napolje. Tek što je zidar Fric ustao, nasrne na onoga drugog. Ovaj učini nekoliko koraka prema šupi. Trgne cjepanicu i dočeka protivnika. Upravo između očiju pogodi jak udarac nasrtljivca. Začuje se krik, nekoliko hroptaja, trka bjegunca. Tišina. Nakon nekog vremena odlazili su i posljednji posjetioci gostionice. Kako je bio mrak, prvi posrne i gotovo padne preko tijela, što je ležalo na zemlji. "Oho, tu jedan leži!" Žigice planu. Prepoznali ga. "Pa to je zidar Fric. Leži potrbuške." Svi su se smijali, kako je pijan. Jedan ga okrene i reče: "Razbijena mu je lubanja!" Smijeh zanijemi. Nastao je žamor povika i pitanja. Jedan čovjek se prigne i opipa bilo. "Taj je svoje dobio. Više se ne može ništa učiniti." Iza oblaka zasjao je mjesec i obasjao sakupljene. Ljudi su šutjeli. Gledali su razgoračene oči, grčevito izvrnute, kao da nešto traže. Neki duboki glas reče: "On leži pod križem, na kojem je razbio kip Raspetoga. Pogledajte njegove oči! Ne čini li vam se, kao da je umirući tražio križ?" Ljudi su šuteći podigli tijelo i odnijeli ga u stan. U strašnom svršetku zlikovca svi su vidjeli Sud Božji.

Na mjestu, gdje je nesretnik napušten umro, stoji i danas goli križ kao ozbiljna opomena za sva vremena.

EVANĐELJE - IZVOR ISUSOVE NAUKE I ŽIVOTA

Važan nalaz

Godine 192o. donio je engleski istraživač Greufell hrpu papirusa sa svojih putovanja po Egiptu. Uspjelo mu je dobiti ove papire za John-Rylands-biblioteku u Manchestru. Drugi engleski istraživač Robert, pregledavao je te papire 1935.g. Među ostalim našao je i jedan komadić, na oko neizgledan, u veličini svega 9x6 cm. Papirić je bio veoma oštećen. On predstavlja najdragocjeniji nalaz među svim papirima. Učenjak je ustanovio, da su na obadvije strane toga papirusa stihovi iz Ivanova evanđelja iz Isusove Muke. Pomnim ispitivanjem pisma ispostavili su, da papirus potječe najkasnije početkom 2.stoljeća. Vodeći poznavaoci smatraju mogućim i kraj 1.stoljeća. Dakle oko 9o-1oo god. posl.Krista. To je najstariji kršćanski rukopis, što ga imamo. Prema tome postojali su u Egiptu već kratko vrijeme iza 1oo.godine prepisi četvrtog evanđelja. Do tada međutim nema nikakvih sigurnih dokaza, da je u to doba bilo uopće kršćana u Egiptu. Imamo ovdje prepis evanđelja, koji je pisan možda tek 1o-2o god. poslije izvornog djela. I gle - tekst se potpuno slaže - do jedne malenkosti sa tekstom našega evanđelja. To je najjači dokaz o točnosti(vjernosti) prepisa teksta našeg evanđelja. Prof.M. Dibelius piše o tome: "Prema postojećem papiriću uvjerit će se svi, koji misle, da je Ivanovo Evanđelje napisano kasno u drugom stoljeću, da je tome drugačije. Tako je to i protudokaz za sve one, koji s nepovjerenjem gledaju na predaju teksta ove knjige. Što su prve kršćanske općine čitale o Isusu Kristu, to ćemo i mi naći na odgovarajućem mjestu u današnjem izdanju Novoga Zavjeta. Ima ljudi, kojima vijesti onoga doba izgledaju kao priče, a ne istina, a to zato, jer nema kritičara toga doba, ni tekstova uklesanih u kamen, koji bi govorili o ljudima i životu onoga doba. I takvi neka odbace svoje nepovjerenje. Ovaj tekst, pa i drugi nalazi jasno dokazuju, da su kršćanske općine i njihove svete knjige postojale već u najranije doba. Nikada se nismo ni usudili ponadati, da ćemo doći do takvih nepobitnih dokaza.

Knjiga doma i srca

Poznati pisac D.S.Mereškovski piše o primjerku Novoga Zavjeta što ga on posjeduje: "Novi Zavjet Gospodina našega Isusa Krista, prevedeno na ruski. Petrograd 189o. Mala knjiga sa 32°,626 strana. Čvrsto, sitno štampana u dva stupca. Uvezana u crnu kožu. Zaključujući prema natpisu "19o2" napisanom tintom na listu iznad naslova, posjedujem ovu knjigu već 28 godina - sad je 193o.g. Čitam je svakog dana i čitati ću je dok me služe oči. Čitati ću je kod svakog traka sunca ili poticaja srca; za najvedrijih dana i najtamnijih noći; sretan ili nesretan, bolestan ili zdrav; vje-

rovao ili ne; sa osjećajem ili bez njega. Ono što čitam uvijek mi se čini novo, nepoznato. Kao da nikad ne ću pročitati do kraja niti spoznati. Kad gledam, činim to izoštrenim vidom. Što ćutim, osjećam svakim kucajem srca. Kad sasvim iznemognem - šta onda? Tisak na uvezu "Novi Zavjet", tako je izlizan, da se jedva može pročitati. Zlatorez je potamnio. Papir požutio. Koža postaje prhka. Hrbat je popustio. Listovi ispadaju. I oni su slabi, a rubovi im otrcani. Uglovi uvinuti. Morao bi dati uvezati knjižicu. No to je šteta. Da istinu kažem, meni je strašna i sama pomisao, da se rastanem s ovom knjižicom i na najkraće vrijeme.

Moć nad srcima ljudi

Poznati pučki pisac Sebastian Brunner(1814-1893) piše, osvrćući se na svoju mladenačku dob, o prvom trajnom utisku, što ga je zadržao čitavog života. Bilo je to na jednom satu vjeronauka, koji je inače za njega bio tako ozbiljan i hladan. U višem razredu dobio je prvi puta u ruke evanđelje i morao na glas čitati odlomak iz Luke (Lk 18,31) kako je Isus skupio oko sebe dvanaestoricu i rekao: "Gle, idemo u Jerusalem...." Gospodinove riječi i čitav prizor zaokupljao ga cijeli dan. Sjećajući se toga, lijepo piše: "Evanđelje ima tajanstvenu moć. Ono čudesno djeluje i obuzimlje djetinju ćud, koja je još čista od svakog grijeha. Djetinja vjera je duboka i sveta. Samo sveti je mogu opet steći. Bili to oni, koji su svojim čistim životom postali opet djeca Božja, bili oni, koji su to postigli čineći pokoru, te očišćena duha spoznavaju, ljube Boga i u Njega se jedinoga uzdaju".

==========

S a d r ž a j

Otkupitelj - spasenje po Isusu Kristu---------- 1
Navještenje Marijino---------- 1
Djevica Marija---------- 2
Bez grijeha začeta---------- 4
Kristovo utjelovljenje---------- 6
Marija, Majka Božja---------- 7
Marija, Majka milosti---------- 9
Krist pravi Bog - izjave i priznanja---------- 11
Krist, pravi čovjek---------- 12
Bog - Čovjek - Posrednik---------- 12
Kristovo rođenje - Božić---------- 14
Jaslice---------- 14
Ime Isus---------- 15
Bogojavljenje---------- 17
Prikazanje Kristovo u hramu - Svijećnica---------- 19
Bijeg u Egipat - Nevina dječica---------- 19
Isusovo djetinjstvo---------- 2o
Sveta Obitelj---------- 21
Sveti Josip---------- 22
Nazaret---------- 22
Život Isusov---------- 24
Povijest svjedoči o Kristu---------- 25
Krist naš uzor---------- 25
Isusova svetost---------- 27
Pobožnost Isusova---------- 28
Poslušnost Kristova---------- 29
Isusova strpljivost---------- 3o
Isusova blagost i milosrđe---------- 32
Isusova revnost za Boga i duše---------- 33
Kristova poniznost---------- 35
Isusovo siromaštvo---------- 36
Isusova jakost i veličina duše---------- 38
Kristova muka---------- 39
Duhovita zagonetka---------- 4o
Krv Kristova - Kristove rane---------- 41
Kristova smrt---------- 42
Srce Isusovo - Kristova ljubav---------- 44
Kristov križ - slika križa---------- 46
Majka boli---------- 48
Kristov grob - silaz u natpakao---------- 5o
Pobjeda na Vel.petak---------- 5o
Kristovo uskrsnuće---------- 51
Kristovo uzašašće - preobraženi Krist---------- 52
Marijino uznesenje---------- 53
Krist - Svjetlo svijeta---------- 54
Jaganjac Božji---------- 56
Dobri Pastir---------- 57
Krist liječnik - Spasitelj---------- 59
Knez mira---------- 6o
Krist pobjednik---------- 62
Otkupljeni - novi život---------- 63
Vjera u Krista---------- 65
Spoznaj Krista---------- 66
Pouzdanje u Krista---------- 68
Ljubav prema Kristu---------- 7o

Predanje Kristu---------- 72
Budimo Kristu slični---------- 74
Zahvalnost Kristu---------- 76
Krist Sudac---------- 77
U Kristu je spas---------- 78
Isusova ličnost ---------- 79
Duh Krista ---------- 8o
Kristova nauka---------- 81
Kristova mudrost i znanje---------- 83
Kristova čudesa---------- 84
Kristovi zahtjevi - Kristov zakon---------- 85
Kristova obećanja---------- 86
Kristovo poslanje---------- 87
Kristov prorok---------- 88
Krist Veliki Svećenik---------- 9o
Krist Kralj---------- 91
Kristova veličina---------- 92
Mržnja na Krista---------- 93
Evanđelje - izvor Isusove nauke i života---------- 95

=====